

A Critical Survey
OF
Malayalam Language
AND
Literature

*A course of lectures delivered under
the auspices of the University of Madras, in
March 1912*

2

A. KENNEDY PILLAY

LECTURER TO THE LECTURESHIP THE MALAYALAM
OF TRAVANCORE

ശബരിമലയും സാഹിത്യവും

(ഒരു നിരൂപണം)

എ. കെ. പി. നായർ

146.55

FAMA VARMA RESEARCH INSTITUTE
TRICHUR COCHIN

1 JUL 1955

XVR
14/13570
Dishant Singh,
C/o 736-204102,
51880 m m 7000000.

**A Critical Survey
OF
Malayalam Language
AND
Literature**

*A course of lectures delivered under
the auspices of the University of Madras, in
March 1927*

BY

A. Krishna Pisharoty

TUTOR TO HIS HIGHNESS THE MAHARAJA
OF TRAVANCORE.

മലയാളഭാഷയും സാഹിത്യവും.

(ഒരു നിരൂപണം)

എ. കൃഷ്ണപിഷാരടി.

Price 8 Rs.

1 JUL 1933

മലയാളഭാഷയും സാഹിത്യവും.

—

പ്രൊ. രാജാസ്വാമി.

വിചാരങ്ങളും വികാരങ്ങളും മറ്റുള്ളവയെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതു ഭാഷയാണല്ലോ. മറ്റൊരോ ജനസമുദായത്തിന്റെയും പ്രത്യേകതകളെയും പരിതസ്ഥിതികളും അവയനുസരിച്ചുള്ള ജീവിതക്രമങ്ങളും ധർമ്മവ്യവസ്ഥകളും ആസ്വദനാഭിമാന ജനസമുദായത്തിനു പൊതുവായി ചില സ്വഭാവമുണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അതിന്നനുസരണമായി അവരുടെ ഭാഷയും ചില പ്രത്യേക സ്വഭാവങ്ങളുണ്ടാകുന്നതാണ്. ഒരു മലയാളിയാകട്ടെ ആ നാട്ടിൽ ധാരാളം പഠിച്ചതുള്ള മറ്റൊരാളോടുകൂടി മലയാളത്തിൽ നിന്ന് ഏതുതരം ഭൂതത്തുള്ള വിദേശങ്ങളിൽ വെച്ചു പോലും ചില മലയാളികളെക്കാണുമ്പോൾ അവരുമായിപ്പരിചയമില്ലെങ്കിൽതന്നെയും അവരുടെ മുഖത്തു സ്ഫുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രത്യേകഭാഷാ സ്വഭാവം കൊണ്ടും സംധാരണ പ്രവൃത്തികളിൽ കാണാവുന്ന പ്രത്യേകവിധികളും അവർ മലയാളികളായിരിക്കണമെ

ന്ന സാമാന്യമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്നത് നമുക്കനുഭവപ്പെട്ട
 സംഗതിയാണല്ലോ. അതുപോലെ ഒരു തമിരനാട്ടു
 കാരനായും ആ നാട്ടിൽപ്പരിചയിച്ചവൻ വിദേശത്തു
 ഉൾവെച്ചും വേർതിരിച്ചറിവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. ഇ
 പ്രകാരം ഭാരതാ നാട്ടുകാരെയും പ്രത്യേകപരിചയില്ലാ
 തെത്തന്ന മറ്റു നാട്ടുകാരിൽനിന്നു തിരിച്ചറിവാൻ
 ഇ കാരണമാകട്ടെ, വിചാരഗതി, വികാരഗതി, ആ
 ചാരം, പെരുമാറ്റം മുതലായതിൽ അവർ മറ്റു നാട്ടു
 കാരിൽനിന്നു പരമ്പരയായിത്തന്നെ കടന്നുപോകയും വ്യ
 ത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സംഗതിയുമാണ്. ഏതുതരംതരം
 ന്നാൽ, ആ വക ഇണവിശേഷങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി
 ങ്ങണല്ലോ ഭാരതാജനതയെയും സ്വഭാവവിശേഷവും
 വിചാരഗതിയുടെ സമ്പ്രദായവും മുഖസ്സ്മരണിന്റെ
 സാമാന്യസ്ഥിതിയും എല്ലാം വ്യവസ്ഥിതമായിത്തീരുന്ന
 ത്. സംഗീതത്തിന്റെ സ്ഥിതി പരിശോധിച്ചു നോക്കി
 യാൽകാരോരോ നാട്ടുകാരെ മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രത്യേക
 സ്വഭാവങ്ങളനുസരിച്ച് ആന്തരമായ ചില വ്യത്യാസ
 ങ്ങൾ അതിലും വന്നുകൂടുന്നുണ്ടെന്നുള്ളത് കേൾക്കുവാൻ സ്പ
 ഷ്ടമാക്കിക്കാണാവുന്നതാണ്. സംഗീതവും മനോഗതിക
 ുമായ ഭാരതാമാതിരി വികാരങ്ങളെയും വിചാരങ്ങളെയും
 പറഞ്ഞാൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ വകമേമാണ
 ള്ളോ. എല്ലാ നാട്ടുകാരെ സംഗീതവും സ്പഷ്ടസ്വരങ്ങളു
 കെ മേൽക്കുന്നതെന്നയാണെങ്കിലും മലയാളത്തിലെ പാട്ടും

തമിഴരുടെ പാട്ടും ഹിന്ദുസ്ഥാനിപ്പാട്ടും ഇംഗ്ലീഷ് പാട്ടും
 എല്ലാം അവയിലെ വാക്കിന്റെ അർത്ഥം വാക്കുപോ-
 ലുമോ മനസ്സിലാവാനെത്തുന്ന എളുപ്പത്തിൽ തിരിച്ചു
 വിവാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നതുമാണ്. അതുകൊണ്ട് മനസ്സു
 സമുദായത്തിന്റെ പരിതസ്ഥിതിക്കും ജീവിതക്രമത്തിനു
 മുഖവകരേയും ആ സമുദായത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സക-
 ലസംഗതികളിലും ചില സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളെ അക്ക-
 ന്നെന്നുള്ളതു നിശ്ചിതമാണ്. മലയാളികളുടെ
 ആചാര സ്വഭാവവിശേഷമനുസരിച്ചു മലയാളഭാഷയ്ക്കും
 ചില പ്രത്യേകസ്വഭാവങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വളരെച്ചുരു-
 ക്കിയ ജീവിതവും എന്നാൽ നല്ല വൃത്തിയോടുകൂടിയും
 ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതാണ്. അടുത്തകാലംവരെയും
 മലയാളികൾക്കു പൊതുവായുണ്ടായിരുന്ന സമ്പ്രദായം.
 ഒരു പട്ടിശ്ശേലിയും ഉപ്പിരിട്ടതും മെഴുക്കുപൂട്ടിയും വൃത്തി-
 യുള്ള ചോറും മോങ്ങും ഉണ്ടായാൽ എത്രവലിയ മലയാള-
 പ്രജവിന്റെയും ഭക്ഷണത്തിന്റെ വട്ടം സൂക്ഷിക്കുമായി.
 നാലുമുഴം നീളവും രണ്ടുമുക്കാൽ വീതിയും ഉള്ള ഒരു മു-
 അംചെറിയ ഒരു തോത്തും ഉണ്ടായാൽ ഉടുപ്പിന്റെ
 മോളിയും സമ്പൂർണ്ണമായി. മലയാളസ്ത്രീകളുടെ വസ്ത്രാഭ-
 ളങ്ങളും മറുനാട്ടുകാരുടേതിനോടു തുല്യമെന്നോ
 ഡോർ എത്രയോ വളരെച്ചുരുക്കിയതായിട്ടാണിരുന്നി-
 രുന്നത്. ഇങ്ങനെ കഴിയുന്നതൊക്കെയും ചുരുക്കി വൃത്തിയാ-
 യി കാഴ്ച നിർവ്വഹിക്കുക എന്ന സ്വഭാവം മലയാളഭാഷ-
 യിലും നല്ലവണ്ണം വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാക്കുകൾ, പ്രത്യയ-
 ങ്ങൾ, സമാസങ്ങൾ മുതലായ ഭാഷാശാസ്ത്രങ്ങളിലെല്ലാം എ

രൂപതോളം ഒഴിപ്പാൻ യുക്തിയും കഴിവുമുണ്ടോ അത്രയും
 ഒഴിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോഗമാണ് മലയാളഭാഷയുടെ
 ശൈലിക്കും സ്വഭാവത്തിനും അധികം യോജിച്ചിരിക്കു
 ന്നത്. രാമൻ അപ്പന്റെ ഗ്രഹത്തിലേക്കുചെന്ന ഏ
 നല്ലാതെ രാമൻ തന്റെ അപ്പന്റെ ഗ്രഹത്തിലേക്കു
 ചെന്നു എന്നോ, അവന്റെ അപ്പന്റെ ഗ്രഹത്തിലേക്കു
 ചെന്നു എന്നോ മലയാളശൈലിക്കു യോജിച്ചുതല്ല. ത
 ന്റെ അപ്പന്റെ എന്നോ അവന്റെ അപ്പന്റെ എ
 ന്നോ ചേക്കാത്തതായ് ആയതെ അപ്പന്റെ ഗ്രഹത്തിലേ
 കാണ് രാമൻ പോയതെന്ന് ഒരു മലയാളികൾ സംഗ്രഹ
 വും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. മറ്റൊരാളുടെ അപ്പന്റെ ഗ്രഹ
 ത്തിലേക്കാണ് പോയതെങ്കിൽ അതു പ്രത്യേകിച്ചു കാ
 ണിക്കണമെന്നിരിക്കെ സ്വന്തം അപ്പന്റെതാണെങ്കിൽ
 അതിനു പ്രത്യേകം ഒരു പദവും പ്രയോഗിക്കേണ്ടതി
 ല്ലെന്നാണ് മലയാളത്തിലെ നിശ്ചയം. അതുപോലെ
 തന്നെ ക്രിയാപദങ്ങളിലും വചനപ്രത്യയം, പുരുഷപ്ര
 ത്യയം, ലിംഗപ്രത്യയം, മുതലായത് രാമോ ക്രിയാപദ
 രൂപങ്ങൾക്കും വെച്ചുവെ ചേർത്ത് അവൻ വന്താൻ, അ
 വൾ വന്താരം, അവർ വന്താൻ, നീ വന്തായ്, നീമൾ
 വന്തീർ, നാൻ വന്തേൻ, നാങ്കൾ വന്താം, എന്ന മാതി
 രിയിലോ സ ഗച്ഛതി, തേ ഗച്ഛതി, തേ ഗച്ഛതി,
 താം ഗച്ഛസി, യുതം ഗച്ഛഥ, അഹം ഗച്ഛാമി, വയം ഗ
 ഛാമഃ എന്നമാതിരിയിലോ പലതരം ശബ്ദരൂപങ്ങളു
 ണ്ടാക്കിത്തള്ള ആഹാരംബരവും മലയാളഭാഷ വേണെന്നാണ്
 വ്യക്തിപ്പെടുക. വന്നത് അവനോ അവരോ നീയോ ഞാ

നോ ഏതെങ്കിലും ഒരു ക്രിയയുടെ കർത്താവിനെക്കാണിക്കുന്ന അവൻ, അവർ, മുതലായ പദങ്ങൾകൊണ്ടു തന്നെ അറിയാമെന്നിരിക്കെ, ക്രിയാപദത്തിൽ ആ സംഗതികാണിപ്പാൻ മറ്റൊരു യോജിച്ച വ്യക്തി മേൽക്കേണൽ അധികപ്പെടുത്തുന്നതിനാൽ ആവശ്യമില്ലെന്നും അവൻ വന്നു, അവർ വന്നു, അവർ വന്നു, നീ വന്നു, നിങ്ങൾ വന്നു, ഞാൻ വന്നു, ഞങ്ങൾ വന്നു എന്നിങ്ങനെ ഏറ്റവും മറ്റേ രൂപത്തിൽത്തന്നെ മതിയാകുന്നതാണെന്നാണ് ആ ഭാഷയുടെ പക്ഷം. അപ്രകാരമെന്ന പ്രസംഗിച്ച ഞാൻ, വായിച്ചു പശ്ചാത്ത, അടിച്ചു വടി, ഞാൻ കടം കൊടുത്തു പള്ളി, ഇവ കൊഴിഞ്ഞു മോ, താമസിച്ച സ്ഥലം എന്നിങ്ങനെ ക്രിയയുടെ കർത്താവ്, കർമ്മം, കരണം, സമ്പ്രദാനം, അപാരോഹം, അധികരണം ഈ ആറുകാരെക്കൂടിയും, പ്രസംഗിച്ചു, വായിച്ചു, അടിച്ചു, കൊടുത്തു, കൊഴിഞ്ഞു, താമസിച്ചു എന്ന രണ്ടു ശാതിരി രൂപം മകാഭ്യുതന്നെ കാണിച്ചുകഴിച്ചു ഭൂതവാൻ മലയാളഭാഷയിൽ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ്, മുതലായ ഭാഷകളിലെക്ക് ഈ നാലു വാക്കുകൾക്കും ചാറുവോരും രാമോകാരകങ്ങളേയും കാണിപ്പാൻ മറ്റൊരൊ പ്രത്യേകരൂപങ്ങൾ വേണ്ടിവരുന്നതു നോക്കിയാൽത്തന്നെ ഈ വിഷയത്തിൽ മലയാളം നേടിയുള്ള ലാഭം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണല്ലോ. രണ്ടോ പരാവാധി മുന്നോ തല്ലാതെ അതിലധികം പദങ്ങൾ ചേർത്തു സമാസിക്കുന്നതും മലയാളത്തിന്റെ മറ്റൊരു സ്വഭാവത്തിൽ തലിക്കുന്നതല്ല. 'വൃക്ഷശാഖാഗ്രമേഘം' എന്നതുപോലെ 'മരക്കൊമ്പുതലയില'

എന്നോ 'ശിരകേടുപാണിപാഠം' എന്നതുപോലെ 'കല
 ക്ഷേത്രങ്ങളെകൊണ്ട്' എന്നോ പ്രയോഗിച്ചാൽ മലയാളം
 അഭേദിക്കു തീർച്ചയായും മനസ്സിലാക്കണം. ആകട്ടെ
 ഈ വരിയ്ക്കു ആധാരമുള്ളതായും കൂടാതെ അത്യാവശ്യ
 മായ മോശികകൾക്കുമായും കേൾവിയായി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന നി
 ലയിലാണ് മലയാളഭാഷയുടെ സ്വഭാവം ഇരിക്കുന്ന
 ഒരു മൃതകലയിൽ പറയാം. ഇനി മലയാളത്തിന്റെ
 ഉച്ചാരണരീതി നോക്കുകയാണെങ്കിൽ അതും ഈ ഒരു
 ഹിയ സ്വഭാവത്തിനും വ്യതിരേകം അനുസരണമായിത്ത
 നന്നായിരിക്കുന്നത്. എങ്ങിനെയാണോ എല്ലാഭാഷ
 കളുടേയും ഉച്ചാരണത്തിന്റെ രീതി ഭാരവ്യതിയാ
 നിലിക്കുകയും. കാരണമെന്നും സ്വഭാവസിലമായി കേ
 രാപ്രത്യേക രീതി ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ രീതി ശരിയാ
 വാണതുകൊണ്ടാണ് മലയാളികളല്ലാത്തവർ മലയാള
 ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നതുകേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ അയാൾ
 മലയാളിയല്ലെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നതും അതിനെ
 കേറ്റിപ്പോകുന്നതും ഹാസ്യമോ ഭയവല്ലായ്ക്കമോ ഭയം
 തോന്നിപ്പോകുന്നതും. ഇംഗ്ലീഷുകാല്ലാത്തവർ ആ ഭാഷ
 പഠിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ്
 കാൽ തോന്നുന്ന വല്ലായ്ക്കയും കാരണം ആ ഭാഷയ്ക്കു
 സ്വഭാവസിലമായ ഉച്ചാരണരീതി വരാതിരിക്കുന്നതു
 തന്നെയാണ്. അതിൽ പ്രായേണ പരിശുദ്ധ കറഞ്ഞവ
 യും, പ്രയത്നം കറച്ചു നോക്കുകയോ കാര്യംനേടാൻ നോ
 കുന്നവരും സഹനശീലന്മാരായ മനസ്സാർ അധികമാ
 യുള്ള മനസ്സമയത്തിന്റെ ഭാഷ ഉച്ചാരണത്തിൽ വേ

ഗം കറഞ്ഞും അളന്നിമിത്തം ആ ഭാഷയിൽ ഉറപ്പിച്ചു
 പ്പിടേണ്ട കൂട്ടക്കുരുക്കളും അതിവശേഷാൽക്കുരുക്കു
 ലും മറവും വളക്കുരുക്കുവായും താലവ്യാക്കുക്കൾക്കു പ്രാ
 യാസം കൂടിയും ആകപ്പാടെ ഒരു പതിഞ്ഞ മട്ടാണെന്നു
 പറയാവുന്ന തരത്തിലും ഉള്ള ഭീതിയിലായിരിക്കും. ആ
 വലുതി പറഞ്ഞു കയ്യുന്നതിനും ശ്രംഗാരിക്കുന്നതിനും
 ഈ വക ഭാഷ വളക്കയയികു യോജിച്ചതാണ്. ഉത്സാ
 ഹപ്രധാനന്മാരും സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടുതന്നെ കാർത്തു
 നേടാൻ ശീലിക്കുന്നവരും ആയ ജനസമുദായത്തിന്റെ
 ഭാഷയുടെ ഉച്ചാരണം പ്രായേണ അക്കുരുക്കൾക്കു വേ
 ഗം കൂടിയും, അതിനാൽ കൂട്ടക്കുരുക്കളും ശേഷാൽക്കു
 രുക്കും ധാരാളം ആ ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിത്തീർന്നും, എന്നാ
 ലും അക്കുരുക്കൾക്കു നല്ല വ്യക്തതയും കേന്ദ്രസ്ഥം തികഞ്ഞ
 വിധത്തിലും ഉള്ള ഭീതിയിലായിരിക്കുന്നതാണ്. കോപം
 കൈയ്യും മുതലായ വികാരങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ
 ഈ വക ഭാഷയ്ക്കു പ്രത്യേകം ഒരു യോഗ്യതയുണ്ട്.
 സ്വപ്രയത്നപ്രധാനന്മാരും അതിനുവേണ്ടി ഏതുക്രമവും
 ചെയ്യാൻ തിരിയില്ലാത്തവിധം പ്രവർത്തിച്ചുപരിചയിച്ച
 വരും ഉത്സാഹികളുമായ ജനങ്ങൾ അധികമുള്ള മാതൃ
 കാര്യമെങ്കിലും ഉച്ചാരണത്തിൽ വേഗം കൂടിയും അതു
 നിമിത്തം കൂട്ടക്കുരുക്കൾ ആ ഭാഷയിൽ അധികമുണ്ടായി
 തീർന്നതുകൊണ്ടും സ്വതന്ത്രതയെന്നയും അക്കുരുക്കുകളെ
 വ്യക്തത വളക്കുരുക്കുവിധത്തിലും ഉള്ള ഭീതിയി
 ലായിരിക്കും. കാരോടോ ഭയമുള്ളതെ ഉച്ചാരണസമ്പ്ര
 ദായം സൃഷ്ടിച്ചു പരിശോധിച്ചാൽ ഇതെല്ലാം അറിയാ

വന്നതാണ്. ഭാരത സന്നദ്ധതയെക്കുറിച്ചുള്ള വകുപ്പ്
 ഭാരതീയഗോഷ്ഠികളുള്ള താമരയുഗ്മസമീപ്ത അവ
 തങ്ങളെ ഭാഷകൾക്കുണ്ടാകുന്ന ഉച്ചാരണസ്വഭാവത്തിനും
 തരംഭപാലയ താരതമ്യമുണ്ടാകുന്നതുമാണ്. ഈ മാതിരി
 യിലും മറ്റുമുള്ള ചില ഭാഷാസ്വഭാവമേകകൊണ്ടും ഉ
 ച്ചാരണരീതിമേകകൊണ്ടുമാണ് ഭാരത ഭാഷകളിലും
 ചില 'പ്രത്യേകഗൈരികൾ' എന്ന പദത്തെപ്പറ്റുന്ന
 വരും മറ്റൊരു ഭാഷയിലേക്കു പകർത്തുമ്പോൾ അത്മ
 പുഷ്ടി പൊരാതെ വരുന്നവയായ ഭിന്നതകൾ ഇങ്ങ
 വിശേഷങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ളതും മലയാളഭാഷയുടെ
 ഉച്ചാരണരീതിയെക്കുറിച്ചു സംസ്കൃതഭാഷാപ്രകൃതികൾപ
 മതും പെണ്ണുകൾക്കു കൂട്ടുകൾക്കും ആ ഭാഷയിൽ
 സാദാർണ്യം വന്നുകൂടിയെന്നതിനും ഉച്ചാരണത്തിൽ അ
 ധികം വേഗമോ ഇടവോ ക്രമമെന്നും അക്ഷരങ്ങൾക്കു
 വ്യക്തത വേണ്ടതിലും വേദവചനങ്ങൾക്കു ചുരുങ്ങിയും
 ഉള്ള മദ്ധ്യനിവൃത്തിയായിട്ടാണിരിക്കുന്നതെന്ന് മറ്റു ചില
 ഭാഷകളുടെ ഉച്ചാരണസ്വഭാവങ്ങളോടു താരതമ്യപ്പെ
 ട്ത്തി നോക്കിയാൽ ധ്യമിക്കുന്നതുമാണ്.

൨. ഉൽപത്തിയും വളർച്ചയും.

ഭാരതദ്രാവിഡ ഭാഷകളെ അനുസരിച്ചാൽ, ഇ
 ഹിന്ദുഭാഷാസാമ്യം ഇങ്ങനെ പൊതുവായി രണ്ടു തര
 ത്തിൽ തിരച്ചെടുക്കുന്നതിൽ മലയാളഭാഷയുടെ ഉൽപത്തി
 ഇതിലുപരിയായിവെന്നുള്ളത് നിമിഷമായിത്തീർച്ച

പ്രകൃതികൾക്കാണ് എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ. മോക്ഷം
 മോക്ഷാർത്ഥത്തിലുള്ള നാമം ചുരുപക്ഷംകൾ ക്രിയാപദ
 രൂപങ്ങൾക്കും പ്രകൃതി, പ്രത്യയം ഇവ ഒരു രണ്ടും ഒരു
 യുക്തിയിൽ പ്രത്യയംഗമായിട്ടുള്ള രൂപത്തിന്റെ പ്രത്യയം
 കൗസരിച്ചും സൂത്രം ചുരുക്കിയും രൂപംകൊണ്ടുകി
 യ്കാണ്. ചാലകൾക്കു പ്രത്യയം ചാലകി എന്നാണ്.
 ചാലപ്ര, ചാലന്റെ എന്ന രണ്ടു വ്യക്തിപദ പ്രകൃതിയാ
 മ് 'ചാ' എന്ന ഒന്നുതന്നെയാണെന്നും 'പ്ര' എന്ന
 പ്രത്യയമാകാൻ അതു സംഭവിക്കും 'ചാ' 'പ്ര' എന്നാ
 ണ് പ്രത്യയമായിട്ട് അത് ചാലപ്രയാലപ്രാദനാതു
 നോക്കുക അതുപോലെതന്നെ സൂത്രം ചുറ്റി സംഭവിക്കും,
 ഏവം എന്നൊന്നാണ്. ചുരുപക്ഷത്തിൽ അതു സംഭവിക്കും,
 അം, അവൻ, ഇവൻ എന്നാണെന്നാൽ അതു ചാലപ്ര,
 ദന്തി എന്നിവ. ക്രിയാപദമായിട്ട് അതു സംഭവിക്കും,
 ചാലിക്കുന്നു എന്നാണെന്നിൽ ചാലപ്ര, ഇവനെയാണെന്ന
 ഞ്ഞാ പ്രകൃതികൾക്കു നാമംകൊണ്ടും ക്രിയാപദ
 യും പ്രകൃതിയാലും മോക്ഷം ചാലനം ചാലനാദി
 യിലുള്ള തത്ത്വമിതിയിലോ തത്ത്വമിതിയിലോ
 ചാലപ്രപോലെ സീകരിക്കാവുന്നതാണ്. ചിന്ത,
 ചിന്ത, ചിന്തിക, ചിന്തിക, ചിന്തിക, ചിന്തിക എന്നിവയ്ക്കു
 നേക്കു വാക്കുകൾ ആചാരികയാണ്. ചാലപ്ര, ചാ
 ലം ചാലം വന്നിട്ടുള്ളതും. ചാലനെ കണ്ടാൽ ചാലന
 ന്ന ചാലന ചാലനിലേക്കു പട്ടപ്രകൃതി ചാലം ചാല
 മിക്കുന്നുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ അത്യാവസ്ഥയ്ക്കു ചാലം
 ചാലം. ചേൽസിൽ എന്ന ചാലപ്രകൃതി സീകരിച്ചു

ലിംഗപ്രത്യയം, അതിനുമേൽ 'കൾ' എന്നബഹുവചന
 പ്രത്യയം, പിന്നെ 'ഇത്' എന്ന .ന പൂർവ്വപ്രത്യയം ഇങ്ങ-
 നെ ക്രമത്തിനാണ് ചേർത്തിട്ടുള്ളത്. 'ചരിതമുപദേശ'
 എന്ന കൈവ്യവഹരിക്കും 'ചരിതംഗമുദേശം' എന്ന കർത്താ
 കൈവ്യവഹിതാ ദേശപ്രകാരം മ, ദി, മലഃ എന്നും മറമു-
 മ്ല നിംഗ്ഗം ചന്നിദിക്കതി പ്രത്യയങ്ങൾ ക്രമത്തിൽ മന്നി-
 നമേൽ കന്നായി ചേർത്തിരിക്കുന്നു ആദ്യം ദ്വത്തിൽമ, 3
 മ്ല ചാന്നകൾക്കുളള 'ചരിതംഗ' എന്ന സംഗതത്തിൽ
 കാണുന്ന മാതിരിയിൽ നിംഗ്ഗവാചനനിദിക്കുകൾക്കു-
 ള്ലാംകൂടി 'മ' എന്ന കൈ പ്രത്യയം മാത്രമുള്ളത്.
 ഇപ്രകാരമാണു ഭൂമി, ധാ: ദ്വത്തിൽമച്ചൻ ചാന്നകളായ
 കൈവ്യവ, കർത്താകൾ, അരിം എന്നീ വാക്കുകളിലും മല-
 യാളഭാഷയിലും ചാന്നാദേശനിയാക്കങ്ങളായ പ്രത്യയ-
 ങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടു സഹസാരഗണ്യങ്ങൾക്കും ചേർക്കുവാനു-
 ള്ളും പൂജ്യാതി, കാണുന്നതെന്നതൊരു സംഗതിയും മറ്റും
 ഉദാഹരണാദികളിൽ ചേർന്നതാണെന്നു കരുതിയി-
 രുന്നതാണ്. നോക്കുക - അറൻ, യാൻ, നാൻ, നേൻ
 എന്ന മൂന്നുവചനവ്യവഹാരങ്ങൾക്കും അറവണ്, അറ-
 വയ്ക്ക, അറവിലെ, ആരുനക എന്ന പ്ര. വ്യവഹാര-
 ങ്ങൾക്കും അതിന്റെ വിഭജിതപ്രത്യയങ്ങൾക്കും അ-
 വരയ്ക്ക, അവയ്ക്ക, അവമിലെ, അവയിലെ എന്നതിനെ-
 വ ചന്നപ്രത്യയങ്ങൾക്കും അത്, അത്ത്, അത്, അതി എന്ന
 നപുനകപ്രത്യയങ്ങൾക്കും മറ്റും പര്യവസാദിച്ചും പൂ-
 ജ്യാമാണല്ലെ.

മേൽ വിവരിച്ചപ്രകാരം ഭാഷാഭേദനിയാമകങ്ങളാൽ പ്രത്യയങ്ങൾക്കും സർവ്വനാമപ്രകൃതികൾക്കും പല ഭാഷകളിലും പരസ്പരസാദൃശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണമകിൽ അത്യാവശ്യം ആ ഭാഷകളെല്ലാം ഒരേ മുഖഭാഷയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടവയാക്കിയിരിക്കണമെന്നും ഉപരിപാഠ്യവുന്നതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ—ഒരേ ഭാഷക്കുതന്നെ ഭേദഭേദമനുസരിച്ച് കാലക്രമത്തിൽ ഉച്ചാരണഭേദങ്ങൾ വന്നുകൂടുകയില്ലെന്നും അതിനാൽ പ്രത്യയാംശത്തെപ്പറ്റിയോരോരോന്നും ഒരേതരം ഭേദങ്ങളിലെ ഉച്ചാരണത്തിന് അപ്രാപ്തമായി മാറാം വന്നുപോയതാകണമെന്നും കരുതുകയാൽ ആ വക പ്രത്യയങ്ങളിൽക്കൊണ്ടു പരസ്പരസാദൃശ്യം ഉണ്ടാകാൻ ഗണനാർഹപരമായിട്ടും ഇല്ലാത്തതും ഭേദമുണ്ടാകുന്നത് പ്രത്യയങ്ങളുടെ വ്യത്യാസം കൊണ്ടായിരിക്കാം താൽമെന്നുള്ള പ്രത്യയങ്ങൾക്ക് ഒന്നിടവിടം ഭാഷകളിൽ പരസ്പരസാദൃശ്യം ഉണ്ടാകുന്നത് ആ വിധത്തിലേ സംഭവിക്കാത്തതു താൽമെന്നാൽ ഹിന്ദി, ബംഗാളി, ഗുജറാത്തി, മറാഠി, മലയാളം ആംഗലാസംസ്കൃതം തുടങ്ങിയ ഭാഷകളെല്ലാം സ്വയംവിധം ഒരേ ആശയം പ്രകാശിതമാക്കുന്ന ഭേദഭേദമനുസരിച്ച് കാലക്രമത്തിൽ ശാസ്ത്രീ, ഭൗമഭൗമസന്ധി തുടങ്ങിയ പല പ്രാകൃതഭാഷകളായും പിന്നെ ആ വക പ്രാകൃതഭാഷകളുടെ കാലക്രമത്തിലുള്ള പരിണാമങ്ങളായും ഇരിക്കുന്നവോ അതുപോലെ തന്നെ ഒരു ഭാഷ, അറിവ്, കൃഷ്ണാക്ഷര, മലയാളം എന്നീ വക ഭൂമിവാസികളും ഒരു ഭൂമിവാസികളാകത്തക്കവെ കാലക്രമത്തിലുണ്ടായ പരിണാമഭേദങ്ങളായി വരുവാ

[illegible]

[illegible]

இதற்கும் உதவியாக சில மாதங்களுக்கு முன்பு
செய்யப்பட்டிருந்திருந்தாலும் அவ்வாறு நடைபெற்று

രുന്ന മുഖഭൂമിഡംബരങ്ങളെ പേരായിരുന്നു എന്നും ആ മുഖഭാഷയുടെ ഒരു ശാഖ മാത്രമായ ചോളപാണ്ഡ്യദേശഭാഷയെ ഇക്കാലത്ത് തമിഴുപാണ്ഡ്യം കൊണ്ടു നിർദ്ദേശിച്ചുവരുന്നുത് യദുവംശത്തിൽച്ചേർന്ന ശ്രീകൃഷ്ണൻ മുതലായ കുടുംബാംഗങ്ങൾ പ്രത്യേകം 'യാദവൻ' എന്ന പദത്തെ വരുത്തുന്നതുപോലെ സാമാന്യം കർമ്മമായ ഗണ്യത്തെ വിശേഷാൽത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചുവരാറുള്ളതനുസരിച്ചാണ് എന്നും സിദ്ധമായല്ലോ. മുഖഭൂമിഡംബരമായ ആ മുതലിഴിന് ദേശഭേദമനുസരിച്ചു സംഭാഷണത്തിലും മറ്റും അപ്പാർപ്പമായ വ്യത്യാസം വന്നുകൂടി വളരെക്കാലം കൊണ്ടു പല ശാഖകളും ഉണ്ടായിത്തീർന്നിരിക്കുവന്നിട്ടുണ്ട്.

ന. കുരു ഭാഷ പലതായിപ്പിരിയുന്ന വഴികൾ.

ഓരോരോ മുഖ ഭാഷകൾ കാവ്യകൃതികളിൽ ദേശപ്പറഞ്ഞ പ്രകാരം പല ശാഖകളായിപ്പിരിയുന്നതിനുള്ള പ്രധാന കാരണങ്ങളാകട്ടെ ജനവാസത്തിൽ സൗകര്യമില്ലാത്ത വലിയ മലകൾക്കൊണ്ടോ മേന്മയിലൊണ്ടോ നടുവിൽ ഒരു വിഭിന്ന ജനസമുദായം വന്നുകൂടി സ്ഥിരവാസം ചെയ്തതുകൊണ്ടോ മറ്റോ പരസ്പരം വേർതിരിഞ്ഞിരിക്കുന്ന മേഖലകളിൽ വേറെ വേറെ ഭാഷാകുലമായിത്തീർന്ന് അതേ നിയമത്തിൽത്തന്നെ കരകൊലം കഴിഞ്ഞുകൂടുക, അങ്ങനെ തിരിഞ്ഞിട്ടുള്ള പ്രത്യേക

[illegible]

കാലങ്ങളിൽ ദ്രമിഡഭാഗങ്ങളെല്ലാം കരകരണത്തിൽ കീഴിലായിരുന്നുവെന്നും ഉറവിടേക്കുതന്നായിട്ടാണിരിക്കുന്നത് അങ്ങനെയല്ലാത്ത പക്ഷം ദ്രമിഡാധിവാതാക്കൾക്കു കാണുന്ന സാജാതത്തിന്നു യാതൊരുവിധത്തിലും ഉപപത്തി കിട്ടുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളതല്ല. അതോടു കൂടിയതെന്ന കാലക്രമത്തിൽ ദ്രമിഡഭാഗങ്ങൾ കാരോക്കോ പ്രത്യേകമാർക്കു യാതൊരു തരണത്തിൽ കീഴിലായിത്തീർന്നു പലരാജ്യങ്ങളായിട്ടു പിരിഞ്ഞതെന്നും ഗോപാലൻ ആ മുഖമുഖവും പദഗോപകളായിട്ടു പിരിഞ്ഞതെന്നും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. അതിൽ ആന്ധ്രം, ചോളം, പാണ്ട്യം, കേരളം, കർണ്ണാടകം എന്നിങ്ങനെ ദ്രമിഡ പ്രദേശം അഞ്ചു രാജ്യങ്ങളായി അഞ്ചു മാലാശനാളുകളെ കീഴിൽ വളക്കൊണ്ടും കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു ഗോപാലൻ തോളം സൂത്രമായ തെളിവുകൾതന്നെയാണ് പല പഴയ ചെത്തിറുത്തുപെടുകയും വരുകയും.

“തമിഴെ നാസ്ത്രാംശം പശ്ചാത്യാംശം
ചോളാൻ പാണ്ട്യാംശം കേരളാൻ”

“പാണ്ട്യാംശം ദ്രമിഡാംശൈവ
സമീതാംചോളംകരകളേ”

എന്നിങ്ങനെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള വാചാപീകാരായണമഹാഭാരതം മുതലായ പ്രാചീനസ്മൃതഗ്രന്ഥങ്ങളും ആവക തെളിവുകളിൽ ചെട്ടവായാണ് ന്യായകാരം മുതലായവർ ദ്രമിഡഭാഗങ്ങൾ അപകാരം പല രാജ്യങ്ങളായിട്ടു പിരിഞ്ഞതെന്നുള്ളതിലേക്ക് അനുരണനാളും പ്രബലങ്ങളായ തെളിവുകളെല്ലാം കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ

ഡയറക്ടറുടെയും മറ്റും ചർച്ചകൾക്ക് ഉണ്ടായിത്തീർന്നു വെന്ന് കരുതാവുന്നതാണ്. ഈ ഉത്തരം ശരിയാക്കുന്നതിൽ ആദിചേരകാലത്തുള്ള കലാകൃഷ്ണനാണെന്നു കാണുന്ന മഹാത്മവിദ്യയുടെ കാലം മുതലാണ് മൂല പ്രതിപാദ്യ കാലം ഗാഢകളായി പിരിഞ്ഞു തുടങ്ങിയതെന്നു കേവലം ഒരു സാമാന്യവധിമുദ്രണത്തിൽ മാത്രം നിശ്ചയിക്കാവുന്നതുമാണ്.

എന്നാൽ ചോളപാണ്ഡ്യരാജ്യങ്ങളെല്ലാറ്റിയേകത്തോളം ആവാതത്തിൽ വാഴിയ പാവനനികകൊണ്ടൊ മറ്റൊരവർത്തിക്കിത്തീക്കുക മുതലായ പ്രാഥമികവിശേഷം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന പ്രവചനകാരണമില്ലാത്തതു നിശ്ചയം ആ രാജ്യങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാരോ പ്രദേശങ്ങളിൽ ദേശസ്ത്രൈകം കരകൊണ്ടു നിന്നുണ്ടാകുന്ന സന്നിഹിതം വർത്തിക്കിത്തീ നിൽക്കത്തക്ക ദേശം നിശ്ചിതവാണിതായില്ല. ഏകദേശം ഒരു ഗാഢകാലത്തു നിന്നായിത്തന്നെയാണ് അത് കാലക്രമത്തൽ മറ്റി മാറിപ്പോകുന്നതെന്ന് വേർപാവുന്നതിനകൊണ്ട് മറ്റൊരവർത്തിക്കുന്നതിനെ വേർതിരിക്കുകയോ പാവനനികകളാൽ മിക്കതും വേർതിക്കിത്തീക്കുന്ന കണ്ണാടകരാജ്യത്തിലെയും കിഴക്കുകൾക്കകത്തായി ഏകദേശം ദിനമുറൻ കിഴക്കു ഗാഢകാലം നിശ്ചയിക്കുന്ന തെരുവുമാറ്റത്തിലെയും മറ്റും ചോളരാജ്യം പ്രാഥമികവിശേഷം കൊണ്ടു മറ്റൊരവർത്തിക്കുന്നതിനകൊണ്ടും മറ്റൊരോ പ്രത്യേക ഗാഢകളായിപ്പിരിഞ്ഞു. അപ്രകാരം പല ഗാഢകളായിപ്പിരി

തണുത്തതിന്നുശേഷവും കരകൾക്കുവേണ്ടതെന്ന് ആ ദൈവഭാഗ്യം
 അകൾക്കും സ്വാഭാസൂത്രമായി തരിക എന്ന ചെർ തന്നെ
 യാണ് പറഞ്ഞിരുന്നതെന്ന സംഗതി കൂട്ടു പ്രസ്താവി
 ച്ചിട്ടുള്ളല്ലോ. തരിക എന്ന ആ പൊതുരൂപർ അങ്ങ
 നെ കൊണ്ടു ഗാഢാഭാഷകൾക്കും ഉണ്ടായിരുന്നതുപേ
 ക്കിച്ചു തെളിയിക്കുന്നതരിക എന്ന വിശേഷനിർദ്ദേശ
 തന്നതാണെന്ന ചുരുക്കി തെളിച്ച് അല്ലെങ്കിൽ തെളിച്ച്
 എന്ന ഭേദഗണാഭേദകാണു മാത്രമായി ഭാഷയേയും നിർ
 ദേശിച്ചിട്ടുള്ളുവെന്ന് ആദ്യമായി ആസ്പദഗോപാലായി
 ട്ടാണ് കാണുന്നത് അതിൽപിന്നെ കരിനാട്ടു തരിക
 പ്പോലെയ ചുരുക്കി കണ്ണാടുകൾക്കി ആ നാട്ടുകാരും, പിൻ
 കാലത്ത് മലനാട്ടുതരിക അല്ലെങ്കിൽ മലയാണരിക
 എന്ന വിശേഷ നിർദ്ദേശത്തെ മലയാളമാക്കി, മലയാ
 ളികളും അവരുടെ ഭാഷകൾക്കുള്ള പ്രത്യേകനാമ
 അളായി സ്വീകരിച്ചുവന്നു. ഇങ്ങനെയൊന്ന തരിക
 ഗാഢകളായ ഈ മൂന്നു ഭാഷകൾക്കും തെറു, കണ്ണാ
 ടകം, മലയാളം എന്ന പ്രത്യേക നാമങ്ങൾ ഉണ്ടായി
 തീർന്നത് തരിക എന്ന മൂലഭാഷയുടെ ദൈവ ഗാഢ
 കൾക്കൊല്ലാം അപകാരം ദൈവഭാഗ്യം പ്രത്യേകനാമ
 ഉണ്ടായപ്പോൾ ചോദ്യപ്രശ്നകാര്യങ്ങളിലെ പ്രത്യേക
 ഗാഢത്ത് മൂലഭാഷയുടെ പേരായിരുന്ന 'തരിക' എന്ന
 സ്വാഭാസൂത്രപര തന്നെ ദൈവഗാഢകളിൽ നിന്ന് അതി
 നെ വേർതിരിച്ചുകാണിക്കുന്ന വിശേഷനാലായി പദ്യ
 വരിക്കൾക്കും ചെറു ദൈവഗാഢകൾക്ക് ആ പേരുക
 പ്രത്യേകനാമങ്ങൾ ഹൃദയമുറപ്പു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാതെ

മലനാട്ടുമ്മിൾ, കരിനാട്ടുമ്മിൾ, എന്ന കാതിമി സാമര സുനാമം ചെറുത്തുകൊണ്ടുതന്നെ അവ ഓരോന്നും നിർദ്ദേശിച്ചുവന്നിരുന്ന ഈശ്വരാരോപങ്ങൾ, ചോള പാണ്ഡ്യരാജ്യയെ ചെറുത്തു എന്ന വിശേഷപ്പേരുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് നിർദ്ദേശിച്ചു വന്നിരുന്നതെന്നുള്ളതിന്നു ധാരാളം തെളിവുകളുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ആ വഴിക്ക് നോക്കുമ്പോൾ നാലൈകദശം നാമമായിത്തീരുക എന്ന സ്വാഭാമനുസരിച്ച് കരിനാട്ടകത്താലും, ചെറുത്താലും, എന്നിവകു പരക്കുമ്പോൾ അവസാനഭാഗം പോയി അപ്പു ഒരു വൃത്താന്തവും വന്നു കണ്ണാടകം എന്നും മലയാളം എന്നും താമ്രമായിത്തീർന്നുപോയ ചെറുതാലാലും എന്ന പേരിൽ ഒരു ശാഖയും പോയി തമിൾ എന്നാത്രമായിത്തീർന്നതാണെന്നും, അങ്ങനെ ആ ശാഖയ്ക്കു മലയാളഭാഷയുടെ പേർമാറി ഒരു വിശേഷപ്പേർ ഉണ്ടായതിന്നുശേഷം വീണ്ടും അദ്ദേഹികമായി മൂലഭാഷയുടെ പേരിൽത്തന്നെ ആ വിശേഷപ്പേരും ചെന്നവസാനിച്ചതാണെന്നും യുക്തിയുക്തമായി ഓണമാൻ കഴിയുന്നതുമാണ്.

൪. ഭാഷ മാറുന്ന സമ്പ്രദായം.

മേൽ വിവരിച്ചപ്രകാരം ഒരു ഭാഷ പല ശാഖാഭാഗങ്ങളായി പിരിയത്തക്കവിധം ഓരോരോ ഭാഗങ്ങളിലും വന്നു കൂടുന്നതുകൊണ്ട് കാലക്രമത്തിലും, ആ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന ജനങ്ങളിൽവെച്ച് വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടും

അധികാരപ്രാബല്യംകൊണ്ടും പ്രധാനനായതിട്ടുള്ളവർ വഴിയായിട്ടാണ് പ്രായേണ സംഭവിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ പ്രധാനനായതിനീക്കുന്നവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം സ്വന്തം മാതൃഭാഷയിൽത്തന്നെ ആയിരിക്കേണ്ടതെന്നതും കാലം ആ ഭാഷയ്ക്കു ഉള്ളിൽത്തന്നെ അവിധനികളുള്ള ഭേദഗതികൾ ആത്ര ഏകപുരയിലൊന്നും വന്നു ചേരുന്നതല്ല. അതാതു കാലത്തെ പരിഷ്കാരനിയന്ത്രണമിച്ച് ആവശ്യമായി വരുന്ന അപൂർവ്വം ചില വാക്കുകൾതാനും ആരുന്നവൃഷ്ടിയായിട്ടാ താനും ദൃഢാധനയിൽനിന്നു തത്ത്വപരിതിയിലോ തത്സമീപിതിയിലോ എടുത്തുകാതിട്ടോ വന്ന ശ്രദ്ധയെ അക്കാരണത്താലുള്ള മാതൃഭാഷയിലല്ലാതെ മറ്റൊരു ഭാഷയിലാണ് പ്രധാനപ്പെടുത്തരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തിവരുന്നതെങ്കിൽ അതിന്റെ മാതൃഭാഷാ സംഭാഷണങ്ങളിലും ആ അന്ത്യഭാഷയിലൊ വാക്കുകൾ ആദ്യം ദർശ്യമായിട്ടും ഭാഷാസമുദായനേരിട്ട് ചേർത്തിരിക്കുന്ന ചില ചാനറക്കുള്ളിലൂടെയും, കാലക്രമത്തിൽ ധാരാളമായിട്ടും താനൊരു ചാനറവും ക്രമേണയും കണ്ണെ കൂട്ടിയുള്ളതും ദൃഢാധനത്താനും അറിയാവുന്ന ഒരാൾക്ക് തലക്കേന്തുണയെന്നത് സംസ്കൃതം പഠിച്ചു മലയാളിക്ക് ശിക്ഷാപുരവരെന്ന രൂപത്തിലാണ് പകരുന്നത്. ആഗാമിഭാഷ പഠിച്ച മലയാളികളിലൊക്കെ അത് സഹിഷ്ണുത പാടില്ലാത്ത ഹൈന്ദവത്തായി വ്യാപിക്കുന്ന നമ്മുടെ ചില പഴയ ദർശനങ്ങളിൽ പറ്റിക്കളം, ലാത്തയിലൊരും കവിളാക്കിയിരിക്കലും കമ്പിനിയായതായി കാണുന്നവർ ഇക്കാലത്തേക്ക് പൊന്തിപ്പോകാനും

ഓരോജനത്തിലെയും ഇംഗ്ലണ്ടിലെയും കമ്പിനിക്കാരുമായി
 മാറിയിരിക്കുന്നതും ഈ വഴിക്കുതന്നെയാണ്. ദേശപ്പുറ
 തെ പ്രകാരം ജനപ്രധാനന്മാർ ഭരണയുടെ രേഖയും മാ
 റിത്തുക്കളുടെയും സാധാരണജനങ്ങൾക്കും ആ പ
 തിയ വേദനയിൽ ദുരം കടന്നുകൂടുന്നത് സാധാരണ
 യാണ്. മോടിയിലും വാഴിപ്പ പ്രകൃതിയിലും അതാ
 യ്ക്കു കാലത്ത് മാന്യതാകണമെന്നു വെച്ചിട്ടുള്ളവരെ അനുക
 രിപ്പുന്നത് സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ന. ചോദനകളോ.
 കരു സമയം സാധാരണക്കാർ അങ്ങിനെ ഭൂമിയിലെ
 ജീവനുള്ളതും നാഹിത്യംകൂടിയും നാട്ടിലെ റി
 പ്താപ്താസവും മാന്യതയും സംബന്ധിച്ചുള്ള നിയമക്ക
 ലും നന്മയും പ്രധാനമാരുടെ അധീനതയിലാകയാൽ അ
 വർ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന ചോദന ശിഷ്. ദേശം മാറിയ ചോ
 ളത്തിൽക്കുറേ സാധാരണജനങ്ങൾക്കും പെരുമാറ്റമെ
 തായിത്തീരുന്നതുമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ, ശക്തിയായി സാമ
 മായികജീവിതം കഴിച്ചു കൂട്ടുന്നതുതന്നെ അവിടെ സാ
 ധിക്കാരുടെ വേദനയും. ഇപ്രകാരം ആദ്യമായി സംഭവ
 ന്നതായിപ്പോ പിന്നെ മാന്യതയും സംബന്ധിച്ചതും
 കുന്ന നിയമങ്ങൾ, നന്മയ്ക്കുതക്കതും മതപരമായിപ്പോ ആ
 അനുമാന ധാരാളം കടന്നുകൂടിക്കഴിഞ്ഞാൽ കാലക്ര
 മിൽ മാന്യതയിലെ സാഹിത്യഗുണങ്ങളിലേക്കും
 അതു കാലമടുത്തു. മൂലകാലമായി താങ്ങുന്ന കറെ
 കഴിയുമ്പോൾ സംഭവങ്ങളാണെന്നും സാഹിത്യകാലം
 മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന രൂപത്തിൽനിന്നു പല അംശങ്ങളുംകൊ
 ഴിഞ്ഞുപോയിട്ട് പുതുതായി പല അംശങ്ങളും വന്നു

ഭവന്നിട്ടും ആകപ്പാടെ ആ ഭാഷയുടെ മാതൃകകളെന്ന ചില മാറ്റങ്ങളെ അഭായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ യെല്ലാമാണ് ഒരു ഭാഷയ്ക്കു കാലക്രമംകൊണ്ടു വന്നുകൂടുന്ന മാറ്റത്തിന്റെ സാധാരണക്രമം.

iii. ഭാഷയുടെ മാറ്റത്തിനുള്ള വികഭേദം.

എന്നാൽ സംഭാഷണത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും ഭേദമാണിവ വിധമാ. ചുള്ള മാറ്റങ്ങളും വന്നുകൂടുന്ന കാര്യത്തിൽ ഭാരതാഭാഷയ്ക്കു നിലത്തേറുസകിച്ച് ചില വ്യത്യാസങ്ങളുംകൂടി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. എങ്ങനെയെന്നാൽ—ഏതെങ്കിലും ഉദാഹരണം അനുഭാവയോടുള്ള സംസൃതം ധാരാളമായി ഉണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പിൽത്തന്നെ ആ ഭാഷയിൽ എന്നും നിവർത്തിക്കത്തക്ക സംഹിതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിലെ സാഹിത്യഭാഷയുടെ സ്വരൂപം മിക്കതും ആ വക ഉത്തഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഭാഷാസ്വരൂപത്തെപ്പോലെ സകിച്ച് വ്യവസ്ഥപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. പിന്നെ ഉണ്ടാകുന്ന സാഹിത്യങ്ങൾ ഭാഷാസ്വരൂപത്തെപ്പറ്റിയേതെന്തും ആ ഉത്തഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന രീതി അവാലംബിച്ചും കൊണ്ടു സാധാരണയായി പറഞ്ഞുകയുള്ളു. പഴയസാഹിത്യത്തെപ്പറ്റിയേതെന്താളും വിശേഷിച്ചും ആ വിധത്തിലെ വകകളുള്ള അതിനാൽ ഉത്തമ ഗ്രന്ഥങ്ങളാൽ സാഹിത്യഭാഷാസ്വരൂപത്തിനു വ്യവസ്ഥിതി വ

ഈ സംസ്കൃതഭാഷയുടെ സംസ്കൃതം പാഠമുള്ളതായി ഉത്തരക
 നാതിനമുഖിപ്പിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ചില ഉത്തരക
 ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സാഹിത്യഭാഷയെ വേർതിരിച്ചു നിലക്ക
 നിർത്തിക്കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ് ആ ഭാഷയ്ക്കു കൃഷ്ണ, ഗോ
 വിന്ദ, ശംഖ, നാഗാരി മുതലായ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളു കി
 യട്ടുണ്ട്, കൊറിയ, ചർ, താരതി എന്നും മറ്റും ഇപ്ര
 കാരികളാണിരിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുള്ളത്. നേരെ മറിച്ച് ഉ
 ത്തരകഗ്രന്ഥങ്ങളാൽ സാഹിത്യഭാഷ സമ്പുഷ്ടിയിൽക്കൊ
 നാതിനമുഖിപ്പിക്കുന്നതെന്നു ചൊല്ലാൻ കഴിയാത്തവി
 യാലൊക്കെ സംഭാഷണത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും പ്രകൃ
 ത്തിഭാഗമായി ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയാത്തതെന്നു ആ അസ
 മയകൾക്കു കൂടുതലായ ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ടാകുന്ന സം
 ഹിത്യഭാഷയെ സംഭാഷണ ഭാഷയെന്നായിരിക്കും ആകൃ
 മിച്ച് കീഴടക്കുകയും ചെയ്യും. ആ വഴിക്കാണ് മലയാ
 ലം, കണ്ണടക്കം, തെലുങ്ക്, ഈ ഭാഷകളിൽ കൃഷ്ണ, ഗോ
 വിന്ദ, ശംഖാദി മദ്ധ്യകാല സംഭാഷണത്തിലും സാഹിത്യ
 ത്തിലും കൃഷ്ണൻ വേദാലം ഗോവിന്ദൻ (കണ്ണടക്കം)
 ശംഖമു (കരകം) എന്നിങ്ങനെ പ്രകൃതി ഭാഗത്തിൽ
 യാതൊരു മാറ്റവും വരുത്താത്ത അതതു ഭാഷകളുടെ
 സ്വത്വവും മാത്രം വേർതിരിച്ചു പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നതും. അതാ
 തിലെ സംഭാഷണ ഭാഷയ്ക്കു കൂടുതലായതായിരിക്കും സം
 സ്കൃത ഭാഷയുടെ പാഠവും അതിലെ സാഹിത്യഭാ
 ഷകളിൽ കാണുന്നതും അതിനാൽ വരുന്നതാണ് സം
 സ്കൃതഭാഷയുടെ സംസ്കൃതം പാഠമുള്ളതായിത്തീർക്കുന്നതും
 ആ ഭാഷകളിൽ ഉത്തരസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടായി ആ

ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വഴിക്ക് സാഹിത്യഭാഷാസമ്പ്രദായം വ്യവസ്ഥപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു. അങ്ങനെയുള്ള ഭാഷകളിലാകട്ടെ സാഹിത്യരീതിലേക്കാരും സംഭാവനകളായിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ അധികാരമുള്ളതായിരുന്ന രൂപങ്ങൾ അധികകാരം നിവർത്തി വരുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സാഹിത്യഗ്രന്ഥകാരന് വ്യക്തവും ശൈലിയും കേവലം പ്രകൃതികൊണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ ശക്തിയുണ്ടെന്നുള്ളതും ശബ്ദരൂപങ്ങൾക്കുള്ളതും തെറ്റിപ്പിഴക്കുപിഴവുണ്ടാവാൻ വരുമ്പോൾ ആ സംസ്കൃതം സിദ്ധിച്ച അർത്ഥഭാവകളിൽ പലതും ഉപയോഗപ്പെട്ടു. ആദ്യവും മറ്റൊന്നും അനുസരിച്ചും ചിന്തയുണ്ടാകാം അന്നുപോൾ തന്നെയും ധാരാളം ഭാഷക്കാർ സംഗതി വന്നു സംഭാവനകളായിരുന്നെങ്കിൽ, വ്യക്തവും, സ്വയം ഉരുവാക്കിയതായുള്ളതും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതിനാലും ആ ഭാഷാമാതാവിനാൽ ഉരുവാക്കിയ പൂർവ്വികന്മാർ വഴിക്ക് അതിർ സംഭാവനകളായി അനുസരിച്ചതെന്നു പറയാതായി അഭ്യസിച്ച് വരുന്നതാകയാൽ അതിന്റെ ഗതി പുതുരൂപമെടുത്തുകൊണ്ടുള്ള വിധത്തിലേ വരികയുള്ളു. അതുതന്നെയും കലകളിൽ അപൂർവ്വമായി പര്യവൃത്തിയാക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഭാഷ സംഭാവനകൾ ഉണ്ടായെന്നുവന്നാൽ അന്യഭാഷയിലെ രൂപങ്ങൾ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള രൂപങ്ങൾ സംഭാവനകളായി കണ്ടുകൊണ്ടുള്ള ഭാഷയിലെ സംഭാവനകളായിട്ടായിട്ടുള്ളതും, നിൽക്കുന്ന, വരും എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിവിധരൂപം ഉണ്ടായതും, അത്തരം ഭാഷയിട്ടുള്ള പദങ്ങൾ, സംഭാവനകൾ, വർണ്ണങ്ങൾ വക ക്രമപരമായരൂപങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും

പ്രതിപിടിക്കുന്നതു തന്നെ നോക്കുക. ചെമ്പമീർ ഭാഷയിലെ സംഭാഷണത്തിലും മറ്റും പ്രസിദ്ധങ്ങളായ ആ വക ക്രിയാപദരൂപങ്ങളും സംയുക്തത്തിലെ പല ശബ്ദരൂപങ്ങളും നമ്മുടെ സാഹിത്യഭാഷയിൽ സുലഭതാനിതാണെന്നറിഞ്ഞുകാണാമെന്നു കരുതുക, അങ്ങിനെ ചിംഗപുരുഷവചന പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്നു ചൊന്നാൻ, ചൊന്നാൻ, ചൊന്നാൻ, എന്നീ വക ക്രിയാരൂപങ്ങളും, ചോക്ക വിധൗ, നിൽക്കേ കണ്ടു എന്നീവക സംയുക്തരൂപങ്ങളും നമ്മുടെ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലേക്കു സാഹിത്യഗുണകാരന്മാർ തത്ത്വബലിയിലും മറ്റും അനുഭവകളിൽനിന്നു എടുത്തു ചെല്ലു പ്രയോഗിച്ചു സംഗതമാകുന്നതാണ്. അല്ലാതെ ഒരിക്കലും ആ വക ശബ്ദങ്ങൾ ഉപയോഗത്തിന്റെ സ്വഭാവ പദരൂപങ്ങളല്ല. അങ്ങനെയൊക്കെങ്കിൽ സംഭാഷണ ഭാഷയിലും ആ മാതിരി രൂപങ്ങളുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ക്രിയാപദങ്ങൾക്കു സ്വതന്ത്രമായ പൂർവ്വരൂപ ചിംഗാർ പ്രത്യയങ്ങൾ കൂടേതാവുന്ന, നിന്നു എന്നു പോലെയിത് മാത്രമായിത്തന്നെ എന്തെങ്കിലും പരമ്പരയായി പകർന്നുവരുന്ന സംഭാഷണ ഭാഷയിൽ ആ വക രൂപങ്ങൾ മാത്രമായതുകൊണ്ടു തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും.

മേൽ വിവരിച്ച പ്രകാരമുള്ള ഭാഷാഗതികാരൻ സരിച്ച ഗോഷാളഭാഷയുടെ പൂർവ്വരൂപം ഉപരിപ്പരിപ്പിലോയിക്കുമ്പോൾ മൂന്നു സംഗതികളാണു പ്രധാനമായി നോക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ളത്. ഒന്നാമത് നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാന ആദിരൂപം ഏതുവിധാതിലായിരുന്നു എന്നു.

മുണ്ടാകുക. മലയാളത്തിലെ ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ വഴി തരയി അതിലെ സാഹിത്യഭാഷാസ്വരൂപം വ്യവസ്ഥിതമാകുന്നതിന് മുമ്പിൽ ആ ഭാഷക്ക് ഏതെല്ലാം അന്യഭാഷകളുടെ സംസ്കൃതമാണെന്നായിട്ടുള്ളതെന്നും ആവുക അന്യഭാഷാസംസ്കൃത ഭാഷാഗതിയെ എത്രത്തോളമാണ് സ്വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും മൂന്നാമത് സാഹിത്യഭാഷയുടെ, സ്വരൂപം വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഏതെല്ലാം ഭാഷകളുടെ സംസ്കൃതമാണ് ഭാഷാഗതിയെ അല്ലമായിട്ടെങ്കിലും സ്വീകരിക്കണമെന്നിടം അതിനുള്ളതെന്നും

ന. ഭാഷാത്മകത്തിന്റെപ്പറ്റിയുള്ള കുതന്തങ്ങൾ.

നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ ആദിരൂപം ഇന്നു കാണുന്നതല്ല സംഗതിയിൽ പറയത്തക്കവിധം പ്രധാനമായി രണ്ടു മർദ്ദങ്ങളാണ് ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. മോളി പാണ്ഡ്യകർമ്മങ്ങളിലെ ഭാഷയായ മലയാളം, അതായത് മുതലിൽതിന്റെ ഒരു ശാഖയും ഇക്കാലത്തു തുടരുന്ന പരമ്പരയെന്നതായ ഭാഷയെന്നതാണ്. മലയാള ഭാഷയുടെ ആദിരൂപമെന്നത് ഒരു മർദ്ദക്കാർ പറയുന്നു. അവരുടെ പക്ഷത്തിൽ മുലാദ്രിയിലുണ്ടായതായ മുതലിൽതിന്റെ ഒരു ശാഖയായ തമിഴിന്റെ ഉപശാഖയായിട്ടുണ്ടായതാണ് മലയാളം മറ്റൊരു പക്ഷക്കാർ പറയുന്നത്, മുലാദ്രിയിലുണ്ടായതായ സ്വതന്ത്രമായ ഒരു ശാഖയെന്നതാണ്. മലയാളം എന്നാൽ തമിൾ വഴിക്കുണ്ടായ ഉപശാഖയെന്നതായിരിക്കാം വിചാരിപ്പാൻ ഉള്ള യുക്തികൾ നല്ല

ശക്തിതരള്യമുണ്ടാകും. അദ്ദേഹം മലയാളത്തിന്റെ ആദ്യരൂപം മലയാളീഭാഷണന്ന് ഒരു പക്ഷക്കാരും, അതല്ല മലയാളീഭാഷണത്തോടു മുതിർന്നതെന്നു മറുപടിയായ പക്ഷക്കാരും പറയുന്നതെന്നു സാരം. ഇതിൽ മലയാളീഭാഷണൻ ഉപയോഗിച്ചതാണ് മലയാളത്തിന്റെ മാതൃഭാഷാ വാഹിണിയെന്നു പറയുന്നവരുടെ യുക്തികൾ. എന്തെല്ലാമാണെന്നു മനോഹരമായിപ്പറയേണ്ടിയിരിക്കും—

മ. മലയാളഭാഷയ്ക്കു മേലും മിഥ പ്രാചീന ഗുണമുണ്ടു 'തമിഴ്' എന്നു ശബ്ദമെന്നു വ്യവഹരിച്ചു വന്നിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. നിമ്നഃകവികളുടെ കവികളിലൊന്നായ ബ്രാഹ്മണപക്ഷം ഗദ്യഗുണത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ "ശ്രീവേദഗ്യാസരഹസി അരുളിച്ചെയ്ത ബ്രഹ്മണപുരാണത്തിൽ മധുരഭാഗത്തെ ഇരുപത്താൻ തമിഴാമയ്ക്കു അറിയിക്കുന്നുണ്ട്" എന്നും മേലമലിരുത്തിന്റെ അപസരണത്തിൽ "ചിദാമണത്തിന്നു മിതമ്പിത തമിൾക്കറിയാമല്ലാൻ" എന്നും മറ്റും പ്രതിപാദിച്ചു കാണുന്നുണ്ട് അതിനാലാകണമെന്നു്. അതു ശക്തിതരള്യമെങ്കിൽ കേരളത്തിലും മലയാളഭാഷയ്ക്കുമേ അമിതപുഷ്പകാലങ്ങളിൽ ഒരു ഭാഷയെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുണ്ടു് ആ ഭാഷ തമിഴാണെന്നു സ്വീകരിക്കയും ആ വക ഗുണമെല്ലാത്ത കാലത്തേക്കു വാസ്തവത്തിൽ കേരളത്തിലെ ഭാഷ തമിഴിൽനിന്നു കഠിനവ്യത്യാസമുണ്ടായി ഹിന്ദിതന്മയമായിട്ടു് ആ വ്യത്യാസം വകവക്കാതെ അദ്ദേഹം തമിൾ എന്നു നിമിഷിതമെന്നതാണ് അതിനെപ്പറ്റി ചുവന്നിരുന്നതെന്നും അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ വക ഗുണമെല്ലാം ഉൽപത്തികാലത്തിൽനിന്ന്

വളരെതകർച്ചയുള്ള കാലത്തല്ല കേരളഭാഷ തന്മിയിൽ നിന്ന പിരിയുവാൻ തുടങ്ങിയതെന്നും വിചാരിക്കേണ്ടിയും ഇരിക്കുന്നു.

൨. ശബ്ദാംഗങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന കാൽ, കൈ, കണ് മുതലായ പദങ്ങളും പാൽ, നെയ്യ് മുതലായ ഗ്രന്ഥുപദങ്ങളും മിക്കതും ചെമ്പത്തിയിലുള്ളവയെന്നതാണ് മലയാളഭാഷയിലും കാണുന്നത്. ഏകദേശം മൗര്യ ഭാഷകളിലെ ഗ്രന്ഥുപദങ്ങൾ കനാതിയന്നാൽ അവ തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ടായവ രീതിപ്പെടുത്താവുന്നതും വളരെക്കാലം കൊണ്ടുമാത്രം വന്നുകൂടുന്ന ആ വക പദങ്ങളുടെ മാറ്റങ്ങൾപോലും ഈ മൗര്യ ഭാഷകളുടെ സംഗ്രഹത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനുള്ള നിശ്ചയിക്കാവുന്നതുമാണ്.

൩. മലയാളഭാഷയിലുള്ള ഗുണങ്ങളിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും പ്രാചീനവും ഏകദേശം കൊല്ലുവന്നു നാലാം ശതകത്തിലുണ്ടായതാണെന്നുവിചാരിക്കുന്നതായ "രാമചരിതം" എന്ന ഗുണത്തിലും അതിന്നു ശേഷം എകദേശം ആറാം ശതകത്തിലുണ്ടായ നിരണം കൃതികളിലും ഇത്തരം പദങ്ങൾ തുടങ്ങിയ കവികളുടെ കൃതികളിലില്ലാത്ത ചെമ്പത്തിശബ്ദഗ്രന്ഥുപദങ്ങൾ ധാരാളം കാണാമെന്നും അതിൽത്തന്നെയും രാമചരിതത്തിൽ വളരെ അധികമായും ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ മലയാളം ചെമ്പത്തിയിൽ നിന്ന് അല്പാല്പമായി ദൈവപ്പെട്ട മറ്റൊരു ഭാഷയാവാൻ തുടങ്ങിയ വഴി ആ ഗുണങ്ങൾ കാണിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഭാഷ ചെമ്പത്തിയിൽ ഉപഗാധയാണെന്നുള്ള

തിരികെ ആ ഉത്തമഗുണമണ്ഡലം തന്നെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

൪. പ്രാചീനങ്ങളായ ചൈതന്യഗുണമണ്ഡലിൽ ചിലപ്പതികാരം, പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ചില പ്രധാനഗുണങ്ങളുടെ തന്നെ കർമ്മാശങ്കാർ കേരളീയരെക്കുറിച്ചു കാണുന്ന സാമാന്യപ്രതിബിംബമാകുന്ന ഭൂമിശാസ്ത്രകൃതിയും പരിഭാഷയെന്ന പേരിൽ ഗുണമണ്ഡലത്തിൽ ൧൫൦൦ ചില ഭാഗങ്ങൾ കേരളീയനായ കവശൈഖാദിനാഥനെക്കുറിച്ചായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. അതിനാലും ആ കവിതകളുടെ കാര്യത്തു കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഭാഷ ചൈതന്യമെന്നും ഗദ്യവും ആ ചൈതന്യമിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി പിൽക്കാലത്തുണ്ടായതാണെന്നും ഉറവിക്കാം. എന്നാൽ, കേരളത്തിൽ മുൻകാലത്തു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ചില പാലാശനങ്ങളും അതുവരുന്നതും ചൈതന്യം ഭാഷയിൽ ദേവപ്രാപ്തിക്കുണ്ടെന്നും അന്ധാരവെണ്മയെപ്പോലുള്ളതാകയാലും അന്ധരായിത്തീർന്നു വെളിയിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നത് ഈപക്ഷക്കാർ കേരളജനതെ ചൈതന്യമിന്റെ ഉപാധമാകുന്നതും സ്ഥാപിക്കുന്നത് അത് കണക്കാക്കിത്തന്നിട്ടു യുക്തിയുക്തിയെന്നും അതിൽ എന്നാലാക്കിത്തന്നിട്ടു യുക്തിയുക്തിയെന്നും തെറ്റിപ്പോകുന്നതാണെന്നുള്ള സംഗതി സ്പഷ്ടമാണ്. ഭൂമിശാസ്ത്രാധ്യാപകർക്കെല്ലാം മുഖമായിരുന്ന കോളെജിനെയും പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ ഭൂമിശാസ്ത്രം ഉപരിയായിരുന്ന എന്തൊരു അദ്ധ്യാപകനെയും

[illegible]

അങ്കം തമിരം' നാഗാനന്ദം തമിരം' എന്നീവക ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും തമിരം എന്ന പദം കൊണ്ടുതന്നെ വ്യവഹരിച്ചുവന്നിരുന്നതും ഇക്കാലത്തും അങ്ങനെ തന്നെ വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നതും അറിയുമ്പോൾ ആ ക്രമത്തിന് നീക്കവകയില്ലാത്തതായും ചെയ്യും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഭാഷയും ചെന്തമിഴുംതമിലുള്ളതേം അതു നിമിച്ഛകാലത്ത് പ്രത്യേകം ഗണിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു ഭരണ വിധത്തിലും വിചാരിക്കാവുന്നതല്ല. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഭാഷയുടെ സ്വരൂപമാണ് താഴെക്കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്.

“പിന്നെയൊ സ മതിനി! അക്കാലത്തിങ്കൽ കരളപ്പുറമൻ കാടിനീങ്ങുന്നതന്നാകിരാമൻ ശ്രീമാൻ പാണ്ഡിതഗുരുമാകിന വനപ്രദേശത്തിങ്കൽ സഞ്ചരിക്കുന്നകാലത്ത് ധന്യതകാലം ഇങ്ങിപ്രകാരം നിസ്സുതമായി വിനിമിത്തപ്രായങ്ങളായി ഹിമപരവശരൾ, മധുരസനിഷ്പന്നകളായി മായുവീരന്മാരവയങ്ങൾ, മനോജൈപ്രസുപ്രസാധനങ്ങളായി യുഗികാജ്ഞാങ്ങൾ, മൈത്രജ്ഞസ്തോത്ര പാഠകന്മാരോ എന്നു തോന്നമാണ് കൂകിത്തുടങ്ങി മഹിഷകലം.”

(അംഗുലീമാതം തമിരം,

“എങ്ങനെതിരിച്ചൊത്തതന്നെ താൻ ഭഗവാൻ? ഇത്തപത്ര പനായിരിപ്പൊക്കത്തന്നെ താൻ. ഇത്തരം താനെപ്രകാശിത്തന്നു? വേദാഭ്യസന നിവർത്തിന സപായാജമാകിന ഇത്രാഭി ദൈതാപുത്രത്തിന്നായ്യായയ്യാജനാത്ഥമായി വേദനിധി വിചിഞ്ചവേവൻ ബ്രഹ്മരതിക

രൂപി പ്രദേശത്തിൽനിന്നു വാങ്ങും, യജുർവേദത്തിൽനിന്നു ഭിന്നയും, സാമവേദത്തിൽനിന്നു സ്വപരം, അയ്യംവേദത്തിൽനിന്നു സസദവേദങ്ങളെന്നീ നാലുവേദങ്ങളിൽനിന്നു നാലിനെച്ചേർത്തു കൂട്ടുകനിമിത്തമായി വേദമന്ത്രയനുസരിച്ചുപ്രകാശിതമാക്കിയവയെക്കൊണ്ടു ഗുണമെന്തെന്നു ചൊല്ലുന്നു.

മനോഹരമായ ഒരു ശ്ലോകം

ഈ വക തിരിശ്ശിറകുവേദം ചെമ്പടിയിലും ഉള്ള ദേവരും അശ്വമേധയെക്കൊണ്ടുനിന്നിട്ടുള്ള കയ്യെത്താത്ത ഇക്കാലത്തെ മലയാളഭാഷയും മലയാളിയിൽ ചേർത്താൽ മലയാളം ഉള്ള ദേവരും മനോഹരം വായിക്കുന്നിട്ടില്ലെന്നു കരുതുന്നതിനോടു തുല്യമാണല്ലോ. അതിനാൽ മുൻകരുതികൾക്കു സമാധാനമായി കണക്കാക്കാൻ പറ്റുന്നിട്ടുള്ള സംഗതിക്കു വേദം തെറ്റിയാണെന്നുമാത്രമാണ് അതിന്മേലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

ഈ ഗ്രന്ഥപരക്കും മിശ്രത്തും ചെമ്പടിയിലും മലയാളത്തിലും ഒന്നായിരിക്കണമെന്നുണ്ടെന്നുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ കാണിച്ച സംഗതിയെപ്പറ്റി നോക്കുകയാണെന്നിൽ അതും വേദങ്ങളേതൊക്കും പരിഭാഷിക്കാതെ ചെമ്പടിയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതും സാധിച്ചാൽ യുക്തിയാകുമെന്നു കരുതി പറഞ്ഞുവന്നിട്ടു അഭിപ്രായമാണെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ആ വക 'ഗ്രന്ഥപരക്കും ചെമ്പടിയിലും മലയാളത്തിലും മാത്രമല്ല വായിക്കുവാനും സമീപിച്ചതായിരിക്കുന്നത്', മറ്റു ശ്രീലാളവകളായുള്ള കണ്ണാടകം, തെലുങ്കു, എന്നീ ഭാഷകളോടും ആ വി

മരണാനുഷ്ഠാനം, കാണുന്നതുകൊണ്ടും മലങ്കരയിൽ അത്തരം ക്ഷേത്രം രൂപം സാധാരണയായി ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും മലങ്കരയിൽ പരിച്ഛേദത്താൽ കൈ, കണ്ണ് എന്നിങ്ങനെ ഭാഗികമായിത്തന്നെ മറ്റും ആ വക ശബ്ദങ്ങളുടെ രൂപങ്ങൾ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു മന്യനെന്നു മലയാളം മതവാദം ഭാവുകൾ ചിരിച്ചു സാരതുകളായി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന സാധിപ്പാൻ ആ ഗ്രാമകളിലെല്ലാം ഇല്ലാതായിപ്പോയെന്ന ആ വക ഗുഹ്യപരമ്പരയിലേക്കു ഞങ്ങൾ ഉപയോക്താവായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടും മലങ്കരയിൽ മറ്റു മത ഗ്രാമവാസികളോടൊന്നിച്ച് പൂജാർച്ച നടത്തുന്നതായിട്ടാണ് ഈ സംഗതി ഇരിക്കുന്നതും.

മാലങ്കരയിൽ, നിങ്ങളുടെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ എന്തിനായിട്ടുണ്ടെന്നു ചോദിക്കുന്ന മലങ്കരയിൽ നിന്നും പല അഭിപ്രായങ്ങളും ആവശ്യപ്പെടുന്നതായിട്ടുണ്ട്. മലയാളം മലങ്കരയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതല്ലെന്നും മലയാളത്തിന്റെ ഗുണമുള്ളിൽ വെച്ച് ഏകദേശം പ്രാചീനമായ മാലങ്കരയിൽ മലങ്കരയിലെ ശബ്ദരൂപങ്ങൾ വളരെക്കുറവ് കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും മലങ്കരയിലെ മലങ്കരയിലെ ഏകദേശം പ്രാചീനമായ ഗുണമുള്ള മാലങ്കരയിൽ ആദ്യം മലങ്കരയിൽ രൂപപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പലമാതിരി പഴയപാട്ടുകളും മറ്റും കാണുന്നവയെ അപേക്ഷിച്ചും ആ ഗുണമുള്ള പഴയ അധികമുണ്ടെന്നും എങ്ങനെ നിശ്ചയിക്കാം മലങ്കരയിൽ രൂപങ്ങൾ ആ ഗുണമുള്ള അധികം കാണുന്നതെന്നു അതിന്റെ പ്രാചീനതയുള്ള മലങ്കരയിൽ ചോദിക്കുന്നു.

ന്നതു നല്ല ശരിയാകുന്നതല്ല. എന്തുതുകൊണ്ടെന്നാൽ, ആ സംഗതി പ്രാചീനരക്കു കൗളീവാതിൽക്കണ്ടമേളിൽ കാലപ്പഴക്കം മാത്രം മേലയാളഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചെയ്തതിൽ രൂപങ്ങൾ അധികം ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു കാരണമാകുമുള്ള എന്തും ദേശഭേദംകൊണ്ടും മറ്റും അതു വരുന്നതല്ലെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കണം. ദേശഭേദം കൊണ്ടും വായുവായ്തിൽ ആ ഭാഷാപ്രത്യേകം വന്നതു ടുണ്ടെന്നുള്ളത് അനുഭവസീദ്ധമാണ് എന്ന് മാത്രമല്ല, ചെയ്തതിൽ രൂപങ്ങൾ കാലക്രിതത്തിൽ അധികമുണ്ടെന്നുള്ള ഈ സംഗതി പ്രകൃതത്തിൽ ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രാചീനതക്കുള്ള കൗളീവാതിൽ ഒരു വിവരത്തിലും സ്വീകരിക്കാവുന്നതല്ല. അങ്ങനെ സ്വീകരിക്കുന്ന പക്ഷം ആകട്ടാലും സിദ്ധിക്കുന്നതെന്തെന്നൊന്നു നോക്കുക. മേലയാളം മൊത്തത്തിന്റെ ഉപഗാദ്ധയാണെന്നുള്ളതിലേക്ക് ആ ഭാഷയിലെ ഏതും പ്രാചീനമായ കാലക്രിതഗ്രന്ഥത്തിൽ ചെയ്തതിൽ രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടായെങ്കിലും കാണുന്നതെന്നുള്ള സംഗതി കൗളീവ്, കാലക്രിതമാണ് മേലയാളത്തിലെ ഏതും പ്രാചീനമായ ഗ്രന്ഥമെന്നുള്ളതിലേക്ക് മൊത്തത്തിന്റെ ഉപഗാദ്ധയാണെന്നുള്ളതിലേക്ക് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചെയ്ത കാലക്രിതത്തിലാണ് ചെയ്തതിൽ രൂപങ്ങൾ അധികം കാണുന്നതെന്ന സംഗതിയും കൗളീവ്, ഇങ്ങനെ മേലയാളം മൊത്തത്തിൽ ശാഖയാണെന്നുള്ളതു കാലക്രിതത്തിന്റെ പ്രാചീനതകൊണ്ടും കാലക്രിതം പ്രാചീനമാണെന്നുള്ളത് മേലയാളം മൊത്തത്തിൽ ശാഖയാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതെന്നുള്ള അഭ്യന്തരോത്തരോത്തരം വരുന്ന നിലയിൽ

മാണ് ആ സംഗതി തുറിക്കുന്നത്. അതിനാൽ രാജാവി-
 കത്തിൽ മലമ്പുറം ഇപ്രകാരം അധികം കാണാനുണ്ടാ-
 നുള്ളത് അതിന്റെ പ്രാദീനതയെ തെളിയിപ്പാൻ മ-
 കിയാകുന്നതല്ല. നേരെ ചിട്ടു കാണുമ്പോൾ കൊല്ലം
 ശൈലം കൊണ്ടാണ് ആ ഗുഹയ്ക്കിൽ മലമ്പുറം ഇ-
 പ്രകാരം അധികം വന്നു കൂടിയെന്നതിന്നു കൊല്ലവ-
 ൽ ഏതാ ശതകത്തിൽ രീതിച്ചിരുന്ന 'അതിർപ്പുള്ള ആ-
 ശാൽ' എന്ന കവിതയെ കാണുക പാടി, കഴിയാൻ കള-
 ത്തിൽപ്പോൾ മതലായി ചിന്തിക്കാം. ഇങ്ങനെ പല ഗു-
 ഹങ്ങളും കണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. രാജാവിനകത്തുവെച്ചു
 ചീരാകവി കിരവ് അകറ്റിയെ തെക്കെ ഭാഗത്തിൽ
 ഏതാ വെല്ലാൽ തിരുവന്നപുരം മേൽ കന്യാകുമാരി
 വരെയുള്ള ഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട പ്രദേശത്തു രീതിച്ചിര-
 ന്ന ആരാകണത്തുള്ള നിർവ്വചനമാണിത്. ചിന്തിക്കാ-
 ലുള്ളതായ കാലം പാട്ടിന്റെയും മറ്റും കന്യാകുമാ-
 രം ആ നാട്ടുകാരായ കവികളുടെ കൃതികളിലും രാജാ-
 വികളിൽ ഉള്ളതിൽ മറ്റും കറയാകത്തന്നെ മലമ്പു-
 റിൻ ഇപ്രകാരം നിറഞ്ഞുകാണുന്നത് ഒന്നാകുക —

“അരവർകൾക്കൊന്ന മേൽമലയെക്കുറിപ്പിടിയീർത്തു
 പുകിപ്പലാക്കെന്തെറ്റിപ്പൊക്കത്തുകാരെ

ഇതാ ഇതുകൾക്കു തകളിൻ തന്നെ നല്ലതെന്താകിടാൽ
 കത്തുകകളുകൾ പാകം മേൽമലയെക്കുറിച്ചു പൊക്കം

൧൧൧൧൧൧

“വില്ലുമ്മായ മേൽമലയെ മേൽമലയെ മേൽമലയെ
 മേൽമലയെ മേൽമലയെ മേൽമലയെ മേൽമലയെ
 മേൽമലയെ മേൽമലയെ മേൽമലയെ മേൽമലയെ
 മേൽമലയെ മേൽമലയെ മേൽമലയെ മേൽമലയെ

൧൧൧൧൧൧

“ചീർപെരുക്കുകയെല്ലാമേവിട്ടീർന്നപോക്കമേർന്ന
 പേർപെരുക്കുകയെന്നിൽ പെരുമ്പുകൾനിറഞ്ഞതിൽ
 വാർപെരുത്തിയാർക്കും വൻകൊലയാൾക്കെ
 ചീർപെറുകയെന്താൻപാടിച്ചതിൽവരുകന്നൻ

[കാപ്പാ 11

(കയ്യതമ്പി 10-കാപ്പാ 20-21, 22-23)

ഇവയിൽ ചെമ്പിഴിന്റെ കെട്ടിയെടുപ്പിനെയും
 ജനാളും കാമചിത്തവും കാമകാമ മുതലായതും തമ്മിൽ
 കാമകാമ വൃത്താസവും ഇല്ലെന്നുള്ളതു സൂത്രമാണല്ലോ.
 ആ വക കൈകൾ ദേശങ്ങളിൽ കൊല്ലവന്നും എട്ടും, ക
 ഡയും, പന്ത്രും ഗതകങ്ങളിലുണ്ടായ കൃതികളിൽപ്പോലും
 അപ്രകാരം ചെമ്പിഴിൾ ശബ്ദരൂപങ്ങൾ കാണുന്നതുകൊ
 ണ്ടുതന്നെ കാമകാമകാമപ്രദ ദേശകാമകാമകാമകാമകാമ
 ആ ദേശകാമകാമ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്ന സത്യവണ്ണം തെളിയ
 ന്നതുമാണ്. കാമകാമ മുതലായ പിതൃകാലത്തെ ഗ്രന്ഥ
 അളവൽ ദേശകാമകാമ കാമചിത്തത്തിലേയും കാമകാമ
 മതിൽ കാമകാമകാമ തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ വഴികണതി
 ന്നൊന്നുവു മലയാളം ചെമ്പിഴിന്റെ ഉപശോധനയെന്ന
 നുള്ള മതം നിവർത്തിയുവാൻപോയി കാമചിത്തം ആ
 കൈകളിൽ കാമകാമ ഉണ്ടാകാത്തതായ കാമകാമകാമകാമ
 കാമകാമ മുതലായ പിതൃകാലത്തെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അന്ന
 നാട്ടിൽ നല്ലപ്പോഴായിരുന്ന നാടോടി കാണയില്ല ആണ്
 നിശ്ചിയിച്ചുള്ളതെന്നും അതുകൊണ്ടാണ് അവരുള്ളിൽ
 കാമകാമ വളരെക്കുറവായി ചെമ്പിഴിൾ ഇവയ്ക്കും
 ആ വക കൈകൾ ദേശകാമകാമ വൃത്താസവും സാധനീ
 വന്നിട്ടുള്ളതെന്നും ഈ വിഷയത്തൽ ചിലർ ചുരുക്കി

വിദ്യകൾക്കു നന്നാക്കിപ്പോയും കളിക്കാലും ശരിയായതുകൊണ്ടു
 ലഭിക്കുന്നതായി കരുതുന്നതിലും ഉത്തരജ്ഞാനവും സം
 ധാരണാസംസ്കാരജ്ഞാനവും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന നാദോദി ഭാഷ
 യും അതിലധിപത്യത്വം ഉള്ളതെന്ന നാദോദി ഭാഷയിൽ
 ഗ്രന്ഥശൃംഗാരത്തിന് അർഹമല്ലാത്ത ചില അപ
 രൂപഗുണങ്ങളും ചില ഗുണഗുണങ്ങളും കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തേ
 ന്നായിരിക്കും, ഉത്തരജ്ഞാനത്തിൽ അതുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല
 എന്നുമാത്രമാണ്. എഴുതിക്കാണുമ്പോൾ ആ വക ഗു
 ണങ്ങളെക്കൊണ്ടുവരുന്ന ഭാഷാഭാവം സാക്ഷാത്കാരിക
 കളിലെ ചില ക്യാപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാവനയും നിശ്ചി
 ക്തമായതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ളതിൽ ഉ
 ത്തരജ്ഞാനത്തിൽ വരുന്നതിനേക്കാൾ മുൻനിൽക്കുകയും
 ചെയ്യും. അങ്ങനെയല്ലാത്ത മറ്റൊരു നാദോദിയിലെ
 ഗുണഗുണങ്ങൾ കണ്ടുന്ന ഗുണത്തിന്റെ ഗുണമേതെന്നോ
 ലും വരുന്നതാകത്തക്കതൊക്കെയും നാദോദി ഭാഷയും ഉത്തര
 ജ്ഞാനവും വ്യത്യസ്തമാകുന്നത് അതിനാൽ ഒരു
 വക ഗ്രന്ഥശൃംഗാരം ചെയ്തിട്ടുണ്ടാകാം. അതോടൊ
 നിന്നുള്ളതാണെന്നു ഗോതിക. അങ്ങനെ ഭേദപ്രായം
 പരിമേദ്യവിലുള്ളതൊക്കെയും യാതൊരുപക്ഷത്തിനും സി
 ദ്ധിക്കുന്നില്ല. കണ്ടാൽ ഉദ്യമത്തിൽ അങ്ങനെ ഒരു
 തുകയിലുണ്ടാകുന്നതും അതോ വിപരീതസാധകമായിട്ടാണി
 രിക്കുന്നതും എങ്ങനെ എന്നാൽ, മാതൃകയിലുണ്ടാകാത്ത
 ഉത്തരജ്ഞാനത്തോടു കൂടുന്നതിൽ ഉത്തരജ്ഞാനം ചെയ്ത
 മിതം ഉണ്ടാകാം. യാതൊരുപക്ഷത്തിനുമുള്ളതാണെന്നു നാദോദി
 ഭാഷയിൽ അതുണ്ടാകത്തക്കതാണെന്നുള്ളതും മാതൃകാ
 കാര്യമേതൊരു നാദോദിയിലും ആ വക ഗുണഗുണ

ചെല്ലത്തോൾ ആ അനുഭവത്തിലെ ശബ്ദരൂപങ്ങളെ
 കണക്കുകണക്കായി സ്വീകരിക്കുകയും സ്വന്തം ശബ്ദരൂപ
 ങ്ങളെ അതിന്നനുസരിച്ച് ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തുകൊ
 ണ്ടാണ് ജനങ്ങളുടെ വ്യവഹാരം നിർവ്വഹിച്ചു പോരുന്ന
 ത്ത് അങ്ങനെ അടുപ്പം അധികമാകുമ്പോൾ ആ അനു
 ഭവങ്ങളെ അംഗങ്ങൾ അധികമായും സ്വന്തം അംഗങ്ങൾ
 മുതലിച്ച് വരുന്ന വിധത്തിൽ കലൻ കട്ടയിൽ മാതി
 രിക്കും പിന്നെ ആ അനുഭവപാത്രാതിരീതികളും ചെ
 യ്ക്കുന്നു. മദ്ധ്യത്തിന്റെ തെക്കെ അറ്റത്ത് ചെത്തിയ
 കാലുത്തൊഴുതെ പ്രദേശത്തിലുള്ള മണലിൽ ചെന്ത
 ലിം ഗന്ധങ്ങളും വരുക അറയ്ക്കു തുണാട്ടിനൊഴുതെ
 പ്രദേശത്തെ ഭാഗത്തിൽ ആ തുളച്ചൊഴുതിലെ ഗന്ധങ്ങളും
 ധാരാളം കലർന്നിരിക്കുന്നത് അനുഭവനിർവാണമല്ലാ.
 അപ്പോൾക്കു കയകളും കലൻ പ്രദേശത്തെ ജന
 ങ്ങൾക്കു പ്രായേണ അനുഭവം അറിയാവുന്നതുമാതിരി
 ക്കും. അതു കരുന്നതാണ് മധ്യമധ്യാഹ്നത്തിലെ കയ നാ
 ണ് ചെത്തിയ മണലിൽ പറയുമ്പോൾ തീർക്കുന്ന
 സ്തിലാകാശിക്കുന്നതിനും തെക്കെ അറ്റത്തുള്ള മക്ക
 ലാമുളിക്ക് അതു മനസ്സിലാകുന്നതിനും കാരണം. ഈ
 വിധത്തിൽ ശേശശേഷം വഴിയായി മുന്നോടൊന്നു കലൻ
 ചെന്തുന്നതുകൂടുന്ന മണലത്തേതിൽ ഒരു മദ്ധ്യമധ്യാ
 ഹ്നം അധികമായും മറ്റുതിന്റെ അംഗങ്ങൾ മുതലി
 യും ചർക്കുന്ന പ്രദേശത്തുണ്ടായ കയ്ക്കുകളും പ്രായേണ
 അതിന്നനുസരിച്ചു തുടങ്ങാൻ തുടങ്ങി. മൂന്നു വിധ
 മിച്ഛിച്ചുള്ള പ്രകാരം കാരോടൊത്തുതോലും ചെന്തുന്ന
 യും വെച്ചുപുറത്തുവരുന്ന കാരോടൊത്തുതോലും

[illegible]

അന്നു. പ്രപഞ്ചം വാർദ്ധക്യമുണ്ടാക്കിയെന്നു സമയം
 കണക്കാക്കുന്നു. കേരളരാജ്യത്തിന്റെ ഭരണത്തെ
 കൊല്ലംപ്രഭുവർ പ്രഭുശാസനത്തിന്നുവന്നുനില്പാൻ ചി-
 ല്ല ഭരണവകുപ്പിലായിരുന്ന ക്രിസ്തുവർത്തം പതിന്നാ-
 ലാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കൊല്ലം രാജാവ് അ-
 സിംഹന്റെയും അഭ്യർത്ഥനകൾക്കു പുറത്തും ചോളപ്ര-
 ഭുവർത്തം അതിൽ കീഴടക്കിയ ആളായ റീക്കവി-
 വർദ്ധ ചക്രവർത്തിയുടേയും കാലഘട്ടമാണത്രെ. ആ നിമ-
 ഷ്സ് പ്രധാനമായ മാനം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയത്, അതിന്നു
 ശേഷവും ചിലപ്പോൾ ചില ചെങ്കുമ്മിൻ നാട്ടുരാജാ-
 വർക്കു ആക്രമിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ പ്രാ-
 ബല്യം സ്ഥിരപ്പെടുവാൻ ഇടയായിട്ടില്ല. ഈ വക റീക്ക-
 വി സംഗതികൾ നിമിത്തം ആ വക പ്രഭുശാസനത്തിന്നു
 തിരുന്ന ഭരണവും സാമന്തസ്ഥിതിയിലും ചെങ്കുമ്മിൻ
 അർദ്ധം കലർന്നു ചില മോത്തുഗണ്യങ്ങൾ ചേർന്നു ആക-
 ള്ളാൽ മലയാളത്തിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തപ്പെട്ട് ഒരു വി-
 ശിഷ്ടമായ നിലയിലാണ് വളർന്നുവന്നത്. മോത്തു-
 ഗണ്യമായ എഴുതി വന്നിരുന്ന വെട്ടുഴരിൽ നിന്നും ചെങ്ക-
 മ്മിൻ ചിഹ്നിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി 'മലയാള-
 മ്മിൻ' എന്നു പേരായ ഒരു പ്രത്യേക ചിഹ്നത്തിനും ഈ
 ഭാഗം എഴുതാൻ ആ നാട്ടുകാർ എടുത്തുപിടിച്ചിരുന്നതും
 തിരികെത്തന്നു കയ്യെഴുതിയിരിക്കുന്നു.

മേൽപ്രകാരം ഒരു ചുരുക്കമായിട്ടുള്ള സംഗതി-
 കളെക്കുറിച്ച് നിലയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ആ വക പ്രഭുശാ-
 സനത്തിലെ രാജാവ് പിടന്ന വാലായായായ മാനം വന്ന്
 ആകപ്പാടെ മലയാളഭാഷയെന്നതെന്നു പറയാവുന്ന

നിലയിൽ എന്തുവാനിടയായിത്തീർന്നത് പ്രധാനമായി
 മാതൃത്വവ്യവസ്ഥാമാറ്റത്തിന്റെ കാര്യമുണ്ടെന്നു
 ഞങ്ങൾ കണ്ടു. കോടും ഭരണകോടും അറിയാവു
 ന്നതാണ്. ആഗോളമാറ്റത്തിന്റെ ഭിംഗ്ഗം കൊണ്ടു
 കമ്പോളമാറ്റത്തിൽ ആവശ്യമായതെല്ലാം പ്രദേശങ്ങൾ മു
 ഴുവന്നും ഏകാധിപത്യത്തിൽ കീഴിൽ ആയിത്തീർക്കുകയും
 ചെയ്തുകൊണ്ട് അതിനു മാനം വരാത്തവിധത്തിൽ
 ഉറപ്പു നിൽക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ആ ഭാഗ്യത്തിൽ അധി
 കാര്യവും ഉള്ള മാനം കമാന്ദിനും കലാപത്തു മെന്താളു
 മായതുകൊണ്ടും അങ്ങനെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങളു
 മായുള്ള സംസ്കാരം അധികമായതുകൊണ്ടും മാനോന്മാ
 യുടെ നിലയിലും അതിനു പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചതുകൊ
 ണ്ടും ഭാഗ്യത്തിന്റെ അതിരിൽ കലാപം നാട്ടിനൊട്ടു
 തോട്ടുകൾക്കുണ്ടെന്നു കറച്ചു മിടിക്കാതിരുക മഹദ്യോഗ്യരേ
 ങ്ങളുടെ ആശങ്കയായുള്ള മാനംകൊണ്ടു സമുദായത്തിൽ
 വാൻ സംഗതി വന്നു കാലക്രമത്തിനനുസരണമായ അട്ടി
 ഏറ്റാടിന്റെ അറിവുകൾ നല്ല മേയോളമുണ്ടായ ഒരു
 കോട്ട് അധികാധികം വ്യാപിപ്പിക്കുവാൻ വളരെപ്പു
 ഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയൊന്നാണ് തിരുവനന്തപുരം
 ഉൾപ്പെടെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ മുഖ്യമായിരുന്ന
 മിത്രോന്മാർക്കും പലാരി പലായനംകൊണ്ടു നാട്ടു
 മായോളംതീർന്നതെന്ന സംഗതി അടുത്ത കലാപത്തു
 ഗതം അങ്ങിനെ അതിച്ചു കൈകളും ഗുണങ്ങളും പ
 കിടന്നായിപ്പാൽ അങ്ങനെയൊന്നാണ് അതിനാൽ
 മാനോളംതീർന്നതെന്ന സംഗതിക്കും മേലേക്കും തന്നെ
 യാണ് കാണുന്നത് അതേക്കും സംഗതികളാൽ സൂക്ഷ്മ

മാകുന്നതുകൊണ്ട് ആത്മ ആശ്വാസം മലയാള ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നു സമഗ്രമായിട്ടുള്ള വാദവും കരുതിയതിനാൽ നിവൃത്തിയുണ്ടാകരുത്. എന്നാൽമറ്റും, ആ ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു എത്രയോ മന്ദഗതമെന്നു മലയാളത്തിൽ അനുഭവിച്ച പാട്ടുകളും പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുമ്പോഴുള്ളതിനേക്കാൾ വേണ്ട കരുതിവുകളും ഉണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റി ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളെനിരൂപണം ചെയ്യുന്ന അവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാണ്.

ഇനി പഴയ കലശലിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളിൽ ചിലർ കേരളീയരായിരിക്കാത്തതാണെന്നും കേരളത്തിലുപരിചരിയഗ്രന്ഥസമ്പത്തും ദേഹം കലശലിൽ ഭാഷയിൽ സ്ഥാപിച്ചു കാണുന്നതാണെന്നും ഉള്ള നാലാമത്തെ സംഗതിയനുസരിച്ചു നോക്കാം. വാസ്തവത്തിൽ അതിനെപ്പറ്റി അധികക്കൊണ്ടും വിചാരിക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ളതെന്നു ഇല്ല. പ്രഘോഷ കാണ്മാളിമാർക്കു പ്രകാശത്താകട്ടെ കേരളീയരിൽ ചില കവികൾ മലയാള ഭാഷയിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ആ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ മലയാള ഭാഷയിൽ നല്ല പരിചയം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതോരോളം ഉറപ്പാക്കുവാൻ കഴിയാം. കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പൊതുജനങ്ങൾക്കു മെന്തിരിക്കുന്നതും കൂടി സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. അതുനേരത്തേക്കായി കേരളീയരിൽത്തന്നെ ഗൗരവപാത്രം ചേർത്താൽ പ്രത്യേകം മുതലായി എത്രയോ കവികൾ അനുഭവിച്ചു. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അവർക്കു കാലതാമസം കേരളീയരെ പൊതുജനങ്ങൾക്കു മെന്തിരിക്കുന്നതും അതിന്നുപയോജനം പര്യവർത്തിക്കുന്നതും ഉണ്ടെന്നുവന്നു.

ശേഷമെങ്കിലും മറ്റും സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളി
 ലിപി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിമ്മിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ട് അവയെ
 കാലത്തു കേരളത്തിലെ പൊതുജനങ്ങൾ എന്താണെന്നു
 പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെയും വരും. എന്നു മാത്രമ
 ല്ല, ഇക്കാലത്തും ചിലർ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിമ്മിച്ചു
 കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അവർ സംസ്കൃതം പഠിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു
 മാത്രമേ തെളിയുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ അനുബന്ധസിലാഭാക
 യാൽ അന്തിമധികം അതുകൊണ്ട് ഹിതമെന്നത് അബദ്ധ
 വുമാണ്. അതിനാൽ കേരളത്തിലെ പൊതുജനങ്ങൾ
 ഒരു കാലത്തും സംസ്കൃതമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും സംസ്കൃതം
 അഗ്രന്ഥങ്ങളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും പ്രധാനമുട്ടുവേദാ
 ന്താചാര്യം മുതലായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും കർത്താ
 വ്വാർ കേരളീയരായ ശ്രീഗരുഭാഷാസുന്ദരനാദികളും മറ്റും
 താണെന്നുള്ളതുപോലെ മലയാളി ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ
 വെച്ച് പ്രധാനമുട്ടുവതിൽ ഒന്നായ ചിലപ്പതികാര
 മതിന്റെയും മറ്റും കർത്താക്കളായ കേരളീയരായ 'ഇ
 ല്ലയ്യോവഴികൾ' മുതലായി ചിലരാണെന്നു ആ വക ഗ്ര
 ന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റിയേക്കേതാളും വന്നുകൂടുന്നുള്ളൂ. ശിഖാശാ
 സനങ്ങളും കാളിദാസനങ്ങളും കാണുന്നതെന്നുള്ള സം
 ഗതിയുടേയും സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി ഇതുപോലെതന്നെയാണ്.
 സംസ്കൃതകാരന്തിലും ആ നാമ കി അനേകം പ്രാചീനശാ
 സനങ്ങൾ കേരളത്തിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും സ്ഥാപിച്ചു
 കൊണ്ടുണ്ട്. അതിനൊന്നാണി ആക്കാലത്ത് സംസ്കൃ
 തകാര്യങ്ങൾ കേരളത്തിലെ പൊതുജനങ്ങൾ എന്തു
 ഹിതാവുന്നതല്ലാല്ലോ. ഇക്കാര്യത്ത് ആ നൂറ്റാണ്ടിൽ
 പല ശൈക്ഷ്യം കേരളത്തിലും മറ്റും താതേഖണ്ഡങ്ങളു

അതിലും ഏകപ്രഭുക്കീടാണെന്നതുകൊണ്ട് മാത്രമല്ല അതിലെ എല്ലാം ദേവതയായ അന്താരാണന്തം റിചാർക്കുന്നതും പരമാവധിയാണല്ലോ അതുകൊണ്ട് ആവക ഗുണമുള്ളതും ശിഖാഗാസനാദികളെയും അവയെപ്പറ്റിയ കേളത്തിൽ സംസ്കൃതപോലെയെ ചൊല്ലിപ്പോകുന്ന കാര്യങ്ങളെ വിശ്വാസ്യമാക്കുന്നതിനായി സാമാന്യമായി അഭ്യസിച്ചുപഠിപ്പിച്ചതായെന്നുള്ളതും ഉദ്ദേശിക്കുന്നതും ശരിയാകുമല്ലോ അതിർക്കുന്നതും ചൊല്ലിപ്പോകുന്നതും ശിഖാഗാസനായും അധികവും കൊല്ലം മുതൽക്കു കേളത്തിൽ പ്രദേശത്തിലായതുകൊണ്ട് ആവക പ്രദേശത്തിലാണ് ചൊല്ലിപ്പോകുന്ന വിശ്വാസ്യത അധികംകൊണ്ടും നിഖനിനിട്ടുള്ളതെന്നും റിചാർക്കുവാൻ വഴിയുള്ളതാണ്. ഒരു ചില പ്രദേശത്തിൽ ചൊല്ലിപ്പോകുന്ന പഴയ കേളത്തിൽകാണുന്ന ദർശനങ്ങളായിത്തന്നെത്തീർന്നു ചില ഗാസനായും കാണുന്നില്ലെങ്കിലും എന്താണു് ഇതിൽ വിഷയത്തിൽ ഒരു സംഗതി പ്രത്യേകം കാണാവതെന്നതായിട്ടുണ്ട്. ഉപദേശിയായ എഴുതി വന്ന ചിപിതായിരിക്കണമെന്നായിരിക്കാവുന്നതും അതായ കാര്യവരെയും ഏതാവട്ടെ ചൊല്ലുപറഞ്ഞു അതിക്കൊണ്ടുവരെയും മലയാളഭാഷയിൽ ആധാരം മുതലായ കാര്യങ്ങൾ എഴുതിവന്നിരുന്നതായതും 'വരെയേ' എന്ന ചിപിതാലക്ഷണത്തിൽ വർത്തമാനങ്ങളായതും മ, ഗ, ഡ മുതലായതിനെയും ശതസഹസ്രങ്ങളായ കറുപ്പുവർണ്ണ പ്രത്യേക ചിപിതാലക്ഷണത്തിൽനിന്നും ആ വക അക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ട് സംസ്കൃതപ്രത്യേക ശബ്ദങ്ങൾ എഴുതുമ്പോൾ ചൊല്ലിപ്പോകുന്നപോലെ അവയെ വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്യും.

[illegible]

ഇതുവരെ കൊണ്ടു ചൊല്ലുപോയതു ശാഖയും ഇപ്പോൾ കഴിഞ്ഞു സാധാരണ ചിന്തയുണ്ടെന്നതായ ചൊൽ തീർത്തു. മലയാളത്തിന്റെ ആദം ഏതാ പറയുന്ന വലിയ യുക്തികൾ നല്ല ശരിയാകുന്നതല്ലെന്നുള്ളതും നേരെ മറിച്ച് മുഖദ്രിഡമാക്കിയ ഒരു സ്വതന്ത്രതാ യുക്തിയാണ് മലയാളഭാഷയും അതിനാൽ അതിന്റെ ആഴി രൂപം മുഖദ്രിഡമാക്കത്തക്കതായെന്നും സാധിച്ചാൽ വേദഭാഷയെക്കാളും യുക്തികളും തെളിവുകളും കാണുന്ന ത്താണ് മലയാളത്തിൽ വാഴ്, പന, തല, മല മുതലാ തി ഇപ്പോഴും അക്കാലത്തുളായിക്കാണെന്ന അസംഖ്യം ശബ്ദങ്ങൾ മുഖ ദോഷധി 10 അക്കാലത്തുളായിരുന്നു എ ന്നാ ചൊല്ലുപോയതു ശാഖ കോശയെപ്പോലെയും അ ലിപ്യപ്രധാനമാക്കിയും ഉച്ചരിച്ചിരുന്നതു വാസ്തവത്തു ിച്ച് ഹിന്ദുവാദത്തു ആ ഭാഷയിൽ വാക്കെഴുത്തു, തരല, മരല എന്ന മാതിരി കണ്ണകാലത്തുളായി തീർന്നതായെന്നും പഴയവെഴുത്തിൽ വ്യാകരണഗുണ മുള്ളാൽ അതന്നു തെളി യുണ്ടെന്ന് കണ്ണകരത്തെ പക്ഷേ ഇതും ഏ സ്വസ്ഥമാക്കി ആ ഭാഷക്കാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ത്താ അതുവകാശു തന്നെയാണ്. മുഖ ദോഷമുള്ള മറ്റൊരു ശാഖയായ മലയാളി 10 മുഖ അക, അമ്മ, കഥ, സീത

നാലുചെയിരുകൾ (നാലു ചെട്ടി) എന്നിങ്ങനെ ചിഹ്നവചനാദിപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്നുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ക്രിയാരൂപങ്ങളുള്ളത്. ചലയാളത്തിലെ സംഭാവനയായിവാക്കളെ ആവുക പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കൽ ചെട്ടു, ചെട്ടുന്ന, ചെട്ടും എന്നിവകൾ രൂപങ്ങളില്ലാതെ അവ ചേർന്നിട്ടുള്ള ചെട്ടുവാൻ, ചെട്ടുന്നാൻ, ചെട്ടുൻ എന്നീ വക രൂപങ്ങൾ കാണുന്നില്ല തെലുങ്കു ഭാഷയിൽ ചിഹ്നാദി പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്ന രൂപങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും അവ ചേർക്കൽ രൂപങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട് ഇങ്ങനെമെല്ലാമാണ് ഭാരതീയ ഭാഷകളുടെയും സ്വഭാവവിശിഷ്ടത. ഇനി ഇങ്ങനെയുള്ള കണ്ടെത്തലും ഈ ശുദ്ധി ആവേശകരമായതാണ് പലപ്പോഴും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നതെന്ന സംഗതിയും സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു നോക്കുക. ചെട്ടു എന്ന രൂപത്തിൽ ചെട്ട എന്ന അർത്ഥം വാർത്ത എന്ന് കൃതകൾ വന്നു കാണുന്ന പ്രത്യയം ഉ എന്നത് കർത്താവാകാത്ത ആർക്കും ചെട്ടുന്ന എന്ന രൂപത്തിലും വാർത്ത എന്ന ഉണ് എന്ന വർത്തനകാലപ്രത്യയം, എന്നെ ഉ എന്ന കർത്താവാകാത്ത ആർക്കും പ്രത്യയം വാർത്തായി ഉ വർത്തനമായി ചെട്ടിൻ, പൊക്കിൻ, വരിയ്ക്ക നിൽക്ക എന്നെല്ലാമാണ് വർത്തനക്രിയയുടെ രൂപം. ചെട്ടുന്ന, പൊക്കുന്ന എന്നും വാർത്ത ഉണ്ണുന്നതും വാർത്ത പൊക്കുന്നതും വർത്തനകാലപ്രത്യയം എന്നെല്ലാം ആർക്കും പ്രത്യയവുമായും വരികയാണ്.

‘ചെൽ’ ഡാറ്റാറിനുശേഷം ‘ഉ’ എന്ന ആഖ്യാതപ്രത്യയം പിന്നെ വരുന്നത്, ഇവൻ എന്ന സമ്പന്നാശയ്ക്കു ചെപ്പോലെ ‘ൻ’ എന്നതിനു മുമ്പിൽ കൈകൾക്കുകിപ്പേൻ’ ആൻ എന്നായ പ്പിംഗലപ്രത്യയം എന്നു മാത്രം ഭേദം. കാവ്യപ്രത്യയമായ മകാരം വകാരമായതു സന്ധി നിത്യം. ഹി.കാണ്’ മേഴ്, കാഴൻ എന്നതെല്ലാം ചെപ്പുവൻ, കാണവൻ എന്നിവയിലെ കത്തപ്രത്യയം ചൊരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാബല്യമാണ്. ചെപ്പ്, ചെന്ന് എന്നിവക പൂർത്തിയാവാകുകയാണെന്നുള്ളതിൽ കത്തവാചകമായ ആഖ്യാത പ്രത്യയം ആവശ്യപ്പെടാത്തതിനാൽ വരുന്നതുപിന്നെ ഇത്രയുംകൊണ്ട് വേർതിരിച്ചാൽ കത്തവാചകമായ ആഖ്യാതപ്രത്യയം ‘ഉ’ എന്നും രേഖാതരം പ്രാബല്യം വിക്കാൽ ‘ആ’ എന്നുമായിട്ടാണിരിക്കേണ്ടതെന്നു സ്പഷ്ടമായല്ലോ. അതുപോലെ ‘അവർ ചെപ്പോർ’ എന്ന് വക വരവുള്ളതിൽ കത്താവിന്റെ അപ്രത്യയം കാണിപ്പാൻ വേണ്ടി കൂടിയവയ്ക്കിന്റെ സാധാരണപ്രത്യയം ചൊരിച്ചിരിക്കുന്നതും, അവൻ ചെപ്പോൻ എന്ന് വകയ്ക്ക് കത്താവശ്യമാണെന്നു കാണിപ്പാൻ വേണ്ടി ചൊരിച്ച പ്രത്യയം ചെത്തിൽ എന്നതും വായ്പ്പാക്കിയ ആവശ്യപ്പെടാത്തതാണെന്നും അതിനെ അപേക്ഷിച്ച് അവൻ ചെപ്പ്, അവർ ചെപ്പ് എന്ന രാതിരി പ്രാബല്യമാണെന്നു സാധാരണ കരുതും പ്രാബല്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും ഉള്ള സംഗതി മാധ്യമത്തിലുള്ളതാകുന്നതിനാലുണ്ടാകുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് ആദ്യത്തിൽ ലിംഗാദി പ്രത്യയങ്ങൾ ചൊറ്റുമാത്രം പറഞ്ഞുവന്നിരുന്ന സകല

ക്രിയാഭേദമനുസരിച്ച് ഹിന്ന ആ വക പ്രത്യയങ്ങൾ കള
 ന്നതു വേറെ പ്രത്യയം മോഹ്നംകൊണ്ടു ജനങ്ങൾ പറ
 ന്നതുപോലെ ഏതും മറ്റും വരുന്നത്. അപമാനത്തിനെപ്പു
 ന്നിടയടയാലും തീരെ അസംബാധ്യമാണ്. മേലാ
 ണ്തിന്റെ മിഥ അർത്ഥങ്ങൾ ഉപാദേശഭേദം വഴിമേ വ
 ഉകകൊലം കൊണ്ട് ചാലത് പുണോ ചാലായ എ
 ന്നൊ ഉണ്ടായിത്തന്നത് ചാല എന്നായിത്തീർന്നതുപോ
 ലെ. മേലക്ഷത്തിനപകരം മോഹനങ്ങൾച്ചിന്തിതക
 രോ മേന്മയുപാദേശപകരം മേല്പുന്നത് സംഗീ
 ക്കുന്നതാണെങ്കിലും ഗദ്യരൂപങ്ങൾക്ക് അതിരും വിശേ
 സിച്ച് ക്രിയാഭേദംകൊണ്ടും പ്രത്യയകാൽമുഖ്യത കെ
 പ്രത്യയം കളഞ്ഞു മേറൊരു പ്രത്യയം മോഹ്നംകൊണ്ടു
 ഉണ്ടിച്ചുവരികയെന്നത് ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. സംസ്കൃതഭി
 തിയയോ മറ്റൊരു അനുകൂലപ്രദേശമി ഇതിനെ
 വിൽ ആശയമെന്ന ക്രിയാഭേദമനുസരിച്ച് വ്യക്തമാനപ്രകാരം
 പ്രത്യയങ്ങൾ മോഹ്നംകൊണ്ടു ഉപാദേശഭേദം കൊ
 നിയമം എടുത്തു വരുത്താമെന്നും അപമാനം കൊ
 ന്നതെന്നതോ മേല്പോലെ. ഇതിനും അന്ത്യമാ
 രം ഗുഹിപ്പിക്കുന്നതും ചാലായ നായ മോഹിയിൽ നി
 ന്ന് ആ വക പ്രത്യയങ്ങളുംകൂടി വിശേഷണതല്ല
 ല്ലോ. എന്നാലാലും, സംസ്കൃതത്തിൽ സംസ്കൃതി,
 തെ ഗദ്യം, അഥാപദ്യം, വയംഗപദ്യം, തംഗ
 പദ്യം, യും മറ്റും എന്നിങ്ങനെ വ്യക്തപ്രകാരമേ
 കൊണ്ടുള്ള രൂപഭേദങ്ങളായിരിക്കെ അവൻ പോകുന്നു,
 അവർ പോകുന്നു, ഞാൻ പോകുന്നു, ഞങ്ങൾ പോക
 ന്നു, നീ പോകുന്നു, നിങ്ങൾ പോകുന്നു എന്നിങ്ങനെ

ആ വക രൂപഭേദമില്ലാത്തവിധത്തിലുള്ള ക്രിയാരൂപങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തെ അനുകരിച്ചാൻവേണ്ടി പത്തുതരത്തിൽ വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് എന്ന് ചില ഭാഷാഭാവതാകരണങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. “വാക്കേണത്രം പ്രകയാണോ വേദയാമാസ വാനഭഃ” എന്ന സ്തോത്രത്തിലുൾപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് തീരെ അസംബന്ധവുമാണ്. അതുകൊണ്ട് മുഖഭാഷയിൽ അഭ്യസരിപ്പി ക്രിയാരൂപങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ ചൊല്ലപാശ്യഭേദങ്ങളിലെ ഭാഷയായിപ്പിടിക്കുന്ന ശാഖയിൽ കല്പനാഭകശാഖയിലെന്നപോലെ ലിംഗാഭിപ്രായങ്ങൾ വേർ ക്രിയാ രൂപങ്ങളും ഭേദത്തിലെ സംഭാഷണഭാഷയായിപ്പിടിക്കുന്ന ശാഖയിൽ ആ വക പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്ന രൂപങ്ങളും മാത്രമാണ് തദ്വപുതം സ്ഥിരപ്പെടുവിക്കുന്നതെന്നു കരുതുന്നതേ യുക്തമാകുമല്ലോ. ഭേദത്തിലെ പദ്യസ്ഥിതികളിൽ മാത്രമേ ചൊല്ലാൻ, നിന്നാൻ മുതലായ ക്രിയാരൂപങ്ങളെപ്പോലും ചൊല്ലാൻ നിന്നോടു ചൊല്ലുവാൻ തസാഗദ്യങ്ങളാണെന്നും അവയെ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നെടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ള ക്രമമാണെന്നും, തദ് വചാ, ഭേ, യവ എന്നിവകൾക്കുള്ള സ്ഥാനം പോലെയുള്ള സ്ഥാനംമാത്രമേ ചൊല്ലാൻവരികുള്ളൂ എന്നുള്ളതും സംഗതിയല്ല. ആഭാസവിധ്യാൻ അറിയാവുന്നതുമാണ്. ആ വക തെളിവുകൾ കൊണ്ടും ഭക്തികൊണ്ടും മുഖഭാഷയുടെ ഭാവന തദ്വപുതമാണെന്നാണ് മലയാളം എന്നു നിസ്തംഗതം ക്കുട്ടുട്ടതാം.

6. വാചയുടെ വ്യവസ്ഥിതരൂപം.

മേലാണിൽ ഉത്തരാളായ പ്രധാനനാദിത്യനന്ദൻ ആദ്യമായി ഉണ്ടായിത്തീർന്നതാണ് അതിലെ

സാഹിത്യരചനാപരീക്ഷകൻ ദൃഢസ്ഥിരീകരിക്കുന്നതെന്നു മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അങ്ങനെയുള്ള സാഹിത്യഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പിൽ ആ രചയിതാവെന്ന് എന്തെങ്കിലും അന്യഭാവങ്ങളിൽ നിന്നു ശബ്ദങ്ങൾ തർക്കവർത്തിയിലും തർക്കവർത്തിയിലും വന്നു ചേർന്നിട്ടുണ്ടോ ആ വാക് അന്യഭാവങ്ങളിലെ ശബ്ദപ്രകൃതികളെല്ലാം ആ പ്രകൃതി രചയിതാവ് സാഹിത്യത്തിൽ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ തീരുന്നതാണ്. ആ ആദ്യ സാഹിത്യകാരൻ പ്രയോഗിച്ച അന്യഭാവശബ്ദങ്ങൾ മാത്രമേ ചേർന്നുള്ളൂ എന്നില്ല. എന്നുവെച്ചാൽ, ചേർത്തുണ്ടാകുകയിൽ ഉത്തമ സാഹിത്യഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പ് ആ രചകൻ സംസ്കൃതഭാഷയോടു സംസർഗ്ഗം ധാരാളം വന്നുകൂടിയതിനാൽ ആ ആദ്യസാഹിത്യഗ്രന്ഥകാരൻ ചില 'സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളും' തത്സമർത്തിയിൽ എടുത്തു തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുക. എന്നാൽ സംസ്കൃതഭാഷയിലെ എല്ലാശബ്ദങ്ങളും അതായത് ആ ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതും പ്രയോഗിക്കാത്തതായാ എല്ലാ സംസ്കൃതഭാഷാശബ്ദപ്രകൃതികളും ചേർത്തു സാഹിത്യത്തിൽ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ ചേരുന്നതാണെന്നു സ്വാതന്ത്ര്യം. പ്രയോജനപ്പെടാത്തവയെ, ഭാഷാസംഗ്രഹത്തിൽ ചേർക്കുന്നവയെ വളരെക്കുറവും കഴിഞ്ഞിട്ടേ ഉത്തമ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടാവാനിടയായിട്ടുള്ളൂ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മോശമാലയുടെ അർത്ഥം വളരെ മുമ്പുതന്നെ നല്ല സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിത്തീർന്നതിനാലും ആ ശാഖ ആദികാലങ്ങളിൽ പദപ്രകൃതിഭാഗങ്ങളിൽ മറ്റുള്ള ഭൂമിശാഖകൾ

ദിൽനിന്നു വലിയ വൃശ്ചാസമിച്ഛിക്കുകയായിരുന്നതിന്നു
 ലം ഒരു ദുഃഖഗാഥയായും ആ വക സാഹിത്യഗ്രന്ഥ
 അർത്ഥമെന്നതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നിലയിൽ
 ചെരിച്ചു വന്നിരുന്നത് കാര്യമായതിൽ ചെമ്പരിയെ
 കഴിക്കുക ദൈവഗാഥകളിലൊന്നും സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങൾ അ
 യികമായി കലയ്ക്കുകയും വിദ്യാഭ്യാസവും പ്രധാനമായി
 സംസ്കൃതമാക്കിയതിന്റെ അനന്തരം ചെമ്പരയെപ്പറ്റി പ
 രമ്പുതന്നിടാഗങ്ങളിലും ദൈവദൂഷിതഗാഥകൾക്കു ചെമ്പര
 ക്കീഴിൽ നിന്നു വന്നിരുന്നതും വന്നുകൂടി അദ്ദേഹം
 ചെമ്പരിയിലെ വിദ്യാഗ്രന്ഥങ്ങളും കൂടുന്ന അക
 ല്ലാസ് ഇങ്ങനെയി തെ.പ., കണ്ണാങ്കം, മോശാലം
 എന്നീ ഗാനകാവ്യങ്ങളും നവരസത്തിൽ സാഹിത്യഗ്ര
 ന്ഥങ്ങൾ നിൽക്കുന്നതും ഇങ്ങി ഇതുമുണ്ടാകുകകളിലും
 കുന്നിടന്നാണ് അടുത്തകാലത്തിൽ അന്നെന്നതാണ് സാഹി
 ത്യഗ്രന്ഥങ്ങളായിത്തീർന്നിരുന്നതായി കാണുന്നതും. ഇതു
 ഗാഥകാകളെ അപകടപ്പെടുത്തുക കണ്ണാങ്കസാഹി
 ത്യമെന്നതെന്നു ചു നാലാലും വിദ്യാഭ്യാസമെന്നതെന്നു നില
 യിൽ അഭ്യസിപ്പിച്ചിരുന്നതിനാൽ ആ ഗാഥയിൽ ചില
 ചില പാട്ടുകളെപ്പോലെ ഇതുവരെയും പ്രധാനപ്പെട്ട സാ
 ഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്ന ചെമ്പരിയിലും മോശാലമെന്ന
 യിൽ ചെമ്പരിയും സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളായി സാഹി
 ത്യമെന്നതും അപകടപ്പെട്ടുവന്നതിന്നു മുമ്പിൽ ആ
 ലാസയിൽ സംസ്കൃതം, മാഗധി, ഗൗരവേശ്വരി മുതലായ
 പ്രാകൃത ഭാഷകൾ, തെ.പ., ചെമ്പരിയും, കണ്ണാങ്കം;
 ഇളം കടക , എന്നീ ഭാഷകളിൽ നിന്നെട്ടും ഗദ്യങ്ങൾ
 ഗുഹാലം വരുന്നതും കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് അതന്നു

ഇവായി ഒരു വകക്കേതളമുണ്ടെന്നു പറക്കു സത്യമി
 യോക്കെന്നും ഭൂമിധസമ്പ്രദായം, സംസ്കൃതസമ്പ്രദായം
 എന്നു രണ്ടു വകയായിത്തരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മലയാളികളു
 ൾ സംഭാരണഭാഷയായതു ഇവയായ തീർത്തിൽ നിശ്ചി
 ത്വിച്ചുള്ളവയും സംസ്കൃതപദങ്ങൾ വളരെയധികം ഒന്നി
 ത്തുപോന്നു. "അസ്സുപർവ്വതനിരഃപഥഃസ്വമാനകിണേക
 കംബൻ എന്ന മാതിരി തീർവസമാസഃഅഭിപ്ലാസവ
 യമായ ഗദ്യങ്ങളുടും ഭൂമിധസമ്പ്രദായത്തിൽച്ചേർന്നവ
 യാണ്. "ഇതുകഷ്ടിക്കുന്ന വഴി പറപ്പിക്കാൻ മരി
 ുമാറുണ്ടായാൽ മതി കൂടിക്കിടക്കുന്ന കണ്" കൊടു
 ക്കാറുണ്ടൊക്കും കവയന്നതല്ല പറപ്പെട്ടാൽ സമുദാ
 യിപ്പു, അതിരുപ്പിട്ടു, കമ്മിത്തമ്മിയിണകുചിപ്പെട്ടതിൽ
 യോകവഴിപ്പു മേഴ്വാൻ ആകാശഗംഗയെ പാതാളമോ
 കയെത്തിച്ചുത് ഒരു ദിവസം കൊണ്ടു. അന്നുയി
 രുന്നെറിച്ചകളുടേ ഉത്സാഹത്തിന്റെ ഫലമാണ് നാഗന്ദ
 വിരുന്ന രേൻ യോഗബലം, ഐകമത്യം, സ്ഥിരപ്ര
 ത്യാ, ഉത്സാഹംകൊണ്ടുവരുക യോഗമാണ് വിര
 ത്തിന്റെ വീട്. " എന്ന മാതിരി ഗദ്യങ്ങൾ ഇവ
 സമ്പ്രദായത്തിന് ഉന്നതമാണെന്നു കാണാം. കേര
 ളത്തിൽ പലരീതിക്കുള്ള പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം മത
 സംബന്ധമായും മറ്റും കവയങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ മലയാ
 ലികളു വിവരിക്കുന്നവയും ആ വക അതിവിഭാഗകാല
 ങ്ങൾ മുതൽക്കുതന്നെ പൂർവ്വത്തി നിമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും
 കാലക്രമത്തിൽ ഏതാനും ചില അംഗങ്ങൾക്കു മാത്രം
 പക്ഷേ വല്ല മാറ്റവും വരുത്തേണ്ടതായിരിക്കാമെന്നല്ലാ
 മത വലിയ മാറ്റമൊന്നും സംഭവിക്കാൻ വഴിയില്ലാ

അവയുടേതായ പലവക ഗുണങ്ങൾ, പഴയ ഗുണമഖകി
കൾ, താമ്രശാസനങ്ങൾ, ഗിഖാശാസനങ്ങൾ, ക്രിഷ്ണാ
ണിന്റെ ആട്ടപ്രകാരഗുണങ്ങൾ. യാഗാദികർമ്മങ്ങളുടെ
വിധികളും പ്രായശ്ചിത്തങ്ങളും മറ്റും ഭാഷയിൽ വിവ
രിക്കുന്ന യാഗദാഷ, അഗ്നിദാഷ, ചൈതന്യകീർത്തിപ്പു, ഉ
ത്തമിയ ഗ്രൗതസ്താർത്ഥഗുണങ്ങൾ, മരവദ്യം, ജ്യോതി
ഷം, ശിഷ്യ എന്നീവക ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ സംസ്കൃതമുഖഗു
ണങ്ങൾക്കുള്ള ചില ഭാഷാഭാഷ്യങ്ങളും, യുക്തിദാഷ
മുതലായി ആ വക വിഷയങ്ങളിലുള്ള സാധാരണ മുഖഗു
ണങ്ങൾ, മുതലായ പ്രാചീന ലക്ഷ്യങ്ങളും ആധ്യാത്മിക
കൾ, ചൈതന്യകീർത്തി, നാടകങ്ങളിലെ മുഴുപ്പികകൾ,
ചരിത്രഗുണങ്ങൾ തുടങ്ങി പലതരത്തിലുള്ള നവീനഗ
ദ്യഗുണങ്ങളും എല്ലാം ഈ ഭിന്നിധാസ്യമായതായിട്ടുള്ളവ
യാണ് എന്നുവരുമല്ല, മലയാളഭാഷയിലെ ഗദ്യങ്ങ
ളിൽ അപ്പം ചിലതുമാത്രം കഴിച്ചു ഗോനയെല്ലാം ഈ വ
ർണ്ണിതമാണ് ചെന്നത്

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധങ്ങളും ആദാർശത്തിലെ മര
ന്നശ്ശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ളവയുമാം അനുഷ്ഠാനപുരുഷാർത്ഥ വൃത്ത
ങ്ങളിലല്ലാതെ ചെങ്ക, കായലിമതലായ വൃത്തങ്ങളിൽ നി
ർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള പദ്യങ്ങളാണ് ഭിന്നിധാസ്യമായ പദ്യങ്ങൾ.
മലയാളപദ്യനാമിത്യങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ കാണുന്നവ
യിൽ ചെറുപ്പ് ഏറ്റവും ചുരുക്കത്തന്നെ ഉണ്ടു വിശ്വസിക്കാ
യുന്ന പലതരം ചെറു പാട്ടുകൾ, ഭക്തകളിപ്പാട്ട്, സർപ്പ
പ്പാട്ട്, തീർത്ഥപ്പാട്ട്, അശ്വപ്പാട്ട്, ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ട് മു
തലായി ഭാഷാഭാഷിതമാക്കു കലയെഴുതിയിട്ടുള്ള നിമ

തീൽ ഇറക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനേപ്പറ്റിയിട്ടുള്ള ഇ
ത്തരം പാട്ടുകൾ, ഗാഥകൾ, കിളിപ്പാട്ടുകൾ, തിരു
വാതിരപ്പാട്ടുകൾ, തിരുപ്പാട്ടുകൾ, ഇളം കഥകൾ മുത
ലായി ചാമ്പലിലെ പട്ടണാമിത്യസമൂഹത്തിൽ അ
ധികവും ഈ ഭൂമിയിൽ പ്രചാരപെട്ടിരിക്കുന്നു.

മുമ്പുകാണിച്ചതും ഭൂമിധനുസ്ത്രാദായ സിദ്ധമല്ലാത്തതുമായ ഭീർവസമാസങ്ങൾ മേന്മയുള്ള നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ള അംഗുലീമാതം അഭിരം, ചാത്തിക്കൊളിയിലെ ചില നീട്ടുകൾ, മുതലായത് സംസ്കൃതസമ്പ്രദായഗദ്യങ്ങളിലെ സംസ്കൃതപ്രയോജനമായ വസന്തതിലകാദികളിൽ നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ള പലതരം ഹരദണ്ഡാകങ്ങൾ, കീരതനണ്ഡാകങ്ങൾ, ചാത്തിക്കൊളിണ്ഡാകങ്ങൾ, കൂടിയാട്ടണ്ഡാകങ്ങൾ, ചമ്പുണ്ഡാകങ്ങൾ, കിരകളിണ്ഡാകങ്ങൾ, വൈദ്യം, മോതിരം മുതലായ വിവരങ്ങളിലുള്ള പല തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, നാദകണ്ഡാകങ്ങൾ, വൈശികതന്ത്രം, ഉണ്ണി നീമിസന്ദേശം മുതലായ മണ്ഡകാഗ്നങ്ങൾ, പലവക മഹാകാവ്യങ്ങൾതൂങ്ങി താഴുന്നകവിയാതിവുള്ള അനേകപദ്യങ്ങളെല്ലാം സംസ്കൃതസമ്പ്രദായ പദ്യവർഗ്ഗത്തിൽ മേന്മയുള്ളതാണ്. മുമ്പാൽ പദ്യനാമം ആക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതോളം ഭൂമിധനുസ്ത്രാദായം, സംസ്കൃതസമ്പ്രദായം എന്നുള്ള വകഭേദങ്ങൾ, സന്തതികൾക്കു സ്വഭൂതപ്രകാരം ഉള്ളതുകൊണ്ടും രണ്ടുവക വൃത്തങ്ങളിലുള്ള പദ്യങ്ങളും ധാരാളം ഇക്കലത്തിനിൽ ചിട്ടയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചില ചാപ്പാപ്രബന്ധങ്ങളല്ലാതെ ഇതുവരെയും മലയാളഭാഷയിൽ പറയാത്തതായിട്ടും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതും

കൊണ്ടും വളരെ സുഷുമായും എളുപ്പത്തിലും തിരിച്ചറിയാവുന്നതാണെന്നിലും ഗദ്യസാഹിത്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുവേണ്ടതും ആ വക ഭേദങ്ങൾ തിരിച്ചറിയേണ്ടത് ഏതു സമ്പ്രദായത്തിനാണ്" ഒരു ഗുണമേന്മയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന സംഗതി അഭിപ്രായമാക്കിയാകുന്നു. "പ്രപഞ്ചംകണ്ടു ചേരിട്ടു" എന്ന ന്യായമനുസരിച്ച് പ്രാധാന്യം നോക്കിയാകുന്നു" ഗദ്യഗുണങ്ങളെ ഇപ്രകാരം ഇവിടെ വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളതും.

ഇനി ഭാഷയുടെ പുറമെ കാണുന്ന ഭീതിയനുസരിച്ച് മലയാളസാഹിത്യസമുച്ചയത്തെ ആകപ്പാടെ നോക്കുന്നതായാൽ അത് ഇരുപതാം, മണിപ്രവാളം, മിശ്രഭാഷ എന്നിങ്ങനെ നാലാസൂത്രമായി മൂന്നു ഭീതിയിൽനിന്നിരുന്നതാണ്. സംഭാഷണഭാഷയോട് ഏറ്റവും അടുത്ത മട്ടിലും കൂടേണ്, യദൃച്ഛയാ, അറിവോ എന്നീ വക ഭാഷാപ്രായം പ്രാപിച്ചു മലയാള പദങ്ങൾക്കും മറ്റും പദങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ളതോടും സംസാരവികേതി പ്രത്യയത്തോടു കൂടിയ സംസ്കൃതപദങ്ങളോ ചലനംകൊണ്ടും എന്നിവക ഭാഷാപ്രായം പ്രാപിച്ചു ചലനമില്ലാത്ത ശബ്ദരൂപങ്ങളായിട്ടു മറ്റൊരു ചലനമില്ലാത്ത ശബ്ദരൂപങ്ങളോ, അതുപോലെ വേകുന്നതെന്ന പരിമിതമായ ഒരു ചായത്തോടുകൂടിയ കണ്ണാടകകാമ്പാശ്ചര്യങ്ങളോ ചേർക്കുന്നതും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള പദ്യങ്ങളും ഗദ്യങ്ങളോളം ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടാണ് സംസ്കൃതവിഭജിതപ്രത്യയങ്ങൾ കരണമെന്നിട്ടുള്ള പദങ്ങൾ ധാരാളമായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികൾ മണിപ്രവാളവർഗ്ഗം ഈ മണിപ്രവാളരീതി, പദ്യത്തിലുള്ള സാഹിത്യത്തിലല്ലാത്ത ഗദ്യരൂപ

ത്തിൽ പ്രായേണ വരുന്നതുമൂലം പട്ടുരത്തുമാത്രം പൂർണ്ണനാൾ, മഹാകാവ്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സംഗ്രഹത്തിലാകട്ടെ പ്രാധാന്യമനുസരിച്ചാണ് ആകുപ്പയുടെ ഈ ഗ്രന്ഥം ശുദ്ധഭാഷാവസ്തുതയിലോ മണിപ്രവാളവസ്തുതയിലോ ചേർന്നതെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതല്ല. അതിനാൽ ഏഴുതെളുപ്പമെന്ന് ഓർമ്മപ്പെടുത്തേണ്ട മുതലായതിൽ—

“മിമിതിവൈകുലഗാഢമിത്രം ശുഭമേണ മേ
കീർത്തിച്ചതാകാശമാറ്റി മരണാശങ്ക”

“നിത്യം നന്ദാത്മാപരർത്ഥനയം കേരളസ്തംഭം
സന്തപം ലഭിച്ച സമ്പാദ്യനാ വിഗാഹഭയന.”

“ഭേദം വാചിതേന്ദ്രം വാചനം യഥാർത്ഥം
ഭേദസന്നിഭം തന്നെ കൗതൂഹി കൗതൂഹലം
ഭേദാൽ സന്തതിപഥം സമൃദ്ധിമേഖലയിൽ

ഭേദാൽ സംഭവിക്കും കാലാനുഭവവിധിവിശേഷം.”

എന്ന രാക്കിരിയിൽ മിമിതിയെ സംഗ്രഹപ്രത്യയങ്ങൾ തന്നെ ചെയ്തു പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെന്നിടം ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശുദ്ധ ഭാഷാവസ്തുതയിലോ മറ്റു വസ്തുതിലോ ഗണിക്കുന്നതിന്നോ ചന്ദ്രോത്സാഹം, മനസ്സാധകവ്യ മുതലായതിൽ ശുദ്ധഭാഷയായിത്തന്നെ ഉൾപ്പെടേണ്ട ചില പട്ടുരങ്ങളുണ്ടെന്നിടം ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ മണിപ്രവാളവസ്തുതയിൽപ്പെടുത്തു ഗണിക്കുന്നതിന്നോ വിരോധം വരുന്നതല്ല. മലബാറിയിലെ ഗണ്യരൂപങ്ങൾ ധാരാളം കലരിയിലുയർത്തിച്ചു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള രാമലിങ്കം, രാമകുറുപ്പാട്, കണിയാർ കളരികുറുപ്പാട്, കണ്യരമ്പികഥ, അയ്യൻ പാട്ട് മുതലായ കൃതികളും കണ്യാടക ഗണ്യരൂപങ്ങളും

ഇളശബ്ദരൂപങ്ങളും കലത്തി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതും ഒരു കുൻ കാണാകപ്രദേശത്തോടുചേർന്ന മിക്കിലത്തായവയായ ചില ചാട്ടുകളും എല്ലാം തിരൂവഴ്ത്തിയായി ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. ഇവക്കു പറയെ, സംസ്കൃതവിജ്ഞിപ്രത്യയങ്ങൾചേർന്ന സംസ്കൃതപദങ്ങളും കലത്തിൽ ശബ്ദരൂപങ്ങളും ധാരാളമായും ചില മലയാളപദങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെയും ചേർത്ത് സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ ഉള്ള പദ്യങ്ങളായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതും ഭാരതത്തിലെ കീഴകവധകഥ പ്രതിപാദ്യ വിഷയമാക്കിട്ടുള്ളതുമാത്രമേ ഗ്രന്ഥമെന്നു 'മിശ്രമണിപ്രവാളം' എന്ന നിരയിൽ ഗണിക്കത്തക്കവിധം കുറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. എങ്ങനെ എന്നാൽ—

“നാളെഴുതു നഗരങ്ങൾ പാഞ്ചാല പാ
രീതെഴുതു വിതതാക്ഷരീകര
ഇതെഴുതെഴമിവാദവേസിതും
കാളെഴുതു ഗീരിഗന്ധർവം ഗന്ധർവ്വം.

തേജിവാതുജനൈകാദൈവാഞ്ചിതം
വാഴിനൊറ്റു ന വിഭവാകൃതാൻ കഥയിൽ
നാടുതിർന്ന വിഭവാന്മാരിലും
നാടിവതു നഗരീകരവാഗ്ദാത.

എന്ന മട്ടിലാണ് അതിന്റെ ഗതി. എങ്കിലും ആ വിഭാജിതപ്രസ്ഥാനത്തിൽ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥവും കാണാത്തതുകൊണ്ട് ആ മാതൃക അധികം ആളുകൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നതൊന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതാണ് ഒരു പ്രത്യേക വഴ്ത്തിയായി ഗണിക്കത്തക്ക പ്രാധാന്യം അതിനു സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല.

൯. സാഹിത്യത്തിന്റെ കാലമേരക്കൾ.

മലയാള സാഹിത്യസമൃദ്ധത ഉൽപ്പത്തികാലത്തെ പറ്റിത്തോന്നാതെ ആദിമലയാളം (പ്രാചീന മലയാളം), മധ്യമലയാളം, നവീന മലയാളം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നുവർഗ്ഗമായിട്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പല നിരൂപകന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിൽ കൊല്ലവർഷാരംഭത്തിനു മുമ്പ് ൧൪൦൦ സംവത്സരമുതൽ കൊല്ലവർഷാരംഭവരെയും ആദിമലയാളകാലമെന്നും, കൊല്ലവർഷാരംഭമുതൽ കൊല്ലം ഹാഗതകുടുംബവും മധ്യമലയാള കാലമെന്നും അതിനു ശേഷം നവീന മലയാളകാലമെന്നും സാരോസ്തമിയിൽ വിഭജിക്കാവുന്നതാണെന്നും അവർ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വിഭാഗത്തിന്നടിസ്ഥാനം കർത്തിയവർ, എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ എന്ന മലയാളത്തോടു പൂർവ്വരൂപവും കലർന്ന ശിരസ്സ് കലർപ്പുവന്നതും സംസ്കൃതത്തിന്റെ ആക്രമണമുണ്ടായിത്തീർന്നതാണെന്നും ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മറ്റു ചിലരെക്കൂടി ചെത്തിയിൽ നിന്നാണ് മലയാളത്തിന്റെ ഉത്ഭവം എന്നു ധരിച്ചുകൊണ്ട് മലയാളം രൂപം അധികമായി കലർന്നിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രാചീനമലയാളകാലത്തും ആ വക രൂപങ്ങൾ ഏതാനും കറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മധ്യമലയാളകാലത്തും ചെന്നതിൽ രൂപങ്ങൾ തീരെ ഉല്പാന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നവീനമലയാളകാലത്തും ഉണ്ടായതാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അനേക സമീപ് പ്രാചീനമലയാളരാത്രികൾ, മധ്യകാലമലയാളരാത്രികൾ എന്ന നിലയിൽ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് എന്നാൽ മലയാളം മുഖമുദിപ്പ

ശാഖയുടെ ഒരു സ്വതന്ത്രശാഖയാണെന്നും കോമ്പി
 ഴിന്റെ ഉപശാഖയല്ലെന്നും മന്യതയെന്നു തെളിയിച്ചിട്ടു
 ജ്ഞിതമായ ഈ രണ്ടാലത്തേ അടിപ്രായം സീകാർദ്ദാ
 ല്ലതെ വേദപരമേശ്വരൻ്റെയും കൊല്ലവർഷമനു
 മുതൽ കൊല്ലം ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിലും വരെയുണ്ട് മഹാമുദ്രാ
 ങ്കതിൽ കയറുകയിരിക്കുകയും അധികംവന്നിട്ടുള്ളതെ
 ന്നും കൊല്ലം ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിലും വരെയുണ്ട് സംസ്കൃത
 ത്തിന്റെ ആകൃഷ്ടം അധികമുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നും പറ
 യുന്ന ആട്ടംതെ അടിപ്രായവും സീകാർദ്ദായിരിക്കുന്നി
 ്ല്ല. വ്യത്യസ്തമാണെന്നാൽ, ക്രിസ്തുവർഷമനുസരിച്ചു വള
 രേക്കാലംമുഖ്യ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ക്രി. പി. 1000 മുതൽ
 1500-നേക്കുറേ കൊല്ലവർഷമനുസരിച്ചാണ് അ
 ങ്കതിൽ കയറുകയും കൊല്ലവർഷമനുസരിച്ചാണ്
 ഉപയോഗത്തിൽ കയറിക്കിട്ടിരിക്കുന്നതെന്നും മന്യതയെന്ന ഈ
 വിശേഷസ്തംഭിപ്പിച്ചാണ് ഒരു ഭാഗത്തിൽ കാണാത്തതെല്ലാ
 മറ്റും കയറുന്നത് ഉപയോഗത്തിൽ ആകാശാക്ഷരത്തിൽ വി
 ശ്വാകൃതം പ്രയോജനപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന വ. ദി. കാണുന്ന
 സംഗതി ഇദ്ദേഹത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് നിരീക്ഷണം ചെയ്ത
 സാക്ഷാത്കാരികൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനായി നോക്കി
 തുടർന്നുവന്നു തെളിയിക്കുന്നതാണല്ലോ അതി
 നാൽ കൊല്ലവർഷമനുസരിച്ച് ഏഴാമത് മന്യതയെന്ന
 കോമ്പിഴിന്റെ കൂടി മഹാമുദ്രാ ങ്കതിൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടു
 ഉണ്ടായത് നിവീരവാണ് നേരെ നില്ക്കുക കേ
 ഉള്ളിൽ മീമാംസകരുടെതിന്റെ പ്രവാദധികൃതം ബ
 രഹതത്തിന്റെ അർത്ഥം സംഭവിച്ചു വഴിച്ച് വിദ്വാൻ
 സ്വ പ്രധാനമായി സംസ്കൃതഭാഷയിലായിരുന്ന ക്രിസ്തു

വർഷം നാലാം ശതകം മുതൽക്കു മലയാളഭാഷയിൽ ചെറുതെഴിപ്പിന്റെ കലപ്പ് മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ കുറഞ്ഞുവരികയാണ് ചെട്ടിട്ടുള്ളതും. അതുപോലെതന്നെ മലയാളഭാഷയിൽ സംസ്കൃതത്തിന്റെ പ്രധാനാകൃതങ്ങളായ ചാലുകാല്യായൻ, ഏഴാംശതകം മുതൽക്കുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും തീരെ ശരിയാകുന്നതല്ല. അതിന്നതുമേൽമുന്തന്നെ മ. ശാമനാധിത്യത്തെ സംസ്കൃതഭാഷി അസ്വാസ്ഥ്യമായി ആക്രമിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് പ്രാചീന സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളാൽ വ്യക്തമാണ്.

ആകട്ടാലും ഭാഷാസമ്പ്രദായികരസമീപിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ കാലദൈർഘ്യമുണ്ടായിരുന്നതോളം മലയാളസാഹിത്യത്തെ പ്രാചീനവുമായും, നവീനവുമായും ആകാതെ പഴയതോടും പുതിയതോടു എന്നിങ്ങനെ പ്രധാനമായി ഒരു തരത്തിൽ രണ്ടും തിരിക്കുന്നതാണ് യുക്തമായിരിക്കുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഉത്തരങ്ങളായ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉല്പത്തിവഴിക്ക് ഭാഷാസമ്പ്രദായം വ്യവസ്ഥിതമാകുന്നതിനുപുറകിൽ സംസ്കൃതം, പ്രാകൃതം മുതലായ പല ഭാഷകളിലെ ശബ്ദങ്ങളും മലയാളത്തിൽ ചേർന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടുപോയി. അതിൽ വളരെ പ്രാധാന്യകാരകങ്ങളിൽ ആഭാഷാസമ്പ്രദായ സംസ്കൃതപ്രാകൃതങ്ങളിൽനിന്നു ശബ്ദങ്ങളെ നീക്കിപ്പിടയുന്നത് ആധ്യത്തിനു മാത്രമേ അതുതന്നെയും ഭൂമിധാതുക്കൾക്കുണ്ടുള്ളകൊണ്ടുതന്നെ ഉച്ചരിക്കാൻ വേണ്ടവീധം കേവലമായൊരു കല്പനയായി മാറുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു സംസ്കൃതവിദ്വാദ്യഭാസകാര

വർത്തിയിൽ മാത്രം സംസ്കൃതാദിഗണ്യങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചുവന്നിരുന്ന അതിപുരാതനകാലങ്ങളിലുണ്ടായ സാഹിത്യങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾക്കുവന്നുത്തുൾക്കൾ ചില പഴയപാട്ടുകൾമാത്രമേകാലം മുമ്പുപ്രത്യേകവസ്തുതായിത്തന്നെ പരിഗണിച്ചിരുന്നു. നിയന്ത്രിച്ചിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തിലും അതിൽനിന്നും സംസ്കൃതാദിഗണ്യങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചുവന്നിരുന്ന കാലങ്ങളിലെ സാഹിത്യങ്ങളും കൃതികളുടെയും പ്രാചീനമെന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ അങ്ങനെയുള്ളതും. അഭിപ്രായത്തിൽപോലും അതിൽനിന്നും ചോദ്യം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നതും ആധാരമായിട്ടുള്ളതും ആയിരുന്നു. സംസ്കൃതാദിഗണ്യങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചുവന്നിരുന്നതും മുമ്പുള്ളതും സാഹിത്യങ്ങളുടെയും നവീനതയോടുകൂടിയതും ഗണിക്കാം. ഇതുപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ ആദികാലമുതൽ ഏകദേശം കൊല്ലവും ആധാരമായിട്ടുള്ളവകൾ പ്രാചീനതയോടുകൂടിയതും അതിനുമേലും നവീനതയോടുകൂടിയതും സാഹിത്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നാണ്.

ഇനി മറ്റൊരുതരത്തിൽ പരിഗണിക്കുന്നതായാൽ പേരുകൾ മാത്രമുള്ള സാഹിത്യമുള്ളതായിരിക്കുമെന്നപോലെ മറ്റൊരുതരത്തിൽ സാഹിത്യമുള്ളതായിട്ടും മറ്റൊരുതരം കാലങ്ങളിൽ പേരുകൾ പ്രത്യേകമായി സാഹിത്യമായിട്ടെന്നപോലെ അതിൽ അധികമുണ്ടായിരുന്നതായിരിക്കും. ഈ പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ള സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളും അധികം ഉണ്ടാകാനിടയായിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. അതിനെയുള്ള പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ളതും മറ്റൊരുതരം സാഹിത്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു

[illegible]

നാം കൊല്ലം ഏഴാം ശതകം മുതൽക്കു ശുദ്ധഭാഷാകാവ്യ
മേന്മ സംഭവിക്കുകയും ചെയ്തതാണ്.

൧൦. മണിപ്രവാള പ്രസ്ഥാനം

മലയാളഭാഷയിലുള്ള പ്രധാന ഹരിതഗ്രന്ഥങ്ങൾ
പലതും ഈ രീതിയിലാണ് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. എ
ന്നാണു് മണി പ്രാളരീതി കലർത്തിട്ടുള്ള പദ്യരച
യിതൃക്കളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നു് നിന്നു് മണിപ്രവാള
സ്വഭാവമുള്ളതെന്നു് ഓർമ്മപ്പെടുത്തേണ്ടതാണു്. സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ
കൊണ്ടു് ആ ഭാഷയിലുള്ളതെന്നതിന്നു് വശപ്പെടുത്തേണ്ട
താണ്. അതായത്തു് മലയാള ഹരിതഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഈ പ്രസ്ഥാ
നമേൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കേണ്ടതല്ല. മറുപക്ഷേ ഭാഷാപരമായിട്ടു്
മലയാള മണിപ്രവാളഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്തുകൊള്ളേണ്ട
തില്ല. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു് പദ്യരചയിതൃക്കളെ അറിയാ
നാത്തതും ഉത്തമ ഹരിതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു് ഉറപ്പാക്കേണ്ടതു്
നിന്നു് മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു് വ്യത്യസ്തമായി
നിന്നു് തിരിച്ചറിയുന്നതാണു്. ഇത് കർവ്വകം നിത്യമായി
ഉള്ള ഒരു സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനമാണെന്നു് കാണാവുന്നതു
മാണ്. മലയാളത്തിൽ അന്നു കാലത്തെ ഗദ്യങ്ങളെ പരി
കരിക്കാൻ മാത്രം എഴുതിയ ഗദ്യങ്ങൾക്കു് പ്രത്യേക
മേന്മ സാഹിത്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുകയല്ലാതെ ആ
സ്വഭാവപ്രത്യയം കൂടത്തന്നെ പ്രയോഗിക്കേണ്ട
തെന്നുള്ളതു് സാമാന്യമായിട്ടുള്ളതു്. അതിന്നു് വിരുദ്ധമായി
മുന്മാലമേന്മ ഉണ്ടാകു് കൂടാതെ മലയാളത്തിൽ അന്നു കാല
രൂപത്തിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പദ്യരചയിതൃക്കളെ
അറിയാതെ, പദ്യരചയിതൃക്കളെ ഇപ്രകാരം മേൽ

നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ പറ്റിയും ഈ സംഗതിയിൽ സംശയം ഉണ്ടെങ്കിൽ ഏതാനും ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങൾ ആ ഭാവത്തിലെ പ്രത്യയങ്ങളോടും 'പ്രിന്റപ്പാസിസ്' എന്ന ഉപസർഗ്ഗങ്ങളോടും കൂടിയും ഇംഗ്ലീഷിലേയ്ക്കു ക്രിയാപരങ്ങളെ അതേ രൂപത്തോടു കൂടിയും ചേർത്തും ഇക്കിഴക്കേ ചില ചിലവാള ഭാഷാപരങ്ങൾക്കെത്തും 'കി കർത്തവ്യം ടു റെസ്പിന്റപ്പാൾ' അഥവാ 'റസ്പോൻസിബിൾ വെച്ചിടൽ' എന്ന മറ്റിരുപത്തോളം പദങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു അപരങ്ങളെ ആകൃതി നന്നാക്കാനും വിദ്യാഭ്യാസത്തിലേക്കു നോക്കിപ്പോൾ ശക്തിയാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ കരകേരളം കേന്ദ്രം വിവിധങ്ങളിൽ നിന്നും വരുന്നവരും ഭാഷാവിചിത്രങ്ങളും ഇവയെ വാസ്തവത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നതിൽ സാധിക്കാത്തതും ഇവയോടും പൊതുവായിട്ടായിരിക്കുന്നതും കാരണങ്ങളാൽ താഴെ കാണിക്കുന്ന വിധത്തിലാണ്

മ.മ. കണിപ്രവാളിതിയുടെ ഉൾക്കൊള്ളി.

കണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനം ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ മലയാളഭാഷയിൽ പഠനത്തെ സഹിതങ്ങളാലും ഉപയോഗിച്ച് മിഥ്യയോടൊത്തു കലാപ്രകാരം ഉണ്ടാക്കിയതും, ആ പദങ്ങളിൽ അടങ്ങിയ അധികവും മതപരമായതും സ്വഭാവമുള്ള കാര്യങ്ങളിലുള്ള ഇവയെ പറ്റി കൂടിയും അഥവാ ചിലപ്പോൾ വിവിധ പക്ഷങ്ങളാലുള്ള അങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളാണ് സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം കേരളത്തിൽ പ്രധാനമായിത്തീർന്നത്. അതോടുകൂടി സംസ്കൃതനാടകകവിതയും കേരളത്തിൽ ഏകദേശം 'കേരളം' എന്ന പദത്തോടു കൂടിയും സംസ്കൃതനാടകകവിതയ്ക്കായി പല പരിഷ്കാരം

കണ്ടും ഏല്പട്ടെന്നതിനും ഇടയായി. ചെങ്കോക്ക
 നാർ എന്ന പ്രസിദ്ധനായ പഴയതര കേരളചക്രവ
 ത്തികളിൽ ഒട്ടനവധിത്തരം ആയുരകളായ കലാശാസ്ത്രവെദ്യ
 ചെങ്കോക്കും അദ്വൈതത്തിന്റെ പുത്രൻ ചെങ്കോക്കി വയ്പ്പ
 ചെങ്കോക്കും ഈ ക്രിയാത്മകത വളരെ പ്രോത്സാഹിപ്പി
 ക്കുകയും അതിൽ പതുതായി പരിചയപ്പെടുകയും ഏല്പി
 ത്തി വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ സംഗ
 തി അപരകേ സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ട് നൽകിയിട്ടുള്ള 'വേദ
 ഗ്രന്ഥാഖ്യ' മുതലായ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളായ നല്ലവണ്ണം
 തെളിയിക്കുന്നു. അപ്രകാരം ചെങ്കോക്കി ഏല്പി
 ത്തിയ ചെങ്കോക്കിൽ ഒന്ന് നാലുകൾക്ക് വിഭജിക്കപ്പെട്ട
 രാഗം വിധിക്കുന്നതാണ്. ചെങ്കോക്കന്റെ കാര്യം
 കേരള സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾക്കും ചുരുക്കുകൾക്കും പ്രതി
 ശ്ലോകമെന്ന രീതിയിൽ വിഭജിക്കുന്ന ചെങ്കോക്കിന്റെ ഹാ
 സ്തവപ്രധാനങ്ങളായ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പതുതായി നീളി
 ചെപ്പട്ടത്തി നാലുകൾക്കുമാണ് നൽകുന്നതും സംസ്കൃ
 തകളായിട്ട് വേദങ്ങളുടേതായും പദ് വെട്ടിപ്പോയവയായ
 ചെങ്കോക്കിന്റെയും ആകുലത സംഗതികളെപ്പറ്റിയ
 കണിപ്പും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും ഉള്ള ഒരു വരിയായിട്ടാ
 ണ് അങ്ങനെ തെങ്കോക്കും ചുറ്റും തീർത്തതും വിചാരി
 ക്കാവുന്നതാണ്. അതിനാൽ ധാരാളം പ്രധാനമായ വി
 ശ്ലേഷകൻ പറയുന്നതും പ്രസ്താവിക്കുന്നതും എല്ലാം ഹാസ്ത
 പ്രധാനമായിരിക്കേണ്ടതെന്നു മിച്ച് അങ്ങനെയുള്ള
 തെങ്കോക്കും അതിന്റെകൊണ്ടുണ്ടായവയെക്കൊണ്ടും ഹാ
 സ്തവപ്രധാനമാക്കുവാൻ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളും മേലായിരൂപ
 ങ്ങളും കലർത്തിക്കൊണ്ടാണ് നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത്. അക്കാ

പാൽക്കുഞ്ഞിയാവതു പാർത്തു പുറത്തിരിപ്പൻ
ഞാനല്ലതോ ജഗതി ധീരീഖഗ്രാണുൻ! ||

- (1) “ചന്ദനാലതാഗ്രഹമിദം
സമന്വദണിശിഖരപി പ്രിയം ന മമ |
ചന്ദ്രാനനയാ മഹിതം
ചന്ദ്രികയാ മുഖമിവ നിശായാ!”

എന്നതിനുള്ള പ്രതിഷ്ഠാകം —

“മുതൽ തിരുമുതൽപുരതാം
നരലാഭേ ശ്രീവിതരപി പ്രിയം ന മമ
കരളേച്ഛവമീഹിതം
കരിശ്രുതാത്തോരു രേഖാനുപോദ്ധേ!”

(2) സ്വപ്നനാടകം സ്വപ്നാനന്ദം (അദ്ധ്യായം)

- (1) സുരമ്യവൃന്താധിപതേജസ്വതതാഃ
പ്രസ്ഥാനകാലേ സ്വപ്നം സ്മരന്ത്യാഃ |
ബാഷ്പം പ്രവൃത്തം നയനാഞ്ജലഗ്നം
സ്നേഹാമരമൈവോപസി പാതയന്ത്യാഃ!”

എന്നതിന്റെ പ്രതിഷ്ഠാകം —

“സുരമി വാനാരിയുടെ സുതായാ
നെൽകുത്തുകാലേ തവിട്ടും സ്മരന്ത്യാഃ |
ശ്ലേഷം പ്രവൃത്തം നിജഹസ്തുലഗ്നം
സ്നേഹാമരമൈവോപസി പാതയന്ത്യാഃ!”

- (2) “ബഹുശോഷ്യ പദോശ്വയയാമാംവീക്ഷമാണനന്ദം
ഛേദസ്തന സ്രസ്തകോണേന കൃതമാകാശവാമിതം!”

എന്നതിനുള്ള പ്രതിഷ്ഠാകം —

‘ബഹുശോഭയുദ്ധി ചൈവേന്ദ്രോദയതാമരോന്നോകപാണിയാ
ഹിമ സ്തനസ്രസ്തയുദ്യോഗ്നി കൃതമാകാശചേരിതം’

ഇര മാതിരി നാകോടിനയത്തെ കലവിമൃദുനെ നി
ലയിൽ അമൃതീകണനതിന്നായി ചാക്യാന്മാർ എന്ന വ
സ്ത്രകാശെ സ്ഥിരനന്ദനാഭാഭിട്ടം നിശ്ചയിച്ചു കാലക്രമ
ത്തിലാകട്ടെ അാനകം സംഗൃതനാകേജ്വരം ആ മാതിരി
പരിഷ്കാരനരയിച്ചു അഭിനയിച്ചുപരികയും അാനകെ
ല്ലാം മേൽ പ്രകാശം വിടുന്നകർണ്ണ പ്രതിശ്ലോകങ്ങൾ നി
തിവെച്ചുട്ടുനുകയും ചെയ്തതോടുകൂടി ആ രീതിയിലു
ള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ വളരെമധികം ഉണ്ടായിത്തീർന്ന അഭി
നരിക്കണനതിനുള്ള കൂടത്തെ മിട്ടുട്ടുതരി ക്രമരീതിക
മന്ദനം ആ പ്രകാരംപറയുന്നതും അഭിനയമുപേക്ഷ
കൾ വിവർത്തനമുപേക്ഷ പല ഗുണമങ്ങളും നിശ്ചിത
നിടയ്ക്കായി ആ രീതിയിൽ ശ്ലോകങ്ങൾ വളരെമ
ധികമായിത്തീർന്നപ്പോൾ ജനങ്ങൾക്ക് അപരതയുള്ള
ചരിത്രം വായിച്ചുപരികയും പല ചന്ദ്രാധിപതികൾക്കാണ്
അവയുടെ പിതൃതലധാരാ ഗ്രഹിക്കാത്തവധാ പാ
ധാരണ നിശ്ചയിലായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. പരിചയത്തി
ന്റെ ആധിക്യം കൊണ്ട് കവനകൊണ്ടും ആനാശ്ലോകാ
രോദര വസ്തുക്കളും വേദവസ്തുക്കളും സാധാരണമെ
ന്നു വിവരമെന്നും നമുക്കു തോന്നാമുള്ളത് നമുക്കു
പരിചയമില്ലാത്ത മറ്റു നാട്ടുകാരുടെ വേണം നമുക്കു വി
കൃതമാക്കു തോന്നിയ മറ്റും എന്തിലും ആ നാട്ടുകാൾ
അത് മറ്റു വിവരമാക്കിത്തോന്നുന്നതല്ല അവർക്കു
നമ്മുടെ വേദവസ്തുക്കൾക്കും ശോചിതമായിരിക്കുന്നത് ഈ
സംഗതി ഒരു ചെറിയ പാഠകോശമുക്തി വിവരമാകാം.

[illegible]

பரிமாணயிதும் மொழியும் உயர்ந்ததென்றது
 திள மூகமாய்வு போலவானல்லது. சேல்புதாரம்
 நாடகாதிநயமறிநயவழி நிமித்த மிதழலாக

അരം വശിച്ചു് അതിന്റെ വികൃതരൂപമായി സാധാരണമായിത്തീർന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, ഹാസ്യമല്ലാത്ത ശ്രംഗാരവീരലീസന്ദർഭങ്ങളുടേറിയും ആത്മരീതിയിലുള്ള പദ്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയായും നിർമ്മിച്ചതായി അങ്ങനെയും കറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ മീതാഹാരാലസാഹിത്യത്തിലെ ഒരു പ്രധാന പ്രസ്ഥാനമായിത്തീർന്നതും ചെയ്തു. എന്നതെന്നുമല്ല, കറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സംസ്കൃതപ്രത്യയം ചേർന്ന സംസ്കൃതപദം കണ്ടുമില്ലാതിരുന്ന സംസ്കൃതപുരുഷത്തിൽ നിശ്ചിച്ഛിച്ച പദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം മണിപ്രവാളമെന്ന പ്രാമീനന്മാർ പറഞ്ഞു വന്നിരുന്നതായിപ്പോലും കരുതിയെന്നും എങ്കിലെന്ന എന്നാൽ, പ്രാമീനപണ്ഡിതന്മാർ മഹാഭാരതപരിഭാഷാസാഹിത്യത്തെ മണിപ്രവാളം, പാദ്യം ഇങ്ങനെ ആകുറ്റാക്കു ഭാഗ്യ കരമാകിട്ടാണ് നിശ്ചിച്ഛിക്കാത്തത്. അതിനാൽ വസന്തതിവകം മുതലായ സംസ്കൃതപുരുഷങ്ങളിൽ നിശ്ചിച്ഛിച്ച പദ്യങ്ങളെല്ലാം മണിപ്രവാളം. 'എന്തുക' എന്ന പദാന്തപ്രാസത്തോടും 'ഭാന എന്ന മുഖാന്തപ്രാസത്തോടും കൂടിയ പുരുഷങ്ങളിൽ നിശ്ചിച്ഛിച്ചവയെല്ലാം പാദ്യം ഇങ്ങനെയാണ് അവ താഴെ', 'മേലമേൽ' 'മീലാതിലകം' എന്ന പ്രാമീനഗ്രന്ഥം കരുതിയിരുന്നതും.

“കരുതിക്കു കേൾക്കുറ്റി കേൾക്കുൾക്കെ
നിവന്നിലൊന്നു മിരിയേയികളും
അതല്ലിങ്ങേത നണിവന്നനംഗൻ
മേത്തലയെല്ലാമു കനിഞ്ഞിടാവ ”

എന്നിവക സംസ്കൃതരൂപം കലമാനു പദ്യങ്ങളും മണിപ്രവാളമാണെന്ന് ആ ഗ്രന്ഥകാരൻ സൂക്ഷ്മമായി

ഒന്നു ചൊല്ലിത്തീർക്കണം. പാശ്ചാത്യർ സംസ്കൃതപ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുകയാണ് അക്കാലത്തു നിർമ്മിച്ചുപോയതിനുകയാണെന്നാണ്. ആദികാലത്തെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ആ നിയമത്തിന്നനുസരിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. ദ്രിഡപ്രകാരത്തിൽ സംസ്കൃതരൂപങ്ങൾ അപ്പോൾ ചേർത്തുകൊണ്ടു കല്പനാപരമായും അതു യാദാദിദാർശ്യമുള്ളതു തുടങ്ങിയത് എഴുതപ്പെട്ടതാണ് അതോടുകൂടിയാണ് മണിപ്രവാളമെന്നതിന്നു വ്യാകരണീയം ഇല്ലെന്നു എഴുതാതിട്ടുണ്ടെന്നിരിക്കാമെന്നും സംസ്കൃതരൂപങ്ങളും മലയാളരൂപങ്ങളും കലർന്നിട്ടുള്ള സാഹിത്യം എന്നതും വ്യവസ്ഥിതമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത് എന്നിങ്ങനെ സംസ്കൃതപ്രത്യയശാസ്ത്രം ഇന്നു കീഴിൽ പിൽക്കാലത്തും അധികമായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും അതിനാൽ മുൻകാലത്തെ വ്യവസ്ഥകൾക്കനുസരിച്ചു കണക്കാക്കുന്നത് മണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തിന്റെ അധികമായും ഇരിക്കുന്നതെന്നും ഈ വിഷയത്തിൽ കരുതാവുന്നതാണ്. ഈ മണിപ്രവാളശീതലപ്രാദീപിതരായും മലയാളം മലനാടൻ വിഭാഗവും അറിഞ്ഞേക്കാമായിട്ടാണ് ആദികാലങ്ങളിൽ ധാരാളത്തിനുമുമ്പെത്തി സംസ്കൃതപ്രത്യയശാസ്ത്രോദ്ദേശ്യമായ സംസ്കൃതപദങ്ങളും കലർത്തിയിട്ടുള്ള ഇപ്രകാരം മലയാളപ്രകൃതികളിൽ സംസ്കൃതപ്രത്യയം ചേർത്തു വികസിക്കാനും പരഞ്ഞു പ്രയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നു. അതിന്ന് കണക്കുവേറൊന്നും കാണിക്കാം. പലപ്പോഴും കൽക്ക

‘ചതുരഗോപ്യപരദേശിണി യയാ മം വിജ്ഞാണയാ
 ഹരസ്തന സ്രവ്വകാലേന കൃതമാകാഗ്യാദിം’

എന്ന നായകശ്ലോകത്തിനുള്ള പ്രതിശ്ലോകമായ

"ബഹുശോഭ്യ മിമേഖലേന്ധാരം തതാമാംഭനാകമാണതാ|
ഛായേന സ്രജ്ജ്വൽപേഷി കൃതാകശലേഖനീകഃ"

എന്നുള്ളതിലെ 'നോക്കുമാണമാ, 'ചേറീതം' എന്നു രണ്ടുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ ആതുരന്മാരും വികൃതമാകുന്നവർ പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുള്ളത്. മണിപ്രവാളരീതിയുടെ ഔദ്യോഗികപോയിട്ടും അധികമാണെന്ന് ഈ കവിതി പ്രയോഗങ്ങൾ നിമിത്തമെന്നു എന്ന് 'ഉണ്ണിനീലിസന്ദേശം' മുതലായ ശുഭാശുഭധ്വനികാവ്യങ്ങളിൽക്കൂടാതെ "പാലവം പിന്നീടേ" "കേഴ്സി വാ ഹെസി വിമൊഴ്യാകവം വല്ലഭാദാ" "പോഷണമേക തതാണമരം കാളീകാന്ത കവീന്ദ്ര" എന്നിവക പ്രയോഗങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു. എങ്കിലും ആരീതി ഏറെയും വികൃതമാണെന്നുവെച്ചു പിൻക്കാലത്തുള്ള കവികൾ ഛായേതിമല്ലാതെ പ്രയോഗീകാരാതിരുന്നിട്ടുണ്ട്, മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മാറ്റം മുതൽക്കുതന്നെ ഇപ്രകാരമല്ലാതാണ്. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രധാനമായി ഉണ്ണിനീലിസന്ദേശം, ഭാഷാശൈലം മുതലായ പ്രാമീനസന്ദേശങ്ങൾ, മന്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ, കഥകളികൾ ഇവയും ഉണ്ണിയതിരും, ഭാരതാസനം മുതലായ മിമ കാവ്യങ്ങളാണ്.

മു. ഗുഹകരം.

ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽപ്പെട്ട സാമിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ എണ്ണത്തിൽ വളരെക്കുറവായിട്ടുള്ളതിലും ഇതും ഭാഷയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട മൂന്നായി തിരിക്കണമെന്നാണ് 'ഉണ്ണി

എന്നീവക പല പ്രകാരത്തികളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഇവയൊന്നും കൃഷ്ണഗാഥയുടെ പ്രാചീനതയെ തെളിയിക്കുന്നതാണ്. കവി വലിയ കൈനാണെങ്കിലും പ്രായപൂർത്തി വന്ന ശ്രീകൃഷ്ണനെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ പഴയതായ ബാലഗോപാലനതാണ് അധികം അദ്ദേഹത്തിന്റേ ചിന്തയെന്നും ഭഗവദ്ഗീതയുടെ വലിയ കഥാഭാഗവും അതിനുശേഷമുള്ള ഭാഗവും നോക്കിയാൽ അറിയാം. ആകട്ടാലും കവിതാഗുണംകൊണ്ടു കൃഷ്ണഗാഥ കർത്താവിനോടു കിടന്നിട്ടാൽ മലയാള സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ ആദ്യത്തേതല്ലെന്നതും ആരെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമുമാണ്. കൃഷ്ണഗാഥ ഇത്രയൊളം വിശദഗാഥകളായിട്ടും ആ ഗാ. മാപ്പുവരാനത്തിൽ വലിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിന്തയുടെ ഇല്ലാത്ത സാധുതയോടുകൂടി അധികമായും ശ്രദ്ധിച്ചുകാണുന്നില്ല. അധികം ഉണ്ടാത് ആ ഭീതിയെത്തുടർന്ന് ഏകദേശമായിട്ടും കൃഷ്ണഗാഥയെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചാൽ പ്രയോജനമുള്ളതുകൊണ്ടാൽ മിക്കവാറും ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വിമർശനങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ വലിയൊരു ഭാഗമാണ് മതഗാ. ഗാ. തന്നെ. ഈ ഗ്രന്ഥം മാത്രം കൃഷ്ണഗാ.യിലെ ചിന്ത പിടിച്ചു. ഏതൊരു ഒരു ചില പ്രയോഗങ്ങൾപോലും അനുസരിച്ച് മറ്റാരുമില്ലാത്ത. എന്നാൽ ഗുണമൊക്കെയും കവിതയ്ക്കു വ്യക്തമായി കൊണ്ടുവരട്ടെ കൃഷ്ണഗാ.യോടു അടുത്തുവെച്ചാലും അതിനു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ചില വശമുകളുകളാണ്. ആ ഭീതിയിൽ ചിലർ നിമിത്തമുള്ളത് അവരുടെയും പലർ മിക്കതും മേൽപ്രകാരം തന്നെയാണ്.

മേൽപ്രകാരം മറുപടിയെന്ന് അനുകരിച്ചാൽപോലും പ്രയാസമാകത്തക്കവണ്ണം അത്രമേതായും ഉൽകൃഷ്ടമായ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ കർതാവിനെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തെപ്പറ്റിയും പല വാമൊഴി വാദങ്ങളും നടന്നിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും പരമജസ്സമനായ ഭക്തിപാത്രം ഇതുവരെ വ്യവസ്ഥപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അധാർമികർക്കാവായ ശോഭിതപിള്ള പാണ്ണിയിക്കുന്നത് കൊല്ലംകോലാപതകത്തിലാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉൽപത്തിയെന്നും ഉത്തരകേരളത്തിൽ കരസ്ഥമാക്കിയതിന്റെയും 'പ്രകാശം' എന്ന ഭാഗം 'ചെറുശ്ശേരി'യിലെ ഒരു നമ്പൂരിയാണ്. ഇതിന്റെ കവിയെന്നുമാണ്. ഗ്രന്ഥകാരത്തിൽ —

“പാലാഴിമാതാൻ പാലിച്ചുപോയന്ന
കോലാധിനാഥനെയവർമ്മൻ,
ആഴ്ത്തെയെല്ലാംതാലകത്തൊരുമു ഞാൻ
പ്രാജ്ഞാനിങ്ങനെ കാവീച്ചിപ്പോൾ.”

എന്നിങ്ങനെയും ഗ്രന്ഥത്തിലെ എല്ലാ പ്രകരണങ്ങളുടേയും അവസാനത്തിൽ

ആഴ്ത്തൊഴികൊഴുപമ്പ
പ്രാജ്ഞാമൂലംതൊഴുതൊഴുത
കൃതാതാം കൃഷ്ണഗാ. ൧൦൦൦

എന്നിങ്ങനെയും കാണുന്നതുകൊണ്ട് പ്രസ്തുതകവി ഉദയവർമ്മ എന്ന് പേരായ ഒരു കോലാധിനാഥാവിന്റെ ആത്മീയനായിരുന്നുവെന്നും ആ കാലാധിനാഥാ കല്പനപ്രകാരമാണ് ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും സ്പഷ്ടം.

[illegible]

നകാലത്തെ കലിസംഹൃത കാണിച്ചിരിക്കുകയാണെന്ന ഒരു യുക്താഭിപ്രായത്തെയും അമ്പർ പ്രാപ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. കവനോദ്യോഗാലോകത്തെ, തൃപ്തിയാർജ്ജനം കർത്താവു പുനഃനവുതിയാണെന്നും ഉത്തരകേരളത്തിൽ മലമുഴുക്കി എന്നു പേരായി ഒരിട്രതന്നെയിട്ടെന്നും ഉദ്യോഗശാസ്ത്രികൾ കേരളത്തിൽ വന്ന കാലത്ത് പുനഃനവുതിയെ കൊലച്ചുനാടിൽനിന്നു സൂക്ഷിതിരിക്കാൻ കൊഴിക്കും ദേശം വാങ്ങിത്തയായിരിക്കണമെന്നും അതിനാൽ കൊഴിക്കാട്ടുണ്ടായിരുന്നാൽ പ്രസിദ്ധനായൊരു പതിനെട്ടുശതകത്തിൽ പുനഃനവുതി ഉൾപ്പെടുന്നതിനും, ഉദ്യോഗശാസ്ത്രികൾ ആ കവനത്തെപ്പുകൾതന്നെ കൊണ്ട് .

“അധികേരളാഗ്നി കലകവായ
കവയശ്ചാതതു നന്ദാർ വന്ദാ
പുഷ്പകോമംഗകാര വർമ്മ പ്രാപം
പുനഃപുനഃ നവ പുനഃനവമേവ”

എന്നും മറ്റും വായിച്ചിട്ടുള്ളതിനും അനുഗതിയില്ലെന്നും അപ്രായം പറയുന്ന പക്ഷക നായനാവിച്ച അമ്പർകൾ മലമുഴുക്ക എന്നിട്ടുണ്ടായ ഒരു നവുതിരിക്കുന്നതാണ്, പ്രസിദ്ധം മലമുഴുക്കം വന്ദനമാർജ്ജനം കർത്താവു പുനഃനവുതിയെന്നും. എന്നാൽ ‘അയാൾ പ്രസിദ്ധനായൊരു എന്തെങ്കിലും കലിസംഹൃതയായൊരു കവനം ലാഭിക്കുകയും ഗ്രന്ഥകാരൻ കവനം തയ്യാറാക്കി എത്രയോ വർഷം മുമ്പാണെന്നും ചിലർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിലായി പ്രാപ്താവിച്ചതെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നതിനായ് നായനാലോകം, മലമുഴുക്കം പ്രസിദ്ധനായൊരു

കവി മുതൽ കൃഷികളാലിറങ്ങുവാൻ ഒരു വിധത്തിലും വഴിയില്ലെന്നും ഭാരതഗോദാകന്താവു പരക്കെ വൃതം—അതിന്നിടമുണ്ടെന്നുവെച്ചിരുന്ന കോവത്തിരി രാജാവിന്റെ ഉത്തരമായിരുന്ന നമ്പൂതിരിയായിരിക്കാമെന്നും കൃഷ്ണഗോപമയ്യരെ കീഴിയിട്ടിട്ടു് അദ്ദേഹം ആ കവിത നിശ്ചിതമായിരിക്കാമെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും കവി കോവല്ലൂരപ്പന്റെയും കവി അതു നന്തിന്റെ ഉൽക്കർഷാപകർഷണങ്ങളാണ് പ്രധാനമായി അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഭാരതഗോദാകന്താവ് ഏതുതന്നെ പരിഷ്കൃതനായിത്തീർന്നൊരും കൃഷ്ണഗോപമയ്യന്റെ അതിവിശിഷ്ടമായ കവഗ്രന്ഥം നിശ്ചിതമാണ് വെണ്മ വാസനാവിശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നും കവിതാകാരണങ്ങളിൽ വെച്ച് അന്ധമായി വാസനയെക്കീഴ്ത്തിക്കൊള്ളുന്ന സംഗതികളെ പരിശുദ്ധിച്ചു നന്നാക്കേണ്ടതിലും വാസനയെപ്പരിശുദ്ധീകരിക്കുന്ന കാര്യം ഒരു ക്ഷണപരിശോധനയെക്കൂടാതെ സഭയിൽനിന്നുതല്ലെന്നും സ്വതസ്സിദ്ധമായ വാസനാഗുണം അവിഭാജ്യമായ പ്രകാശിച്ചുകാണാതിരിക്കേണ്ടതും നാമകങ്ങളോടൊന്നു കൂടെ ആ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും താരതമ്യപ്പെടുത്തി അനേകം പ്രശ്നങ്ങൾ കാണിച്ചു തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഭാരതത്തിൽ ദീമാതിരികൾ കാലംവരെയുണ്ടായിട്ടു പ്രവാചകന്മാരിലെന്നവരും ആപ്രകാരം, ജൈനികന്മാരും മുതലായവരിൽ ധാരാളം കാണുന്ന ചതുരായ കവി പ്രയാഗ്ഗാനിശേഷങ്ങൾ കൃഷ്ണഗോപയിൽകാണുന്നതാണ് ഭാരതഗോദാകന്താവ് കീഴിക്കൊണ്ടു കൃഷ്ണഗോപയെ അതകമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള സൂക്ഷ്മ

ഉത്തര ആവക പ്രദേശഗാരികൾക്കുമാർ അഭ്യർത്ഥിക്കൽ
ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നില്ല. അതിന്നുദാഹരണങ്ങളായ
പ്രദേശഗാർക്കു മുമ്പു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ഇങ്ങനെ പലതരം സൂക്ഷ്മങ്ങളായ അംശങ്ങളും എ
ഴുത്ത് നോക്കുമ്പോൾ അകരഗാദി കൃഷ്ണഗാദയെ അ
നുസരിച്ചു പിൽക്കാലത്ത് ഒരു കവി എഴുതിയതാണെന്നു
നമ്മൾ തരണം തെളിയിക്കുന്നതാണ് അതിന്നു പുറമെ
അകരഗാദി ആട്ടത്തിലും കൃഷ്ണഗാദി പിന്നീടും ഉണ്ടാ
ക്കിയതാണെന്നു പറയുന്നതും കവിസംഖ്യയായിക്കുറിച്ചു
പോന്നിട്ടുള്ള സംഗതിയും പരസ്പരവിരുദ്ധമാണ് കവി
സംഖ്യ കൃഷ്ണഗാദയെ പറയുന്നത് ഗാദിമന്ത്രം
(കൊല്ലവർഷം—൮൨൦) അകരഗാദയെ പറയുന്നത്
ഗാദിമന്ത്രം (കൊല്ലവർഷം—൮൨൨) ആകയാൽ
അകരഗാദി കൃഷ്ണഗാദിയിൽ, അതായത് കൃഷ്ണഗാദി ഉണ്ടാ
ക്കി കൂന്നുകൊല്ലം കഴിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ടാക്കിയതായിട്ടാണ്
വരുന്നത്. പക്ഷെ അതൊന്നും കവിസംഖ്യയായിക്കു
റിച്ചതിലേക്ക് ഗ്രന്ഥത്തിലുൾപ്പെട്ട എല്ലാപ്രകാരത്തെ
മുറയും അവസാനത്തിൽ 'കൃതായാം കൃഷ്ണഗാദാ
യാം' എന്നും 'കരേവ്യാകരഗാദായാം' എന്നും തന്നെ
കാണുന്നതും ഗ്രന്ഥം മുഴുവനും ഒരു ദിവസംകൊണ്ടുത
ന്നെ നിമിച്ഛതാണെന്നു കരുതുന്നത് വെറും അസംബ
ന്ധമാണെന്നു പ്രത്യേകം പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു
കൂടും തന്നെ വേദങ്ങളുടേതാളും സാധകത്വമായിരിക്ക
ുന്നുണ്ട്. അതും കൂടാതെ കൃഷ്ണഗാദാകാവ്യം
സ്പഷ്ട സംസ്കൃതവൽപാകിയുണ്ടെന്നു ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഏതു
കാലവും സ്പഷ്ടവും തെളിയിക്കുന്നുണ്ട് അകരഗാദിയിൽ

ലാകരൂ, അപഗന്ധങ്ങൾ പലവേളയും കാണുന്നതിനാൽ
 കേവലം ഒരു പുരാണവൃന്ദപരമ്പരയാണെന്നു അതിന്റെ
 കർത്താവിനോടായിരുന്നുള്ളു എന്നതു സ്പഷ്ടമാണ്. ഓ
 ഷ്ണഗോപിത് 'കൃഷ്ണാപ്ത' എന്ന പേർ രണ്ടിപ്പ്രവ
 രൂകളിൽ പാട്ടുകൾ നിമ്മിച്ചു തുടങ്ങിയതിന്നു ശേഷം
 പറഞ്ഞതുടങ്ങിയതാവാമെന്നു കരുതിയും കാണുന്നുള്ളു. ആ
 തികാലത്തു ചാട്ട് എന്നതു ഭൂമിധൂമനത്തിൽ നി
 മ്നിപ്പിച്ചുള്ള ഭംഗമന്ത്രകൾക്കും, ഗാഥ എന്നതു ആ
 വൃത്തം വളരെ വ്യാപ്തകൾക്കും ഭൂമിധൂമനം പറഞ്ഞു
 വന്നിരുന്ന പേരായെന്നുള്ളതിലേക്കു ചിദ്രൂപതികൾക്കും,
 കൃഷ്ണഭംഗ തുടങ്ങിയ പ്രാചീനതത്വഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു
 ഉദാഹരിച്ചു. ആ സംഗതിയും ഒരു സംഗതികളുടെ
 കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നു പ്രാചീനതയെ സൂചിപ്പി
 ക്കാൻ ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണ്. കവി അദ്ദേഹത്തി
 ന്റെ കൃതിക്ക് 'ഗാഥ' എന്നല്ലാതെ 'ചാട്ട്' എന്ന
 പേർ ഒരേയ്ക്കും പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതും ഇവിടെ
 കാണേണ്ടതുമാണ്. നമ്മുടെ നോമ്പുകർമ്മം കല
 രുശ്ശേരി എന്ന ഗ്രന്ഥനാമം ചെയ്തിപ്പാട്ട് എന്നതിൽനി
 ന്നു വന്നതായിരിക്കാണെന്നു പ്രായോഗ്യിച്ചുള്ളതും ഒരു
 വേദം കണ്ടു കണ്ടാണെന്നാണെന്നു കരുതാൻ അർ
 കാണുന്നുള്ള അതിനേക്കാൾ കലരുകയും എന്ന് ഗ്ര
 ന്ഥകർത്താവിന്റെ ഇച്ഛാപ്രയോജനങ്ങളു മരുതെന്ന
 താണ് അധികം വരുത്തിയതായിരിക്കുന്നത്. നമ്പൂ
 തിരിച്ചുള്ള വിവരമനുസാരം നിമിത്തം പല ഇല്ല
 തങ്ങളും അതൃപ്തിപ്പെടാതെ അതിസാധാരണമാ
 യിരിക്കും കലരുകയും എന്നൊരു ഇല്ലം ഇക്കാലത്തു

കാണുന്നില്ലെന്നുള്ള ആക്ഷേപത്തിന് മറുപടി സമയം വന്നു. അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഇല്ല, നാമയണപിള്ള അമ്പലമുക്ക് അഭിപ്രായപ്രകാരം ഉണ്ണിനീമിസംസ്ഥാനത്തിലുള്ള അമ്പലമുക്ക് ദേശത്തുനിന്നും വന്നിട്ടുള്ളതാകാമെന്നും കൃഷ്ണഗാഥക് ആ ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചും പ്രാചീനരചനയായിരിക്കാമെന്നും കാണുന്നതിലും അദ്ദേഹം അനുപ്രാപത്തിത്തോന്നുന്നു. ചീവതിലകത്തിൽ ചെട്ടിന്റെ പക്കത്തും നില്ക്കുന്നിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു ഉദിച്ചതായിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥം മലയാളത്തിൽനിന്നു കിട്ടിയതായിട്ടും സംസ്കൃതമാകാമെന്നുള്ളതും ചെറുതീർത്തിലായിട്ടും അക്കാലത്തുണ്ടായതെന്നില്ലെന്നു സൂക്ഷ്മമാകുന്നു. ഉണ്ണിനീമിസംസ്ഥാനം ചീവതിലകത്തേക്കും പ്രാചീനമാണെന്നു ആ ഗ്രന്ഥം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതാക്ഷരങ്ങൾ നിറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഏകദേശം കാണുന്ന കൃഷ്ണഗാഥ അക്കാലത്തുണ്ടായതെന്നുവരികിൽ ചീവതിലകക്കാൽ നൂറ്റാണ്ടും ആ ഗ്രന്ഥത്തെ വകവക്കാതെ ചെട്ടിന്റെ പക്കത്തും നില്ക്കുന്നിട്ടായിരുന്നു. ചെട്ടി ഗാഥകൾ കൊണ്ടെന്നുള്ള നിമിത്തമറിയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നിൽ മേൽക്കു ചില പക്ഷങ്ങൾക്കായിക്കൂടും ചെയ്യാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അക്കാലത്തു കൃഷ്ണഗാഥയെ പ്രസിദ്ധിപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതായിട്ടുണ്ടെന്നു, ഇത്രത്തോളം ഗുണമുള്ളതുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം വളരെക്കാലം അപ്രസിദ്ധമായിരിക്കുന്ന പിന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതാണെന്നു കരുതുന്നതിനും അതുപിന്നെപ്പോകാതെ അക്കാലത്തെപ്പറ്റി തെളിവുകളും പ്രത്യേകമായി കാണുന്നതും കൂടാതെ കഴിയുന്നതല്ല. ഇതെല്ലാം

ശ്രീ ഹോക്കോമ്പാൾ ചിലാതിലകത്തിൽ ശേഷവും ചന്ദ്രഗുഹാജാർ പലതിന്നും മുഖ്യമായ കൊല്ലവർഷം ൧൧൦൦ ശതകത്തിന്റെ അവസാനം മുതൽ ൧൨൦൦ ശതകത്തിന്റെ അവസാനത്തിനിടക്കാണ് പ്രസ്തുതഗുഹാജാർ കാണുകയെന്നും കവി ചെറുശ്ശേരി എഴുതിയപ്പോൾ സ്മൃതികിതനെന്നയാണെന്നും കൃഷ്ണഗാഥകത്താവും അരുണാചലകത്താവും മണാളമെന്നെന്നും തന്നെ അന്നു മിക്കുന്നതാണ് അധികം സംഗതമായിത്തോന്നുന്നത്.

൧൩. ചന്ദ്രഗുഹാജാർ.

മണിലവമാളപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു വൃത്തമാണ് മ.മ.തംഗത്തിലെ ചന്ദ്രഗുഹാജാർ സംസ്കൃതരൂപങ്ങളെ വളരെ അധികമായും പേരിടുന്നതും ചില മലയാളപദങ്ങളെപ്പറ്റിയും നിമിഷിച്ചുള്ള ഗുഹാജാർ ഇത്രയധികം വേറെ ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ഈ പ്രസ്ഥാനവിശേഷത്തിന്റെ ഉൽപത്തി ഇങ്ങനെയാണ്.

ശ്രീമാതാമെന്ന സംസ്കൃതനാടകാഭിനയത്തിന്റെ പരിഷ്കാരകാലത്ത് ആ നാടകാഭിനയത്തിന്റെ ഒരു അംഗമെന്ന നിലയിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വേഷം ധരിച്ചു പുറത്തുപോകാൻ വിദ്യാർത്ഥി വർഷം എണ്ണാതെ ഏപ്രാപ്തം പ്രായമുണ്ടു വന്നു. അങ്ങനെ ലാഭാർത്ഥം എന്ന കലനടന്മാരുടെ കൂത്ത്, ആട്ടം, വാക്കു എന്നിങ്ങനെ കണ്ണന്തറത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള അതിൽ ആദ്യത്തിന് പല നാടകങ്ങൾ എന്നപോലെ വാചിന്ദ്ര പല സംസ്കൃതചമ്പുക്കളായ പ്രബന്ധങ്ങളും മലയാളംമുതൽമുതലെന്ന

നിശ്ചിച്ഛ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ വക സംസ്കൃത
 പ്രബന്ധങ്ങളിൽ ചിലതു മേവനം സ്വതന്ത്രകൃതികളാ
 യിട്ടും ചിലത് ആഗമോപാഖ്യാന ചില പദ്യങ്ങളും ഗദ്യ
 ങ്ങളും പ്രശസ്തകവികളുടെ കൃതികളിന്മേൽ എഴുതപ്പെ
 ര്ചെയ്തും മറ്റുള്ള ചെറുതൊട്ടിപ്പാട്ടും സ്വതന്ത്രമായി നിർമ്മി
 ത്തും ഉപജ്ഞിതങ്ങളുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളായിട്ടുമാണിരിക്കുന്ന
 ത്. പലതരം ഹരിതങ്ങളോടുകൂടിയും ലോകമെമ്പാ
 കളിലും സമ്പ്രദായമുള്ള കാണിപ്പും ശാസ്ത്രീകളെ ആ
 ക്ഷേപിച്ചും കഥാപ്രസംഗമാണു വ്യാജത്തിൽ ജനങ്ങൾ
 കൂടി വിദ്യാഭ്യാസവും സന്തോഷാപരവും ചെയ്യുവണി
 തുന്ന ഈ മാതൃകകൃതികളെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ട്
 പാഠകപ്രായക എന്ന കഥാപ്രസംഗവും കാലക്രമ
 ത്തിൽ നടപ്പായിത്തീർന്നു. അതിൽ ആദികാലത്തു മാ
 തൃകാർത്ഥതരമുള്ള സംസ്കൃതപ്രബന്ധങ്ങൾ കലണ്ടരു
 രായ മാതൃകാതകളാകെ മറ്റു ജാതി പാശ്ചാത്യോഗ
 ദ്വിതീയവാൻ ചാടിപ്പെന്നായിരുന്നു നിശ്ചയം. അതി
 നുള്ള കാരണം മാതൃകാർത്ഥത കേവലം കഥാപ്രസംഗ
 മായ നാടകമിന്നതോടൊതുങ്ങി. ആ ജാതിക്കാർ പ്ര
 മേയകാലമുള്ള മേകമലയാണെന്നുംകൂടി കരുതുന്നിരു
 ന്നതാണ്. പാഠകം ചൊല്ലുന്നതായ് എഴുതുന്നതാകട്ടെ
 മറ്റുജാതി പാശ്ചാത്യന്മാർ അങ്ങനെ മറ്റു ജാതിക്കാർ പാ
 ഠകം പറയുന്നതിനായ്താണ്. ഭാഷാമന്ദം എന്ന രീതി
 യിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നശിച്ചുതോങ്ങിയത് ഈ വകയ്ക്ക്
 കഥാപ്രസംഗം എന്നാണു ചർച്ചകളിൽ പറയുന്നതു
 വന്നിരുന്നതെന്നും ചില പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണു
 ന്നതും എന്നാൽ ഇക്കാലത്തു പാഠകം പറയുന്നതിനും

ചാക്യാന്മാരുടെ സംസ്കൃതപ്രബന്ധങ്ങൾക്കു നന്നേ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി വരുന്നില്ലെന്നില്ല. ആ സമ്പ്രദായം കൂടുതൽ ചാക്യാർക്കു സഹായമുള്ള നമ്പ്യാന്മാർ കൂടുതൽ തുടങ്ങിയതാണെന്നും ചാക്യാർകൂടാത്തതുള്ള മനുഷ്യസ്വത്തിന്റെ ഗുണിക്കുവോടു കൂടിയതാണെന്നും ആദ്യോപദേശത്തിനിരിക്കുന്നു. ഏകിലം ഇല്ലാപ്പാഴും പാഠകത്തിൽ ആദ്യം മനുഗളഭട്ടോകം ചൊല്ലണമെന്നും ആ ഭട്ടോകം ജാഷാചമ്പുഗ്രന്ഥങ്ങളിൽപ്പെട്ട ഏതെങ്കിലും ഭാഗത്തെ മനുഗളഭട്ടോകമായിരിക്കണമെന്നും നിർദ്ദേശമുണ്ട്. മിക്കവാറും ഇക്കാര്യങ്ങൾ ചൊല്ലിവരുന്ന മനുഗളഭട്ടോകം ഭാഗംകിൽ—

“നാലാമുണ്ടെകുമുഖം നന്മനദീവിഷൽ.

പാദപം നേത്രവരണി—

പാലാനിഴുഗ്ദ്ധമീനധാരമഖസുതാ—

സുഖവാമന്തരഭാഗം

കാലാരതിം കുപഭട്ടാദേകബളിതമ—

നാകിനീതാനിനീതം

കൈവാസാവാസലോഹം കനികവാഴ് മനമേ

ലഗ്നചൂഡം ഭേദിതം.”

എന്ന പാവുതീസംഗ്രഹം ചമ്പുവിടെ ഭട്ടോകമോ അല്ലെങ്കിൽ—

“ഭേദാങ്കാണാം ഭാഗവാനാം നിരൂപമുദനം—

ജാതവിന്നാം ധമിതീ

മോദോ ലിലാചന്ദ്രാഭരതകിണാട്ട സമാ—

ശ്യാസയന്തം നിതാന്തം

ജീവോദ്യോഗേ ഉത്തമവിപ്രശതകരേ

യോഗനിപ്രാമുഖാകാ

നേരേരേകൈരാഗ്യ ദാഹ്യാകർമ്മേ പുന്നതേ

പരമനാഭം ദദേഹാദഃ ॥

എന്ന രാമായണ പന്തൂലിലെ ശ്ലോകമോ ആണ്. ഈ മംഗളശ്ലോകം ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ ഉർലളഭതയും ഇന്ദ്രപ്രഭജനത്തിന്റെ അമ്പശ്യ കർമ്മശൃതയും വിസ്തരിച്ചു പറയും. ഇന്ദ്രപ്രഭജനത്തിൽ വെച്ചതന്നെ കദാപ്ര ഗതിനിന്ദ പ്രാധാന്യം വ്യവസ്ഥാപിച്ച് ഏതൊക്കിലും പരാണകരയിൽ ഒരു ഭാഗത്തെ വളരെ നീണ്ടു അറ താമിടത്തോടുകൂടി ആരംഭിക്കേണ്ടതെന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ ചൊല്ലി അതിന്റെ അർത്ഥം പറയുക എന്ന മട്ടിൽ പല നേരംപോക്കുകളോടുകൂടി കദാപ്രഗം വിസ്തരിച്ചു പറയുകയായി ഇങ്ങനെയാണ് പാഠകത്തിന്റെ കൃമം.

ഇപ്രകാരം പാഠകം പറയുന്നതിനോടടുത്തിട്ടുള്ള ജ്യോട്ടുജ്ജ മനുഗ്രന്ഥങ്ങൾ നാകേത്തിലെ പ്രസ്താവനയെന്നപോലെ കഥയിൽ, 35 എന്തതിലും ഒരു സംഗതി ഉഭാവരണമാക്കി കാണിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ശ്ലോകത്തെ നോട്ട കഥപറയുന്ന നിലയിലാണ് നിശ്ചിപ്പിച്ചുകൽ ചില പന്തൂലിൽ ഗ്രന്ഥമധ്യത്തിലും ശ്ലോകത്തെ നോട്ടുള്ള സംബോധനകൾ പ്രയോജിച്ചുകൊണ്ടുണ്ട്. ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു ഭാഷാപന്തൂലും എന്നു പറയാവണ്ടെന്നിലും സംസ്കൃതപന്തൂലുകളുടെ ലക്ഷണമായ ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ ഇകേവർണ്ണിക്കുക എന്ന സംഗതിയിൽ ഇവക്കു

അപ്പാ വൃശ്ചാസം ഉണ്ട്. സംസ്കൃതവൃത്തത്തിലുള്ള പദ്യങ്ങളും ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ടിന്മേലായിരിക്കുന്നതും അവസരത്തില്ലാത്ത വിധം പ്രധാനരൂപത്തിൽ നീണ്ടുനിൽക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതും ആയ കൂടിധൃതതതിലുള്ള പദങ്ങളുമാണ് ഇന്ദ്രാതിലയ അധികരാഗവും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നത്. വൃത്തബന്ധം കൂടാ; ഇല്ലാത്ത ഗദ്യം ഇവയിൽ വളരെ ഉൾപ്പെടാൻ അക്കരനെയുള്ള ഗദ്യം ഉൾപ്പെടാതിരുന്നതാണ്. ചാർത്താനയും അതു മുഴുവനും സംസ്കൃതകാവ്യത്തിൽ അന്നത്തായിരിക്കണമെന്നും നിർബന്ധം ഉണ്ട്. അപ്പ. ഒരു ഇഷ്ടമായതായിരുന്നോ മണിപ്രവാളത്തിലോ ചിട്ടയുള്ളതല്ല. അതിനും പുറമെ വേണമെങ്കിൽ ഭണ്ഡകവും ഭേദം. അതു മണിപ്രവാളത്തിലോ ഇഷ്ടസംസ്കൃതത്തിലോ എങ്ങനെയും ആയാം അങ്ങനെ സംസ്കൃതവൃത്തപദ്യങ്ങൾ കൂടിധൃതതപദ്യങ്ങൾ, ഭണ്ഡകമാണെന്നീയ വൃത്തത്തിലുള്ള പദ്യങ്ങൾ, ഇഷ്ടസംസ്കൃതപദ്യങ്ങൾ ഇവകൾക്കും നാമകരണം ചെയ്യാവുന്നതായും അങ്ങിനെയുള്ള നിരയിലാണ് ചാർത്താനകളുടെ സ്വരൂപം ഇരിക്കുന്നത്. അദ്വൈദ്വൈദ്യമുള്ള ചില ചമ്പുക്കളിലെ കൂടിധൃതതപദ്യങ്ങൾക്കു ഗദ്യം എന്നു ചേർന്നിട്ടുള്ളത് ആദ്യം ഒരു ചമ്പുപ്രബന്ധം അദ്വൈദ്വൈദ്യമുള്ള ആദ്യത്തെ അവധാനത്തു ചേർക്കാൻ അപ്രവേശിപ്പാറിയിട്ടുള്ളതും പിന്നെയുള്ളവയുടെ ഗതാഗതത്തിലും ചേർക്കാത്തതും ആകുമെന്നായിട്ടുള്ളതുമാണ്. അല്ലാത്ത വൃത്തബന്ധമില്ലാത്ത എന്ന ലക്ഷണം ആവക രാഗങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടില്ല.

ചാർത്താനകൾക്കും ചാർത്തകൾക്കും മുഴുവൻ ചാർത്തവൃത്തമായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതിന്നു പുറമെ മേന്മയായും,

കാലത്താവലീതം, കലർന്നാഥാര്യം, ബാണയുദ്ധം,
 കാര്യമെന്നും കേവലമായി ക്ഷുഭിതനായും ചെറുനഗരങ്ങൾ
 ഇപ്പോൾ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ക
 രകാവത്തുണ്ടായതല്ലെങ്കിലും പ്രയോഗരീതിയിൽ പഴ
 തപദങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതിയിലും പ്രായേ
 ണ് ചെറുകുറുപ്പുംകാണുന്നതുകൊണ്ട് പഴയ മന്ത്രാ
 മൂലവും ഏകദേശം കേന്ദ്രം നാനൂറോ കോലത്തറക്കി
 ത്തിൽ ഉണ്ടായവയാണെന്നറിയാമെന്നുണ്ടായിരിക്കുന്നു.
 സാഹിത്യഗുണമെന്തുണ്ടെന്നുതന്നെയും സോമനന്ദ
 താൽ ഉത്തമഗുണമുള്ളും മധ്യഗുണമുള്ളും അധാഗ
 നമുള്ളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ധാരാളം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു
 പറയാം. കാലത്താവലീതം, ബാണയുദ്ധം, കാര്യമെ
 ന്നും, കോലത്തറക്കിയപ്പോൾ ഇവ ഒന്നാകയാൽ വാഗ്ദത്ത
 ലും കീദാതം, തത്സംഗം ഇവ മറ്റൊന്നായിട്ടും ദൈ
 വപത്രം എന്നാൽമേൽപ്രകാരം മേൽനോട്ടം. ഇവയിൽ
 കാര്യമെന്നിരിക്കയും കവികൾ ഇന്നിന്നവരാണെന്നു തീർപ്പു
 ചെയ്തതുവരെ തിരിച്ചറിയുന്നതിലിരിക്കുന്നത് മഴയ
 ഗലം എന്ന സംസ്കൃതഭാഷം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള മന്ത്രംഗ
 നസ്മതികൾ കൃതിയാണ്. കാലത്താവലീതം എന്ന മ
 മർ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. കോലത്തറക്കിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തി
 ന്റെ കൃതിയാണെന്നാണ് കരുതിയിട്ടുള്ളത്. ആ മന്ത്രംഗ
 നസ്മതികൾക്കുതന്നെയും മേൽനോട്ടംകൽ
 “കവിതയ്ക്കു കഴമിന്നുവരയാൽ മഹാദി മന്ത്രംഗ
 എന്ന മന്ത്രംകൊണ്ട് വലയായിട്ടാകിയതും ഉൾക്കൊ
 ണ്ണുന്നതിനവമിയെ വരികുന്നതായിക്കാണുന്നതിനാൽ
 ആ മേൽ കലയേറിയതായിരുന്ന മേൽമേൽ നവ്യ

ക്രിമിനലെന്നാണ് ആ ചമ്പു ചവിട്ടിട്ടുള്ളതെന്നു മിക്കവാറും തീർച്ചപ്പെടുത്താം. ഭാജനാനുവചീയത്തിലാകട്ടെ ഈ വക പ്രത്യേകമുദ്രകളെന്നും കാണുന്നില്ല. മഴമംഗലം, പുനം, ചേലപ്പറമ്പ് ഈ നമ്പൂതിരിമാർക്കാണ് മിക്ക പ്രമുഖസ്ഥങ്ങളുടേയും കത്തുകൾ നമ്പ്യാൽ തുളയ്ക്കൽ. മകളുടെ ഏറ്റവും കത്തുകൾ എന്നതുപോലെ ഇക്കാര്യം ഇത്തരം കപ്പിച്ചു കൊടുത്തുവരുന്നതെങ്കിലും തക്കതായ തെളിവൊന്നും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും മറുപള്ള കവികളുടെ പേർ അതിപ്രസിദ്ധമാത്തതുകൊണ്ടും ആകട്ടെ പരമപുരാണ പദങ്ങളെത്തന്നെ വെച്ചുമാത്രം ഇങ്ങനെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതാണെന്നു ചെക്കരനെ വഴി കാണുന്നതും. എന്നാൽ ഭാജനാനുവചീയവും യോജനയുദ്ധവും ഒരു കവിയുടേതെന്നു കൃതികളാണെന്നു നിസ്സംശയം തീർച്ചപ്പെടുത്താം. മണുഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പല ഭാഗങ്ങളും ഒന്നായിത്തന്നെ കാണുന്നുണ്ട്.

“യോവാം തപഃ പ്രിയസുകി ബാഷ്പമുഹിതാക്ഷി-
മുദ്രാമഗാസിത വിശേഷിതാധരോഷീം
സന്താപശ്ശപിതന്തരം വിശോക്യ സീമ-
ത്യാഗാദേ പതിതമിവാദ്യ മാനസം മേ.

ഏല്പുന്നാളം വിശേഷാലയി തവ സുക-
ദാമയന്തേകൾ പകർത്തി-
ട്ടല്ലാ കീഴിൽ കഴിഞ്ഞു ദ്രവമിനിയുത-
മുണ്ണമേ കൈവരേണം
ചൊല്ലീടേന്നോടിക്കാനീം വൃസനമിതുരഹ-
സ്സം തുളോമമിവിധം കേ-

ഉല്ലാസം ധന്യ സഖീ വഞ്ചനമഖിലമെന്നാ-
 ഞ്ഞാംഗി കല്യാണിനീനാം.

ഇന്ദ്രം തദേ സഖീ പരഞ്ഞുളവാകലാഞ്ചനാ
 സഭ്യോ വിയത്നധികരപിതകോമളാംഗീ
 മേന്മയും ദേയന ചറവാൻ പുനരഞ്ചനാ സദ
 വഹ്നമേ മറച്ചുണികരേണ തരോക ബാലാ.

പ്രിയസഖീ പരിചിന്നാ പിന്നെ മെല്ലെത്തുടച്ചും-
 നന്മ സഖീലമുന്നം പുഷ്പ ചോദിച്ചുനേരം
 തേമകലെ വെളിഞ്ഞിട്ടാശ്വസിപ്പാത്തമപീഡാ-
 മിത്യാഗതി പരഞ്ഞാളാളും കാതരാഖ്യാ.

മൽപ്രാണാഖംബുതേ പ്രിയസഖീ ജനനീ
 നിന്മീദശങ്കാമിഷാം തപാ-
 മുരംപ്രാശ്നാനികൊണ്ടുനമിനമിതു മു-
 ളി വശരക്ഷസേതര ഞാൻ
 ഇപ്പോളെൻ താപമുഖം തവ ചെവികളിലാ-
 ക്കും വിധൗ നിന്മയേ ചെ-
 റുറുറുപ്പിൽ കോപമോ വന്മയേതി മുറ്റുമെ-
 ന്നോളു ചെടിച്ചുതന്നെ ?

മറുപുറം ഭാഗങ്ങൾക്കും ഈ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കാണുന്ന സാമ്യവും ആശയഗാംഭീര്യവും നോക്കുമ്പോഴും ഈ അഭിപ്രായം ബലപ്പെടുന്നുണ്ട്. പ്രാമീനങ്ങളായ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ചമ്പു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ എടുത്തു ചേർക്കുന്നത് സാധാരണയാണെന്നു കിഷം മണിപ്രവാളശ്ലോകങ്ങളെല്ലാം സ്വന്തം കൃതികളും

മൻറ ബ്രഹ്മികൃത്യം ആണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തിന് അടിസ്ഥാനമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതെന്നതും. എന്നാൽ ഇവയിൽ ചിലതു നമ്പൂരികരുടെ കൃതികളായിരുന്നെന്നല്ലാതെ അധികവും അജ്ഞാനയാണെന്നതായിട്ട് പാൽ കക്കരായ മെളിപ്പകർത്താവില്ല. ഇവയിലെ ഭാഷ, സംസ്കൃതപ്രയോഗങ്ങൾ തീർച്ചയായും സാഹിത്യ ഇനംകൊണ്ട് ഇവയ്ക്കും ചെങ്കോലസാഹിത്യത്തിന്റേ സിദ്ധിച്ച ഉയർന്നതായതായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നതെന്നതിന്നു സംശയമില്ല.

മു. പ്രൊഫ. ഡോ. കെ. ജി. ജോർജ്ജ്

കൊന്തരിപ്പിലെ ശബ്ദരൂപങ്ങളും രചനാശൈലിയും ആലും ഇവകവെത്തി പ്രാചീനീകൃതമാക്കിത്തന്നു. ഒരി ഡംബരങ്ങളിൽ രാത്രാതി നിശിച്ഛിതങ്ങളും ഒരു കല കലാസാഹിത്യപ്രയത്നങ്ങളിന്. രണ്ടിപ്രാദികതി കര വരിച്ചുവന്ന് അതു യാതൊരപരിചിതാതിതിന് രേഖാ സംസ്കൃതരൂപവും രാഷ്ട്രശബ്ദരൂപവും കലാപി രൂപം രണ്ടിപ്രാദികപ്രയത്നംപോലെ കൊന്തരിപ്പശ്വ രൂപവും രാഷ്ട്രശബ്ദരൂപവും കലാപിത്ത രേഖാതി നാ ഹിത്യപ്രയത്നവും ഉണ്ടാക്കുവാൻ വിചാരിച്ചതിൽ ഒരു അയ്യരപ്പട്ടാണിപ്പെന്ന രാത്രാല. അയ്യരനെ ഒരു കല തുക രണ്ടാണെന്നു സാധാരണയാണല്ലോ. വിശെ സിച്ഛും കലയാളിരാണുരോഴ കൊന്തരിപ്പിന് സംസ്കൃതരേഖ കാലധികം കലാബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ടു രോഷിറ്റിന് കറ വു വരാനും നിവൃത്തിയില്ല. ഇങ്ങനെ എല്ലാം കലതിയി ദായികിക്കാം പക്ഷെ ഇവ മാതിരി കലികര ആദ്യത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയതായിരുന്നത്, അവയുടെ ഉൽപത്തിരേഖ

രണ്ടാക്കിയാലും ചെങ്കുതിരോളത്തോട് അധികം അടുപ്പമുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ തിരുവിതാംകൂറിലെ നെക്കൽ അറയെയാണ് ഈ വക കൂതികൾ അധികവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതും. എന്നാൽ കാലത്തോളംകൂടുതൽ മലയാളഭാഷാഭേദം ചെങ്കുതിരസംസാരമിരുന്നതോടുകൂടി കൂടുതൽ കറയും വലിയ പൂർവ്വത സംസ്കൃതപ്രിയതയുണ്ടായതും അധികമായും വന്നിരുന്നത് സ്വാഭാവികമായിരുന്നതിനാൽ ഇവ കേരളീ ചിത്രപ്രസ്ഥാനം അധികം വലിക്കുന്നതിനോ കേരളത്തിൽ പരക്കെ വ്യാപിച്ചു നിൽക്കുന്നതിനോ കവികൾ ആരീതിയെ മണിപ്രവാളമെന്നപോലെ കൂറുന്നതിനോകൊരോരം സംഗതി വന്നിട്ടു. ഇവ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള കൂതികൾ കാരകം, ഭാഷാഭാഷാ, കണിയാർക്കളത്തിൽപ്പോൾ, കണ്യകയികൾ, നിമ്നാംകൂതികൾ ഇവയുമാണ് പരക്കെത്തന്നെയുള്ളത്. ഇവയിൽ നിമ്നാംകൂതികളിലെഴുകെ മറയ്ക്കുന്നതിലൊട്ടാം ചെങ്കുതിരത്തോൾ വളരെ അധികമായും നിമ്നാംകൂതികളിൽ മാത്രം ആവക യുപയോഗം മറയ്ക്കുകയെ അപേക്ഷിച്ചു കറവയോളംകൂടുന്നത്. ഈ വക കൂതികളിൽവെച്ചു അധികം പഴക്കമുള്ളത് ഭാഷാഭിരുതിനാലുണ്ടെന്ന സംഗതി പരക്കെ സ്ഥിരമായിട്ടുള്ളതാണ്. 'ഭാഷാഭിരുതി' എന്നാണ് പേരുമതിരും, മാതൃഭാഷയിലെ യുദ്ധകാണ്ഡത്തിലെ കഥയോടുകൂടി ഇതിൽ വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള തിരുവിതാംകൂറിലെ സംസ്കൃതഭാഷാ യാത്രാവസരങ്ങളിലും മറ്റും പാടുന്നതിനുവേണ്ടി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഈ ഭാഷാഭിരുതിയും അതുകൊണ്ടു തന്നെ അധികമായ യുദ്ധകാണ്ഡം

രണ്ടാം നിമിഷമെന്നും കൈകൾക്കുമ്പോൾ ഉണ്ട് ചിഹ്നമെന്ന്
 എന്നു ചോദിച്ചു കൊണ്ടാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കേരളം
 വെൺ ഗ്രന്ഥാവസ്ഥയിൽ “ആതിരേവനിഖദീ” എന്ന
 തെക്കുവശത്തു ചിഹ്നമെന്നായിരിക്കുന്ന തിരിയെക്കുറി
 യല്ലാർ” എന്നു മാത്രമായി സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പേരി
 അതിട്ടുണ്ട്. വാസ്തവികമായിത്തന്നെ യഥാർത്ഥ
 തിരിയെക്കുറി എന്ന പേരിൽ പരിചിതമാകുകയാണ് ഈ
 ഗ്രന്ഥത്തിലെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളും നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. ദീർഘ
 വൃത്തങ്ങളിലാണ് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും മധ്യകാലം
 മുതൽക്കുള്ള കമ്പരമ്പരയായിരിക്കാൻ തീർന്നിട്ടുള്ളതെ
 പ്പോലെ നന്നായി വായിക്കുകയും ചെയ്യാം. പദ്യം അവസാ
 നിപ്പിക്കുക എന്ന സംസ്കൃതരീതി ഇതിൽ സർവ്വത്ര സ്വീ
 കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘എന്നുൾ ഭാഗം’ എന്ന പ്രാസവിശേഷ
 ത്വത്തും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള കലനിയമീതിയും
 സർവ്വത്ര നിർവ്വചനമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രായേണ
 ചത്തും മിഥ്യപ്രായം പതിക്കുന്നതും ചത്തുക്കൊടുക്കി
 അതായത് വൃത്തം എന്ന നാലും അതുകൊണ്ടുള്ള ഭാഗമാകാം
 ഭാഗത്തിന് ‘കണ്യകാ’ എന്നൊരു പേരും കൊടുത്തിട്ടു
 ള്ളതായി മിക്ക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽക്കണ്ടുവരുന്നു. ഇതിന്റെ
 ഏതാനും ഭാഗം അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ കൊണ്ടു എടുത്ത
 അക്കാര ‘പാലം’ എന്ന പേർ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത് കേരള
 മിഥിമുള്ള കമ്പരമ്പരയായതെന്നു അനുസരിച്ചായിരിക്കാം.
 ഭാഗ്യകാലം നോക്കുന്നതിനായി കണ്യകാക്കൾ
 അല്ലെങ്കിൽ പാലങ്ങളാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അകെടു
 ത്തത്. വളരെ ഉൽകൃഷ്ടമായ സാഹിത്യഗുണം ഇതിനി
 ല്ലെങ്കിലും ആകപ്പാടെ കൃഷ്ണപ്രായം ഒരു കൃതിയിലാണ്

സംഗതികൾ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത് വാസ്തവിക്കാക്കളായ ജനമിന്റെ പ്രതിരോധത്താലാകാം. അന്ധതയോടും അജ്ഞാനത്തോടും ഇണങ്ങുന്ന പ്രത്യേകിച്ചു പരമേശ്വരൻ. എന്നാൽ 'വെളിച്ചം'യുടെ മുമ്പത്തെ സംഭവാനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയും അജ്ഞാനത്തിന്റെ ചെറുപ്പം പ്രായം മുഴക്കത്തോടുകൂടിയതായാ എന്തോ "വെളിച്ചവെളിച്ചം" എന്നാക്കിയും മറ്റും പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നത് കേവല അധികമായിത്തന്നെ എന്നു പറയാതെ തരവുമില്ല. മറ്റൊരു ഗുണമുണ്ട് മുമ്പത്തെവർ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ അധികം കണ്ടിട്ടും കേവലം, കർമ്മ കർമ്മികൾ മുമ്പായി ഇതുപോലെയാണു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവർ കണ്ടാൽ സംഗതി വരാത്തതിനും ആയിരിക്കാം ചെറുപ്പത്തിലിരിക്കുന്നത് ചെറുപ്പത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തി എന്നു കണ്ടിട്ടുള്ളതും പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം പ്രാചീനമായതന്റെ ഗാഢതയും ഇതിനേക്കാൾ ചെറുപ്പം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനുള്ള നിരീക്ഷണങ്ങൾ മധ്യകാലമായതന്റെ ഗാഢതയും ആണെന്നും മറ്റും പ്രസ്താവിക്കാനും ഇതായതാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നിരിക്കണം. ഏകദേശം കൊല്ലം ൧൦ ആം ശതകത്തിലാണ് ഇതിന്റെ ഉൽപ്പത്തി എന്നാണു പല കരുതിവരുന്നതെന്നും അതിനാലാണ് വഴി കാണുന്നത്.

'മാതൃക' എന്നത് ഈ ഭിത്തിയെത്തന്നെ കാണുന്നതും മുഴക്കം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ്. പക്ഷെ വിശ്വാസം മാതൃകയെത്തന്നെല്ല. ഗ്രന്ഥസംഗ്രഹംകൊണ്ടു യഥാർത്ഥം മാത്രമുള്ള മാതൃകയും കാണുന്നതും മുഴക്കം ഉള്ള മാതൃകയും ഏകദേശം ഇത്രയേ

കണിപ്പറമ്പ്. ഗുസ്തകാരൻ വാസ്തവീകരിക്കാത്തതും അതും അത്യാത്മദായത്തെയും തരംഭം വെക്കുന്നതിനുള്ളതാണ്. കറ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത് കരുതൻ തിരുവിതാംകൂർക്കാരുടെ ആകർഷകകാര്യവും നാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു മായാശാസ്ത്രജ്ഞൻ എന്നാണു്. ഗുസ്തകാരൻ ജീവിച്ചിട്ടുള്ളത്. സംസ്കൃത ശബ്ദങ്ങൾ ദർശനമായി ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയ എതിർപ്പുകൾക്കെതിരെ ഉപയോഗം മാറ്റം തിരുത്തിയതിനെക്കുറിച്ചും കൂടും കറാലു സാഹിത്യഗുണം വളരെപ്പുറത്തു കൈമാറുന്ന പറയുന്നതിൽ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതും. തിരുവിതാംകൂറിലെ കരുതൻപ്രദേശത്തിൽ നിന്നും അറക്കും മറ്റും 'വിദ്യവിപാൽപാട്' എന്നൊരു പാട്ടു പാടിവരുന്നുണ്ട്. അതിന്ന് ഇരു മാതൃകപ്രകാരം ഉപയോഗപ്പെടുത്താറുണ്ട്.

'കണിയാർ കളരിൽപ്പോയ' എന്നത് ഇതിനെപ്പറ്റിയുള്ള എങ്ങനെയെങ്കിലും പരാമർശങ്ങളെ വിവരിക്കുന്നതാണ്. അതിന്റെയും മാനവും തിരിയും മേൽപ്പറഞ്ഞ അതിൽപ്പോയതാണ്. പുകയോം മാതൃകയുടെ കാര്യംതന്നെയാണ് ഇതിന്റെയും ഉൽപ്പത്തികാര്യം. സാഹിത്യഗുണവും വളരെപ്പുറത്തുമാണ് 'കരുതാധികം' എന്ന ഗുസ്തകാരൻ തിരുവിതാംകൂർ മാതൃകയെ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ തന്റെ മാതൃകയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ഒരു തത്ത്വജ്ഞാൻ കരുതുന്നതാണ്. പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ ഉൽപ്പത്തി കൊടുവലും ഗുസ്തകാരന്റെ ആഴിപ്പാടാണ്. കണി

മലയാളഗുണരൂപങ്ങളും ചൈതന്യഗുണരൂപങ്ങളും ഇവ
 ക്ക് ചില സംസ്കൃതഗുണരൂപങ്ങളും കലർത്തിയ ഒരു രീതി
 യിലാണ് ഇവയെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെന്നു കഴിപ്പിച്ചു പറയാം.
 ആ വഴിക്ക് രാമചരിതാദികളിൽനിന്ന് അല്പം വ്യത്യ
 സ്തരായ ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണെന്നും പറയാം. ഒന്നരണ്ടു
 ഹൈക്കളെങ്കിലും ഇതു തെളിയിക്കാം.

രാമചരിതം—(2)

“വഴിക്രമാദനു പോയ്ക്കു നമോദന നിൻറ

വാനരപ്പടം

തഴിയാതെ കണ്ടാട്ടിത്തരുമൊട്ടു-

ക്രമോദനയും

കഴിയേനില്ലൊന്നു കൊൻറുച്ചിപ്പുകൊണ്ടി-

പുക പൂതനെയും

പിഴക്രമാതൻറു ചിതം പൊതുതാന

തുർച്ചകൻ ചൊല്ലിനെയും.”

കണ്ഠശ്ലോകമായതും—

അനന്തകാലം ചൊന്നാൻ പർവ്വതമനമിള

ജഗൽപ്പതി രാജാസഭാജന

റാനെനാലവിതാനാറിരാലും നന്നതു

നാണവ്യാപ്തിനിപ്പോ

താനതിനില്ലൊന്നുതോപോയ് വാനരജാതിയെ-

യൊക്കെ ചിട്ടു വരികൻറൻ

ഭീനതരുണനായ കാച്ചിതാക്കി നിരൂപി-

പ്പതു തക്കതുല്ലെന്റൻ

രാമചരിതം—(3)

വാനവർ കനൽ പൊഴിയിൻറതൊൻറും മാരക-

മിടരുവി വരിൻറതുംപോ-

കാനകളുവീതേവം കണ്ണീരാമളവും പൊഴിഞ്ഞു
 തളന്നതൊൻപും
 താനറിഞ്ഞറിഞ്ഞുളന്നെങ്കിലും തേർ അമതിയോടു
 തെളിയെൻറുളന്നതേ.
 മ്മാനികൾ തലവൻ മുതിർത്തു തെക്കിൻവാതിലെ
 വിരവെടു പിന്നലിട്ടാൻ.

കണ്ണീരാമളവും—

ഏറിയ ചോരി പൊഴിഞ്ഞു വിരമിതേക്കും
 നിരന്ന മുക്തികലമെപ്പാൾ
 വേറെതിർവന്ന വെറുത്തിരു കാറ്റുവിറ-
 ച്ചിരുമേരിനി മറുശിവിണ്ണം.
 ഹൃദയതാളു താപമിയറവും കൊഴിയ-
 നിമിത്തപ്പിഴ ചാലകളും
 മാറിപ്പോയ നിശാഘോരനളം മനസി
 വിഷാദമോഴിഞ്ഞു പോയെൻ."

ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ് ഇവക പദ്യഗ്ര-
 ന്തങ്ങൾ നിശ്ചിയിച്ചുള്ളത്. കാനകളിൽനിന്നുപോ-
 ലെ ഇവയിലും നാലുപാലും കഴിഞ്ഞുപോയ പദ്യം അവ-
 ന്നാനിപ്പിക്കുക എന്ന കീതി സീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവ-
 യിൽ കായണത്തിന്റെ മറുഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കാൾ സാഹി-
 ത്യത്തും അധികമുണ്ടെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. ഗ-
 ബ്ബാലങ്കാരങ്ങളിൽ ആ കവി സ്പഷ്ടവും നിഷ്പന്നിച്ചുകാ-
 ണെത്തുണ്ട്. അന്താദിപ്രാസം എന്ന ശബ്ദാലങ്കാരത്തെ
 പ്രായേണ നിർബന്ധമായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുവന്നു പറ-
 യാം. കഥകിതയും വാചികിതയായതെന്നു അന്നു സമീപിച്ചു

തന്നെക്കൊണ്ടിപ്പം വിസ്താരം കറെക്കുറിച്ചുണ്ട്. ഉത്തരമായതന്നും ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഭാഗമെല്ലാം വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വളരെ ഉൽകൃഷ്ടമായ സാഹിത്യഗുണം ഇതിനുള്ളതെന്നു പറയാനില്ലെങ്കിലും ത്രിഷുതകൂടാതെ നംഗതികൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ഈ രചനാഗുണമകർത്താവിന് സ്പർശിച്ചുണ്ട്. ഇങ്ങനെയൊക്കെ ആണെന്നിവിടെ ഈ മിശ്രഭാഷാശീതിക്കു രണ്ടി പ്രവാളശീതിപോലെയുള്ള അസാധ്യത അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നുള്ളത് നിസ്സംശയം പറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ടെന്നു്.

൨൭. കിളിച്ചാട്ടുകൾ.

മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തോടു ചേരുന്നതും, കൃഷ്ണഗോപിയോടു വാത്സല്യവും, മിശ്രഭാഷാഗുണികളോട് അവയ്ക്കു ഇങ്ങനോടു എന്ന അന്തരമില്ലെന്നു് നമുക്ക് പ്രധാനമായിത്തോന്നുന്നത്. എന്നാൽ 'കിളിച്ചാട്ട്' എന്ന പണ്ഡാനമത്തെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുമ്പോഴാകട്ടെ അസാധാരണമായ കടുംബശ്ലേഷവും തുരുമ്പുതളിരിലുള്ള ഭക്തിബലമാനങ്ങളും കുന്നിച്ചു പുകാടിക്കുന്ന ചൊയുമാക്കിയോട് ഇത്രത്തോളം ഇണക്കമുള്ള ഒരു പദ്യസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം വേറെ യാതൊന്നും ഇല്ല. ഏതു രസത്തെ യും എളുപ്പത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ഈ രീതിക്കു പ്രത്യേകം സാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. 'തൂക്കൽ' എന്ന പ്രസ്ഥാനവും ചോയ്ക്കോടു നല്ല ഇണ ചേരുന്നതാണെന്നിലും തുറന്നു പറയേണ്ട സന്ദർഭങ്ങൾക്കും ഹാസ്യപ്രധാനമായ സന്ദർഭങ്ങൾക്കും മാത്രമാണ് അത്യാധികം യോജിക്കുന്നത്. കിളിച്ചാട്ട് രീതിയാകട്ടെ ഏതു രസഭാവാനുകൂല്യം എത്രമാ

ഭാരതഭാരത വിഷയങ്ങളും പ്രതിപാദിക്കുന്ന സംഗതിയിലും ആശയഗാഢീ പ്രത്തോക്രമി ഒരോരോ തത്വങ്ങളും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിലും ഈ ആവാഹ്വനോപകീർത്തിപ്രാൻമാന്മാസാഹിത്യരചകരിൽ ആതംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

“ഇതിപ്രവാനതനന്തരമയ്യവാരം നിജം
മേററമുതയിപ്പുകരത ശരണമും
അതിവിപ്രഗുരുലവചാർജവരാക്ഷിനി-
ന്നാക്ഷവിതാഹ്വിക്കാര്യമേ നന്മനനായ്
ശേഖരനപുരിയിൽ നിജ ഏഴേവുറപ്പിച്ചു
ഭക്തിനാമിക്കാമോഹ്യ വാഴിക്കിനാൻ”

എന്നുമാതിരിയിലും മറ്റും പ്രൗതിയുടെ ചോദ്യോത്തരങ്ങളും ആതമതത്വങ്ങളും പ്രസ്താവിച്ചുവെന്ന് വിശദീകരണങ്ങളെ പഴുപ്പുറത്തിക്കാണിക്കുന്നതിനും,

“വാരണാസിൻ തവയറു നില്ലറു
വീരൻ കലത്തൻതരൻറ കരയറു
നാലാമതാനേടെ വാഗ്ദക്ഷിണത്തിട്ടു
ഭക്തവാരവത്തോടു പുരിതു ചോന്നവു”

എന്നുമാതിരി പൂജാലീതിയിൽ ഭാരതഭാരത അധ്യായങ്ങളെപ്പറ്റി, അപകുന്ന ഗമിയിലേക്കു തരുന്നിടുന്നതിനും മറ്റൊരു കവിക്ക് ഇത്ര എളുപ്പത്തിൽ സ്ഥിതിഭാരതം തോന്നുന്നില്ല. അതുപോലെതന്നെ ഭാരതഭാരത വിഷയങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ ചതപ്പെടാത്തതു മുഖ്യമെന്നതിനും വിദ്വന്മാരെപ്പോലുള്ള വിദ്വന്മാരുടെ അറിവും എന്താൽ ആകുലമെ അതുവരുന്നില്ലെന്നു വാദനക്കാരെ മുഖിപ്പിക്കാതെ ഇരിക്കുക എന്നുമാത്രമേ കറച്ചുകൂടി പറയാമെ

ജിജ്ഞാസ എന്താർത്ഥമെന്നുതന്നെയും പരിമിതമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനും ഉള്ള സാമത്രിയും ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ മനോഭാവം മനോഭാവ കവിക്ക് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു സംശയമാണ്.

“ഇതിവേദ്യം വാസ്തവം വിൽമുനിഞ്ഞൊരു കേരള
നടുക്കു് താഴെക്കുറുമ്പുതൊഴുത്തുപോലെ
തെറ്റിമിമയിപ്പേറ്റുപോലെ സന്തോഷംപൂണ്ടാറും
കൈതുകുമ്പുതൊഴുത്തു ചൊരിയുന്ന കൈതുകുമ്പും”

എന്നും,

സപ്തമാലയും ധരിച്ചാലോൽ മനം മനം
താഴെക്കുറുമ്പുതൊഴുത്തു സന്തോഷം നിന്നിരുന്നതായ്
വന്നുതന്നു നേത്രോൽ മനം മനം മനം
പിന്നാലെ വന്നുതന്നുതൊഴുത്തു മനം മനം.”

എന്നും താഴെക്കുറുമ്പും,

“സപ്തമാലയും താഴെക്കുറുമ്പുതൊഴുത്തു
കണ്ണാടിതന്നിൽ മലയാളനും നേരക്കി നേരക്കി
നല്ലൊരു വന്നുതന്നുതൊഴുത്തു മിന്നിപ്പോയി-
മല്ലാസം ചൊന്നുതന്നുതൊഴുത്തു മിന്നിപ്പോയി”

എന്നു താഴെക്കുറുമ്പും കണ്ണാടിതന്നിൽ മലയാളനും
കണ്ണാടിതന്നിൽ മലയാളനും

“നിന്നു താഴെക്കുറുമ്പുതൊഴുത്തു മിന്നിപ്പോയി
നിന്നുതന്നിൽ മലയാളനും നേരക്കി നേരക്കി
നല്ലൊരു വന്നുതന്നുതൊഴുത്തു മിന്നിപ്പോയി-
മല്ലാസം ചൊന്നുതന്നുതൊഴുത്തു മിന്നിപ്പോയി
നിന്നുതന്നിൽ മലയാളനും നേരക്കി നേരക്കി
നല്ലൊരു വന്നുതന്നുതൊഴുത്തു മിന്നിപ്പോയി”

എന്നു കാമരണത്തിലും,

“വിജയ തവ സമകവത്തമേ പെരികെ നന്നെടോ
വിസ്മയം വീര! വിവിത്രം ഭരണീലകരം
ഖരതമാടു പൊരുതതിൻ വിരിക വരികാശു നീ
ചാകാതെ നാമല്ല മൊന്നും പിറന്നത്”

എന്നു, മറ്റും കാമരണത്തിലും കാണിച്ചു മാതിരിയിൽ വീ
രേന്ദ്രോട്, കാമരണത്തിലെ

“വീഴ്ന്നിടല്ലോ കിടക്കുന്ന ധാണിയിൽ
ഭാണിതവുമണിഞ്ഞൊരു ഹിമഹിമ!
നല്ല മരതകകുളിരനാക്കൊത്തൊരേ
കല്യാണരൂപൻ കമാരൻ മരണാഹരൻ
കലാഭ്യുദയജ്ഞനൻ തന്റെ തിരുമകൻ
വല്ലു മീഴല്ലു! നിന്റെ മരതകൻ,”

എന്നും കാമരണത്തിലെ

“പുണ്ണിലൊരു കൊച്ചി വെക്കുന്നതുപോലെ
പുണ്ണിലൊരു മാരം ചേർത്തു നിൽക്കു നീ
ഭവമുദയകാലം മരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയാ-
നരകാധിപനാശിച്ചു മൃതനായ വല്ലഭേ”

എന്നും മറ്റുമുള്ള കാതിരിയിൽ കരുണാനന്ദനും ചുരുക്കത്തിൽ വെണ്ണിച്ചു, വിചാരിക്കുന്നോരും പുണ്ണി വെള്ള വാൻ ഈ കാലാവസ്ഥയാൽ ഈ പുണ്ണിയിൽ സാധിക്കുമെന്നും തോന്നുന്നില്ല. പരാജയകളെ സ്വഗതമത്തിൽ വിജയമാക്കിയതുകൊണ്ടു സ്ഥാപിതമായ ഭക്തി മധുരമിന്ന് ഭക്തന്റെയും ഭക്താർക്കു കൊണ്ടുപോവാൻ ഉള്ള സാമർത്ഥ്യം അസാധാരണമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. ഏകദേശം കരുണാനന്ദികളിൽ പുതുതം

പ്രധാനമായിട്ടുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിലും ശ്രീരാമനെയും ശ്രീ
കൃഷ്ണനെയും കണ്ടെത്തിയാൽ കവി കലാശക്തി അല്പമേ
ന്നു പൂരിച്ചുവെന്നു അറിവു നിന്ന് ഒരു പരം വെളുക്ക
തില്ല. ഗദ്യങ്ങളെപ്പറ്റി വേദശാസ്ത്രം ശോകവികാര
കളെ സഹജമായ് കൈമാറ്റം ഇല്ലാത്തതും സ്വീകരിച്ചി
ട്ടുണ്ടെന്നും ആ കവിശൈലി നമ്മുടെ മനസ്സു പ്രവേ
ശിപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ തക്കവിധത്തിലുള്ള എല്ലാ തുടങ്ങൽ
കൾക്കും ഇല്ലാത്തതിന്റെ കൃതികൾക്കുണ്ട്. ഇവ രാ
തിരിവെല്ലാത്തതല്ലായ്ക്കുവാൻ ഇണക്കം ഈ ശോകവിഷ
യം ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുണ്ടായതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കണം.
മാണുപ്രകാരം തൃപ്പിത്വം വേദമുള്ള പ്രസ്ഥാനങ്ങളെക്കാരും
കിളിപ്പാട്ടു എന്ന പ്രസ്ഥാനത്തിന്ന് അധികം പ്രാധാ
ന്യം വീക്ഷിച്ചാൽ സംഗതിയായതും. അയ്യോനകാശാ
യനം, കാരണം, ദീപാവകാശം, ഹരിനാമകീർത്തനം ഇവ
യാണു് എഴുതപ്പെടേണ്ടതു് എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ ശ
തകാലം പഴയതുംകിളിപ്പാട്ടും കാര്യം ഇതേപ
രമിന്നുവന്നതും ചിന്താമന്തം മുതലായ വിധിമുക്തി
ആചാരകാലങ്ങളെന്നു കൃതികളാണെന്നു ചിലർ അ
ഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു്. എന്നാൽ ഇതെന്തിനാലും
പ്രസ്ഥാനം നല്ലതല്ല, മറ്റു ചില പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ കഠിനമായി
കുറച്ചിട്ടുള്ളതല്ല. യാണു് കാണുന്നതു്. ഭാഗവത
ത്തിൽ ഇവയെല്ലാം പ്രാധാന്യം വാങ്ങുന്നതുകൊണ്ടും ക
വിതകൾക്കു ആവശ്യമായ ഭാഗങ്ങൾ കളിമുഖപ്പെടുത്തലും ഇ
ല്ലാത്തതുകൊണ്ടും അതു ശോകവിഷയം കൃതിയാ
ക്കേണ്ട എന്നു വളരെ സംഗതികൾക്കുതായിട്ടാണിരിക്ക
ണതു്.

അളം ഈ കിതിയിൽ എത്രമാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്ന് ഇപ്പോഴും മുഴുവൻ അറിയാത്ത നിലയിലാണിരിക്കുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ പകുതിയിലധികം അംശവും ഈ പ്രാധാന്യംകൊണ്ടാണ് പഴുതിപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്ന് നിസ്സംഗമായി പറയാവുന്നതാണ്. ഇവയിൽ കാരോണിനെപ്പറ്റി പൊതുവായുള്ള ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വിവരിക്കാൻ ഈ ചെറിയ ഉപന്യാസത്തിൽ നിവൃത്തിപ്പെടാത്തതിനാൽ അത്യാലം ഈ വിഷയം അപസാനിപ്പിക്കുവാൻ തരാ കാണുന്നതും.

നന്ന കഥകളികൾ

ഈ എഴുതിപ്പെട്ട എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളും നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത് ഏകദേശം പത്തും ഇടക്കുന്നിട്ടുള്ള ഒരു സ്വരൂപത്തിലാണ്. ചിലയിൽ ഇരുപതു രണ്ടു പത്രങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ ഒന്നോ രണ്ടോ ഭാഗങ്ങളും കഴിവുതക്കതാവണം എന്നാൽ വൃത്തിയാക്കുന്നത് വ്യാജ വെളം വംകുരുമോ മൂപ്പികകളോ ഒരു കഥകളികളുമായി ചേർക്കുന്നതല്ല. കൂടുതലുള്ള കഥാഗതി കാണിക്കുന്നതല്ല. കവി സ്വന്തം വാക്കാൽ ഏകത്തിൽ കഴിച്ച കഥാപാത്രങ്ങൾ തമ്മിൽ നടന്നിട്ടുള്ള സംഭാഷണങ്ങളോ അപരരെ വിവരിക്കുമ്പോൾ അതതു പാത്രങ്ങളുടെ വാക്കാൽ നടന്ന പദങ്ങളുടെ സ്വരൂപത്തിൽ നിർമ്മിച്ചിരിക്കും. ഇങ്ങനെയാണ് ഈ സാഹിത്യപ്രാധാന്യത്തിന്റെ മട്ട്.

ചാക്യാന്മാർ ആടിവരുന്ന കൂടത്തും എന്ന നഷ്ടതനാടകാഭിനയം, അഴ്വാമിമ്പാടം, മണ്ണമ്പാടം ഇങ്ങനെ മൂന്നുതരം ദൃശ്യകാവ്യങ്ങളാണ് കഥകളിയുടെ ആരംഭകാ

പരമം കേളെത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടകാവ്യങ്ങളുടെ നിബി
 യിൽ നടപ്പുണ്ടാക്കിത്തന്നത് ഇതിൽ സാധുപരിയാടവും
 കൃഷ്ണനാട്ടവും ഇരുതപ്രധാനങ്ങളും കൂടിയായ നാലുപ്രധാ
 നവുമാണ്. ഗുണമനുഭവം തെറ്റാറിയിരുന്നതായതും
 അതുപരിയാട്ടത്തിനും കൃഷ്ണനാട്ടത്തിനും തമ്മിൽ പന്ത്ര
 തരം വ്യത്യാസമുണ്ടായിട്ടു. ഏകദേശമും പക്ഷേ
 ഇക്കാര്യം കൂടാതെന്നതാണ് കഴിവും ഉള്ളത്. പ
 ഒക്കളിലെ വാണിജ്യവും സംസ്കാരവും കൃഷ്ണനാട്ട
 ത്തിൽ ചിലപ്രകാരം കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഉള്ള രണ്ടു
 ഗുണങ്ങളും മൂലം സംസ്കൃതം പരിശോധനാ കല
 ലിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതിനാൽ മലയാളത്തിനെന്ന
 യെ സംസ്കൃതത്തിനെന്നോ ഇരുപക്ഷം വേർതിരിക്കുന്ന
 പെട്ടെന്ന് അത്രമാത്രമേ ആകട്ടെ. ഇതിൽ ആകൃതിക്കു കേ
 രം കണ്ടിട്ടുള്ളതും എന്നാൽ ഏകദേശം മിക്കതും സം
 സ്കൃതവും പക്ഷേ ശിഷ്യം അതിപ്രാമുഖ്യമാണിതാണ്.
 കലകളിഗുണങ്ങളിൽ അധികവും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്.
 കഥകളിയിലെ പ്രത്യേകമായതായിട്ടുള്ള പാടിപ്രമാണവും
 അല്പമായിട്ടും കൃഷ്ണനാട്ടവും തന്നെയാണ്. പക്ഷേ
 ആ വിധത്തിൽ പരമമായിട്ടും പരിഷ്കാരങ്ങൾ
 വരുത്തി കണ്ടാലറിയാത്തവിധം മാറ്റം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.
 ഈ പരിഷ്കാരരീതികൾക്കാണ് കേന്ദ്രീകരണ നമ്പ്ര
 കാരമാണ് കേന്ദ്രീകരണ നമ്പ്രകാരമാണ് രണ്ടുത
 ത്തിലുള്ള വ്യത്യാസവും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്.

പ്രമാണങ്ങളുടെ മൂലം അറിയാത്തതിലും കൈമാറ്റക
 ലും മറ്റും വകയെ ചെലക്കുകയും കൂടിയും ഇന്നു നാടക
 കലയ്ക്കായി ഒരു നേർപകുപ്പാണെന്നതന്നെ പര

താമ. കൂടിയാട്ടത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ മിഴാബിന്ദൻ കേളി കൊട്ടി വരുന്നത് കപകളിയിൽ ഗുരുമുഹൂർത്തിയെ വാക്കിടുന്നതോടു കൂടി കൂടിയാട്ടത്തിന്റെ നാന്നിടയ്ക്കു വായി നന്നായതല്ലാം കൂടി അവരുടെ കലകൾ വരുത്തേണ്ട നാട്ടുശാസ്ത്രകന്മാരുമായ ആചാര്യന്മാരെയും പല ചരക്കുകൾക്കും കൂടി വരികുന്നതും അപകരമായിട്ടുള്ളതാണ് കപകളിയിലെ തോരം. ചരക്കു കൂടിയാട്ടത്തിൽ ഈ വന്ദനം അണ്യരയിൽ വെച്ചാണ് കഴിച്ചുവരുന്നത്. കപകളിയിലെ തോരം അഞ്ചുതരികളിലുള്ളിൽ വെച്ചാണെന്നൊരു മേദം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്, ഈ മേദത്തിന്നു മിഥകാണെപ്പമില്ലെന്നില്ല. കൂടിയാട്ടത്തെ ഒരു നാടകാടിനത്തിന്റെ നിമിത്തം ദാത്രമുക്തിട്ടു നമ്പരം കരുതിവരുന്നത് ഈശ്വരപ്രീതിക്കും സന്തതി സമ്പത്തും മുതലായതിന്നു കാർണ്യമായ ഒരു ശുഭമുക്തമാണെന്നുള്ള ചാഹ്യാശ്ചര്യം കൂടി അതിന്നു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. മാതൃകയുടെ മേൽ കഴന്നതൊട്ടുതുപോലെ നാതി കൂടിയാട്ടവും കൂടും കാലം വരുന്നവർ ഇക്കാര്യം വളരെ ചർച്ചചെയ്തിട്ടില്ല അതിനാൽ ആവക ശുഭമുക്തമാണെന്നു അറമ്പരം പിടിച്ചുപോയാൽ ഈ ശുഭമുക്തവും ഉണ്ടാകുന്നത് കൂടി വരുന്നതുകാര്യം അറിയിച്ചതിൽ വെച്ചു ചെയ്യുന്നതായാ അങ്ങനെയു ചെയ്യു ചെയ്യുന്നതായാ ഏതു കാലത്തും മേദം കൂടാതെ നിവൃത്തി വരുന്നതാണ്. "വായു ഏത സന്ധാന പരമവായു എന്ന മാതൃകകളിലെ ഗുരുമുഹൂർത്തിയുടെ വെച്ചാണ് ചെയ്യുന്നത് അതിന്റെ ഗുരുതരവയും മരുത്തൊട്ടു കൂട്ടിക്കെട്ടിട്ടുള്ള ആവക കരുതലിൽ

ഭംഗമുണ്ടാകാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും എവിടെ എങ്കിലും
 വെച്ചു നോക്കുന്നതോടൊന്നിച്ച് അതിനുള്ള
 സ്ഥലത്തെപ്പറ്റിയുണ്ടാകുന്ന നിർദ്വന്ദ്യതയും മൊത്തം
 ആവേശമില്ലാത്തതല്ലെന്നു ആവിർഭവണം കഥകളി
 താവളം ഒരു ദിവസംവിശേഷം സാക്ഷാത്കാരം ചെയ്തിട്ടുള്ള
 തിന്നാൽ അതിലെ പ്രധാന സംഗമകാര്യം അംഗത്തിൽത്തന്നെ
 നന്നായിത്തന്നെ നിർവ്വഹിക്കാത്തതാൽ കാര്യം
 തനിക്ക് ആ ചരക്കു തീരെ ഇല്ലാത്തതിന്റെ പരമകാര്യം
 അതിനെ വരുത്തുന്നതാ കഥകളി മുൻ ആവിർഭവതാവ
 കളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം ഈ രംഗം മൊത്തം ഉള്ളത് അതി
 ന്നപ്രകാരം കൂടിയാട്ടത്തിലെ നന്നായ്ക്കും സംഗമത്തിൽ നാ
 മുള്ളതും ആവട്ടെ തീരെ ഇല്ല വൃത്തവും നാട്യവും ക
 രുണപാലവ പ്രധാനമായ കഥകളിൽ വാഗ്ദത്തം
 പാട്ടിന്റെയും സമാധാനത്തോടു കൂടി നോക്കുന്നതോടൊ
 ന്നും തിരുത്തലുകളോടെത്തന്നെ അതിനെ നോക്കുന്ന കൂട്ടിട്ടു നോ
 കുന്നതിന്നേ സൗകര്യം ഉണ്ടാകട്ടെയ്യ കൂടിയാട്ട
 ത്തിലെ നാളികരണമാണ് കഥകളിയിലെ നന്നായ്ക്കും
 കലാരം കൂടിയാട്ടത്തിൽ നാളികരണവും പ്രധാനമാണ്
 പ്രവേശിച്ചു പ്രസ്താവന കഴിഞ്ഞുവരുമ്പോൾ അതി
 ൽ കഥകളിയിൽ നന്നായ്ക്കും കലാരം ഉണ്ടാകട്ടെ പൂ
 ര്ണ്ണം എന്നുവേണം പൂർണ്ണമായിട്ട് വരുത്തുന്നതും വാ
 ഗ്ദത്തത്തിൽ വ്യത്യസ്തം തന്നെയും നന്നായ്ക്കും തന്നെയല്ല നാ
 മെന്നും അതിന്റെ ചരക്കുകൾ നല്ലതല്ലെന്നു പരിശോധി
 ത്താൽ അറിയാവുന്നതാണ്. പൂർണ്ണമായിട്ട് അറിയാ
 യാതൊന്നും ഇല്ല കളും മായും നന്നായ്ക്കും തന്നെയല്ല
 കാണിച്ച് വരുത്തുന്നതും അതിനായിട്ടാണ് തുടങ്ങുന്ന

എന്നു സഭയുടെ തെസ്റ്റിഫിക്കേഷൻ അവസാനത്തിൽ അന്നത്തെ കഥയിൽ ആദ്യം പ്രവേശിക്കുന്ന കഥാപാത്രത്തെ മുഖാമുഖം അറിയിച്ചുപോകുന്നത് അതിൽ ചെയ്യുന്നത് പല കാര്യങ്ങൾ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പുറപ്രാദിയിൽ ചെയ്യുന്ന പാഠഭേദം അതാതു ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. അതിന്റെ സാരപ്രസംഗം അർത്ഥം പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ ഈ സംഗതി മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. നാടകത്തിലെ പ്രസ്താവനയിലും സംഗതികളും ഇതുതന്നെയാണല്ലോ. എന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ കഥാകൃത്തുമാരാണ് ആദ്യം വിവരഗർഭത്തിനിടവന്നിട്ടത്. ആദ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ രംഗം പ്രവേശനം 'പല്ല' എന്ന കോതിയുടെ പെട്ടുകാക്കകൊണ്ടും 'സുരൂധരൻ' അധികം വേലയില്ലാത്തതുകൊണ്ടും വേണം കെട്ടുന്നതിനുള്ള പ്രയത്നത്തിന്റെ അധികൃതകൊണ്ടും ആ കഥാപാത്രത്തിന്റെ വേഷം ധരിച്ചു ഞാൻ തന്നെ ആദ്യത്തിൽ സുരൂധരന്റെ ചങ്ങാട്ടുകുഴിയിൽ ചെറി എന്നൊരു കൗതുകകരമായ നോക്കി അപകാരം ചെയ്യുന്നതിന്നിടം ആവശ്യം സുരൂധരന്റെ പ്രവേശനമായ പൂപ്പാടിന്ന് അഞ്ചുദിവസം പൂപ്പാടി, ത്രീതീതിന്റെ പൂപ്പാടി എന്നൊക്കെ ഉപദേശം താഴെ നോക്കി കഥാപാത്രത്തിന്റെ പ്രവേശനത്തിൽ വേണമെന്നു ചെയ്തിട്ടുള്ള ശബ്ദം അഭിനയിച്ചു ചെയ്യാം. ആദ്യം സുരൂധരന്റെ പ്രവേശനത്തിലായിരിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്ത്യപരമ്പരയിൽ ഇങ്ങനെ ചെയ്യാം. തിരിച്ചറിയുന്നതിലും പൂപ്പാടിന്റെ വേഷം ആവേശം സുരൂധരനാണ് ഈ കാലത്തും സുരൂധരനായിരിക്കുന്നതുമാണ്.

കൂടിയാട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവന കഴിച്ച ശിശുവകൾ മുഴക്കുന്നതും കഥകളിയിലെ മേളപ്പാട്ടും കഥാപാത്രത്തിന്റെ പ്രവേശനത്തിൽ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ശബ്ദമേഖലകൾക്കുമാണ് പ്രായേണ കഥകളികളിലും മായാപാത്രർ പ്രധാനമായി അഭിനയിച്ചുവരുന്ന നാടകങ്ങളിലും ഒന്നു കൂടെയും പ്രവേശിക്കുന്ന കഥാപാത്രം കാഴ്ച ദ്രവിയ റിമിടുന്ന ഒരുമാണെന്നുള്ളതുകൂടി കാർഷ്വേവർ മേളപ്പാട്ടെന്ന ആശ്വാസത്തിന്റെ ഒരുവികൃതം ഉഷ്ണമാകുന്ന കാണലോ. ഏതുകാരെയും മേളപ്പാട്ടിൽ 'കാട്ടുതരകളെ'യെന്നു അർത്ഥമാക്കുന്ന ചൊല്ലിലാണു് കഥകളിപ്പരക്കന്റെ സ്വഭാവത്തിന് അർത്ഥമാണു് മാതൃകയായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന സംഗതിയുടെ സ്മരണയുണ്ടെന്നും കൂടിയാട്ട മിശ്രം ഇതിനെല്ലാം പറ്റിയെടുക്കുകകളിൽ അതോടൊന്നു വ്യക്തിത്വത്തിൽ അഭിനയിച്ചുവരുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾക്കുമാണു് അപരം അഭിനയ കൂടാരംപോലും മിക്കതും കൂടിയാട്ടമായി അഭിനയിപ്പാൻ ചിട്ടപ്പെടുത്തി എപ്പോഴും ചെയ്തിട്ടുള്ള സംസ്കൃതനാടകങ്ങളായ ധനുർവ്വരം, അപതീസംഭരണം, ആത്മശ്ചമുഡമേണി, വില്ലിന്നാഭിലേകം ഇവയിലുൾപ്പെട്ടവയാണെന്നുള്ള സംഗതിയും പരിശോധിച്ചാൽ റിയാലുന്നതാണു്.

എന്നാൽ അഭിനയത്തെപ്പറ്റിയുള്ളതൊട്ടൊന്നും കഥകളിക്കാരൻ അപ്പം റിമിടാറായും ചെമ്പ്കുട്ടിയെന്നില്ല നാടകരതിലെ ശ്ലോകങ്ങളും മൂല്യം കൈകളും എല്ലാം തന്നെത്താൻ ചൊല്ലുന്ന കൂടിയാട്ടക്കാരൻ അറിയിൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതികൾ ആദ്യം ഒരു വട്ടം അഭിനയിക്കുകയും

നീയമ്മ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. അന്നമിത്തനാലും ശ്രീ ഉൾപ്പട്ട പൊതുജനങ്ങളെ ഇപ്രിപ്പെടുത്തുന്നതു പ്രധാനമായികൃത്യനിരപയുക്തമായിരിക്കുമെന്നു കണ കർകളിക്കാൻ യുദ്ധം മുതലായ മാഗങ്ങൾതന്നെയാണു് അന്നമിത്തനാലും സഹായിപ്പിക്കാൻ ഏറ്റുദ്രതീർത്തത്

ഇനി ആകപ്പോഴുള്ള സ്വഭാവം കൊണ്ടുനോക്കിയാലും നാലകർത്തിയിൽ നിന്നു് അപ്പം ദീപ വൃത്യാസങ്ങൾ മാത്രമാണു് കർകളിയുടെ രീതിയിൽ ചെയ്തുള്ളതെന്നു കാണാം. നാലകത്തിൽ കർകളുടെ നാലാം വരക്കായി ദീപ അഭിനയച്ചപ്പോൾ മാത്രം പ്രാദേശ മരണനും പരയത്തന്നും കഥാഗതിച്ചവനും കർകപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാവനയുപജയിക്കുന്ന കാണിക്കുന്നതെന്നുമാണല്ലോ നിശ്ചയം. അതുപോലെതന്നെ മരണത്തിൽ പൂർവ്വംഗം, പ്രധാനമായ അങ്കം ഇങ്ങനെ മറ്റു രംഗത്തിലധികം പാരില്ലെന്നും കർകളുടെ പ്രധാനഭാഗം അങ്കം മരണം അപ്രധാനഭാഗം പൂർവ്വംഗമായ ദീപയും, പ്രവേശനം മുതലായതിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന അപ്രധാന പാത്രങ്ങളുടെ വാക്കുകൾകൊണ്ടും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതെന്നും സംഗ്രഹനാടകങ്ങളുടെ നാലാം നോക്കിയുചരിയാവുന്നതാണല്ലോ. ഇതിൽ കർകളുടെ അപ്രധാനംഗങ്ങൾ കവിത സ്വന്തം രാമിത്തമെന്ന പറയാമെന്നു മെച്ച കഥകളിക്കാർ അഭിനയഭാഷി ശ്ലോകങ്ങളും ഭാഷകളും ഏറ്റുദ്രതി. ഇങ്ങനെ നാടകശാസ്ത്രന്റെ പൂർവ്വംഗങ്ങളുടെ കാട്ടാണു് കർകളിയുടെ ശ്ലോകത്തിൽ കഴിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരു നാടകത്തിൽ ഇത്ര അങ്കമേ പാടുള്ളു എന്നുള്ള നിശ്ചയവും കഥകളിക്കാർ

വേദങ്ങളനുസരിച്ചു അതിനാൽ കഥകളിൽ ഭരത മഹാ
 അയ്യം നടകൾക്കിടെ അങ്കങ്ങളുടെ സ്ഥാനം വഹിച്ചാ
 ളും മതിയായിത്തീർന്നു.

‘കൊട്ടാരമംകൊമ്പുരാൻ’ ആദ്യമായി രാമനാട്ടം എ
 ന്ന പേരോടുകൂടി ഏല്പുട്ടന്തിട്ടമു കഥകളി കൊട്ടാ
 ത്തുതമ്പുരാൻ, കപ്പിളിപ്പാട്ടു നമ്പൂതിരി മുതലായ കലാ
 വിദ്യാനിപുണന്മാരായ ശുദ്ധജാതിനരന്മാരിൽനിന്നു
 കൊണ്ടാണ് അറിഞ്ഞതെന്നും, നാത്തന്മാർ അസാമാന്യ
 മായ ഉൽകൃഷ്ടനിരയെ പ്രാപിച്ചത് അങ്ങനെ ഉൽകൃ
 ഷ്ടനിരയിൽ എത്തിത്തുടങ്ങുകയാണ്. കേരളത്തിൽ ക
 റെറായ ശുക്രാർച്ചയിൽ സിദ്ധിക്കാത്ത പ്രധാന കഥ
 കളിൽ സിദ്ധിച്ചതും പല മഹാമാതാക്കളായും ഈ ശു
 ക്രാർച്ചയെ വേഷമായി കൊണ്ടായി വാഴിച്ചിട്ടുള്ള
 വാനം ഇവേണിട്ടുള്ളതും.

ഇങ്ങനെയുള്ള കഥകളിക്കുറേക്കി പല കവികളു
 മാതിരി ആറിടെയും ശൃംഗാരം നിമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാ
 ഹിത്യഗുണങ്ങളും സൗഹൃദഗുണങ്ങളും അഭിസ്ഥാനപ്പു
 ടത്തിനെക്കണക്കാക്കാൻ ഇവയിൽ അധികഭാഗവും വ
 ഉരണമാണെന്നു വിശുദ്ധമാണെന്നതന്നെ പാരമ്പര്യ
 യിലിരുന്നു. നല്ലതാണെന്നു പറയാതെക്കൊണ്ട് ഉദിത
 പരിവധികൾ കഥകളിഗുണങ്ങൾ കാണുന്നതല്ല. അ
 തീർത്തെന്നും കൊട്ടാരത്തമ്പുരാൻ നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ള
 നാടകമകളോടുകൂടിപ്പിടിക്കുന്നതായി കേരളത്തിലെ
 ന്ന തീർത്ഥാടകന്മാരാണ്. വാസ്തവത്തിൽ നല്ലൊ
 രു കഥകളിഗുണത്തിന്റെ നിർമ്മാണം മറ്റു സാഹിത്യ
 ഗുണനിർമ്മാണത്തേക്കാൾ ഏതായാ അധികം പ്രയാസ

സൂക്ഷ്മജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇവ ഇങ്ങനെയും
 ജ്ഞാനം പൂർണ്ണമായി യോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് സ-
 വ്യാപനശാസ്ത്രം തന്നായിത്തീർന്നു കൊടുത്തത്. തന്മൂലം ജ്ഞാനം
 പ്രകാശമാകുന്നു. ഇന്നിരിക്കുന്നതുപോലെ. കൃത്യമായ
 ധർമ്മമെ,

“അഥ കേരളരാജാവി വിപൽ പിശുനോ
 മൃഗത്തോടനുബന്ധിച്ച് ഭൂമിയിൽ
 വാലസംഭവ സമയം അവിടെ.

അവസരം സമസ്തകൃതിനാലായത്.”
 എന്നുതന്നെയാകട്ടെ. “ഇതാണ് വിനി-
 ശ്ചിതവ “വൈകാരികസി സാ” എന്നുതന്നെയാകട്ടെ. മറ്റും
 തന്നെയും. കാലംകൊണ്ടുവന്നിരിക്കെ,

“സ്വർഗ്ഗപ്രദാനമെന്നിരിക്കുന്ന മണ്ണി-
 ഭൂമിയിൽ വാലസംഭവം.
 മൃഗം തന്നെ അവിടെ വരി വരി.
 കൃത്യമായി വിവരിക്കുക
 ഗർഭിണികൾക്കുണ്ടാകുന്ന യുവതി-
 മോഹനം ധർമ്മവേദനം
 പാവപ്പെട്ടതല്ല പാവപ്പെട്ടതല്ല.

വിഷയം വൈകാരികത സിദ്ധി.”
 എന്നുതന്നെയാകട്ടെ. “അഥ കേരളരാജാവി വിപൽ പിശുനോ” എന്നു-
 തന്നെയാകട്ടെ. “അവസരം സമസ്തകൃതിനാലായത്” എന്നുതന്നെയാകട്ടെ. “ഇതാണ് വിനി-
 ശ്ചിതവ “വൈകാരികസി സാ” എന്നുതന്നെയാകട്ടെ. മറ്റും തന്നെയും. കാലംകൊണ്ടുവന്നിരിക്കെ,
 “സ്വർഗ്ഗപ്രദാനമെന്നിരിക്കുന്ന മണ്ണി-
 ഭൂമിയിൽ വാലസംഭവം.
 മൃഗം തന്നെ അവിടെ വരി വരി.
 കൃത്യമായി വിവരിക്കുക
 ഗർഭിണികൾക്കുണ്ടാകുന്ന യുവതി-
 മോഹനം ധർമ്മവേദനം
 പാവപ്പെട്ടതല്ല പാവപ്പെട്ടതല്ല.

ആഗ്രന്ഥങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപിടിക്കുന്ന 'ഇരട്ടത്തൻതമ്പി'യുടെ 'കീഴകവധ' 'ഉത്തരാസ്ഥാപനം' 'ഭക്തനാഗ' എന്നീ മൂന്നുകൃതികളാണ് രണ്ടാംതരത്തിൽ നില്ക്കുന്നത്. ഇവയിൽ പലഭാഗങ്ങളിലും സംഗീതസാഹിത്യങ്ങൾ സാമാന്യമായി ചോർത്തിയിട്ടുണ്ട്. കവിക്ക് അസാമാന്യമായ ശബ്ദാസനമുണ്ട്. എങ്കിലും ഈ ഗൗരവത്തൂണുകൾ നിറച്ചിട്ട് കർണപരമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ഒരു മുഖ്യദോഷം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ പലയിലും കാണുന്നതാണ്. നളചരിതം കഥകളിൽ സാഹിത്യഗുണം ധാരാളം ഉണ്ടെങ്കിലും കഥകളിപ്പട്ടികന്റെ നിലയിൽ സംഗീതത്തിനുള്ള സേനയ്ക്കും വളരെക്കുറവാണ്. അതു സംഗീതത്തെപ്പറ്റി യേശുദാസനും ചെറുതെയിത്തമ്പാടി ശങ്കരൻ പൂർണ്ണാർത്ഥികം എന്നായിരിക്കുക. ഇങ്ങനെ ആഗ്രന്ഥവും രണ്ടാംതരത്തിൽ കേന്ദ്രം ചോരുന്നതു മറ്റു ചിലത്. ഇവയെക്കുറിച്ചും എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നുവെച്ചാൽ മൂന്നാംതരമാണ്. അധികവും സംഗീതസാഹിത്യങ്ങളെപ്പറ്റിയോ മറ്റോ ഉണ്ടെങ്കിലും പൂർണ്ണമായ താല്പര്യപ്പെടുത്താൻ തരമില്ലാത്തവിധം അതു താണുപിടിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മു. ഇളമുകൾ.

മലയാളത്തിലെ പലിതപ്രധാനമായ സാഹിത്യങ്ങളിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനമാണ്. എല്ലാവരിലും മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നത്. തീർക്കു വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാത്തവർക്കു കൂടി കേട്ടു മനസ്സിലാക്കി സന്ദിക്കത്തക്കവിധം അതു ലളിതമായ

ഭാഷയിലും പരവാദങ്ങളിൽ ഒരുപോലും ഭിന്നിപ്പുണ്ടാകാ-
 തെ തുറന്നു പറയുന്ന വിധത്തിലാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തി-
 ലുള്ള മിക്ക ഗ്രന്ഥങ്ങളും നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതിന്നുപ-
 യോജിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷകളായതുകൊണ്ട് പണ്ടുതന്നെ ചില
 പാട്ടുകളിലും നിരണ്ണമെങ്കിലും ഗദ്യം ഉള്ളതാകുന്ന
 യിദ്ധാ അവലോകിച്ച് ആകെപ്പാടെ ഭാഷാമാറിത്തന്നാ-
 തെ പ്രത്യേകം സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനമായിത്തീർന്നത്. ഭാ-
 സാകാ കവിത എഴുതാത്തതും ഭിന്നിപ്പാൽ പിടുന്നതും
 മിതീകരെന്നതെന്നു പറയാവുന്ന കണ്ഡർനമ്പ്യാലാണ്
 അദ്ദേഹം തന്നെയാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിലുള്ള അധിക-
 കവിതകളും നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതും. പാശ്ചാത്യങ്ങളെപ്പിൻ-
 ള്ളിക്കണമെന്ന നമ്പ്യാൽ പ്രത്യേകം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടായി-
 തെന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രകാശിതമാ-
 കുന്നിട്ടിരിക്കുന്ന പ്രധാനമായും പുസ്തകങ്ങളായതായാ
 തന്നെ അതുകൊണ്ട് പ്രധാനമായാക്കിക്കൊണ്ടാണ് അദ്ദേ-
 ഹത്തിന്റെ ഈശ്വരീ കവിതകളെല്ലാം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള-
 തെന്നു നിസ്സംശയം പാശ്ചാത്യ സമ്പദ്വിചിന്തകളെ
 നുകരണമാണകകളും മോശാദർശനത്തെപ്പറ്റി മലയാ-
 ലികളുടെ ആശയം നന്നാക്കാനായിട്ടായിട്ടുള്ളതാ-
 കെന്റതുകൾ. അതുതന്നെയാണ് അന്തരകൊണ്ടോ
 സമ്പദ്കൊണ്ടോ യോജിക്കാത്ത സംഗതികളെ കൂട്ടി
 ചേർത്തു പറയുന്നത്. മോശാദർശനം പ്രധാനമായിട്ടാ-
 കോണുപോയ അതുതന്നെയാണ് വിനയൻ പാശ്ചാത്യ-
 കെന്റ അതുതന്നെത്തന്നെ കേരള അനുയോജിതമായി-
 തന്നെ നിർവ്വചിക്കുന്നത്. അതിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ അ-
 റാത്തുണ്ടായിരുന്ന വിചാരിപ്പുകൾ അദ്ദേഹം അദ്ദേഹം

കുറേ മലയാളത്തിലെ നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ കൂട്ടി പറഞ്ഞു ചിട്ടപ്പെടുത്തിയതും അതിന്നിടേക്ക് ഒരു പാത്രമായി കിണറിലിട്ടതിന്റെയും അതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഴവക കിടന്ന കൂനികളിലും നായന്മാരിൽനിന്നു തിപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെയും കാരണവശമായിട്ടുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ വെളുത്തു ചുരുട്ടിയ ഒരു പല സംഗതികളുടെയും അതും ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിച്ചു് ഇതു വിശദീകരിക്കുന്ന ആധാരം കാണുന്നില്ല. നമ്പ്യാരുടെ ഇമ്മുൾ കൂനികളെല്ലാംതന്നെ ഇതിനാധാരണമാകുന്നതാണ്. മേൽപ്പറഞ്ഞ വിധത്തിലല്ലാതെ പാശ്ചാത്യരായ സിപ്രിക്കൽ അപ്പാരുടെ ചുറ്റും കാണുന്ന സംഗതികൾ ഏതു ഇതു വർണ്ണിക്കുന്നത്? ചുരുക്ക ഉപയോഗത്തിലിരിക്കേണ്ട കരുതി മാത്രമാണ് ആ മഹാകവി അങ്ങനെയല്ലാതെ സംബന്ധം പറഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതെന്നു വിചാരിക്കുന്നത് കർവ്വയാഹസമുമാണ്. മേൽപ്രകാരമെന്ന ഏതൊരു സംഗതിയിലും ഹാസ്യാംഗം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതായിരിക്കണമെന്ന് നമ്പ്യാരുടെ ദൃഷ്ടിക്ക് ഒരു പ്രത്യേക സാരസ്യം ഉണ്ട്. അതു നേരക്കുഴപ്പമല്ലെങ്കിൽ തല കീഴായി നിർത്തിയിട്ടേകിലും അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിക്കയും ചെയ്യും. ആ വക വിശ്വതാണ് കമ്പ്യാണസൗഗന്ധികത്തിലെ 'പാഞ്ചാലിയെക്കൊന്നു പെണ്ണിനെക്കണ്ടിട്ട്' എന്ന ചുരുക്ക ഭാഗങ്ങളെക്കൊണ്ടും മേലും അദ്ദേഹം കാണിച്ചിട്ടുള്ളത്. ശ്രീകൃഷ്ണൻ കോപിച്ചു പറയുന്ന "ഇവൻ നന്മയെന്നാൽ" നമ്മൾ നിറിച്ചു തരികളാകുന്നതാണ്. എന്നതിലെ 'കളകൾ' എന്ന അർത്ഥം ഈ മാതിരിയിൽ രൂപ 'കളകൾ' എന്നാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ ഏതു

ഗതഭവമുള്ള ഒരു കഥാപാത്രവും നമ്പ്യാരുടെ അധീന
 ത്തിൽപ്പെട്ടാൽ ഇരക്കിടക്കയിലെ അയാളുടെ ഗതഭവ
 മെല്ലാംപോയി ഒരു വിചിത്രകല്പനയെ വാക്കിലെ പ്രവൃത്തി
 യിലൂടെയും പ്രകാശിപ്പിക്കുകയുണ്ടാകുന്നു. ഈ സ്വഭാവം
 വേണിമിത്തവും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിലുടനീളം
 നിമിത്തവും മനസ്സിലുള്ള വാക്കുകളെ അദ്ദേഹം അറിയു
 ന്നുവെന്നു പറയുക എന്തെങ്കിലും മട്ടയിലുണ്ടാകും. ഈ വക
 കവിതകൾക്കു കേവലം പാശ്ചാത്യരുടെ ഇടയിൽപ്പെട്ടാ
 ലും അന്യമായിത്തന്നെ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചാൽ ഇതായി
 ഉണ്ടു്. ഏതെന്നു് മറ്റൊരു ഉദാഹരണം കഴിച്ചാൽ പിന്നെ മ
 റന്നാരുടെ കൃതികൾക്കും മറ്റൊരുതരത്തിൽ ഇതു പ്രചാ
 രം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. പക്ഷെ
 ഏതെന്നു് മറ്റൊരു ഉദാഹരണം കേൾപ്പിച്ചുകൊണ്ടും നമ്പ്യാരു
 കളുടെ ഉദാഹരണം വിവരണപരമായിട്ടാണു് പെരുമാറി
 വരുന്നതു് എന്നൊരു ഭേദം മാത്രം ഉണ്ടു്. നമ്പ്യാരുടെ
 ഇത്തരക്കാരെ സാഹസികമായി സ്വഭാവം ശൈലിക
 മെല്ലാമാണു്. 10 അതെന്നതിൽ മിഥ്യ സമ്പർക്കം
 ആകയാലു് പക്ഷെയാകട്ടെ പ്രവൃത്തിയായ സാഹസികത
 മെല്ലായിട്ടുണ്ടാകും. സാഹസികതയെക്കുറിച്ചും ആ കവിവ
 ള്ളൻ പ്രയോഗിച്ചു കളിച്ചു മാത്രമല്ല മറ്റും അപൂർവ്വമല്ല. ക
 ല്യാണമെന്നു് ഗന്ധകാരം ഒരു കഥാപാത്രമെന്നും മറ്റും
 ഈ സംഗതിക്കുള്ള ഉദാഹരണം കാണുകയുണ്ടാണു്. ഈ
 വക ഇത്തരക്കാരെ ഒരുവൻ ചിന്തയ്ക്കു്, പറയു് എന്നിങ്ങ
 നെ മറ്റൊരു വകയായിട്ടാണുള്ളതു്. ചൊല്ലുന്നതീതിയുടേ
 യും ഇത്തരക്കാരെ വേർതിരിക്കുവാനും ഭേദമാണു്. ഈ
 വക ഭേദം കവിതയെ സ്ഥാനമായിട്ടുള്ളതു്. ഈ മൂന്നുവക

തിരുവാതി നമ്പ്യാർ തന്നെ നാട്ടുകാളും തുളുക്കാരും
 നിമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട് അതിനെത്തുടർന്നുകൊണ്ടു പിന്നെയും
 പല കറികളും ആ രീതിയിൽ അന്നകം ഗുണമുള്ള
 ബാക്കിയുണ്ട് എന്നാൽ എഴുത്തപ്പന്റെ കിളിപ്പാട്ടുക
 ഭാഷയെന്നതുപോലെ നമ്പ്യാരുടെ തുളു ഭാഷയോടും കിഴ
 പിക്കത്തരായ ഗുണമേകം ആയിൽ ഇല്ലെന്നതന്നെ
 ചുരുക്കം. പൂർത്താട്ടുള്ള നമ്പ്യാരീതിയുടെ കാലമേതവ
 യും തുളുൽ മതമായി ദർപ്പണം കിഴ തുടാനും പ്രകാശ
 യും നമ്പ്യാരുടെ കൃതികളോടും അടുത്തു മട്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു
 ഉള്ളു. മായാസാഹിത്യത്തിൽ കിളിപ്പാട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ
 പിന്നെ അധികം വേരായിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനം തുളുവായെന്നു
 നു മന്യതന്നെ പ്രസ്താവ് ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതന്റെ ആ
 ഭി കർത്താവായ കവിയെന്ന് കയ്യൻ നമ്പ്യാരുടെ ആരം
 പം ഇപ്പോഴത്തെ തെക്കെ മലയാളത്തിൽ 'മലയിളി നീ'
 വഴിപ്പെടുന്നതിൽനിന്ന് ഏകദേശം ഒരു നാഴികയോളം
 വടക്കുള്ള കിള്ളിക്കുറുപ്പിത്തലമൊഴി' കൊല്ലാപ്പാട്ടും
 ചത്താശ്ശങ്കരയിന്റെ ആരംഭത്തിലുണ്ട്. ആ മഹാക
 വിയുടെ മനസ്സും സ്വാസ്ഥ്യംകൊണ്ടായി അദ്ദേഹത്തിന്
 ഇപ്പോഴത്തെ പേർ കയ്യൻ എന്നായിരുന്നു കയ്യൻ എ
 ന്നുള്ളത് മാറ്റമില്ലാത്തത്. അദ്ദേഹം ചാപ്പുരുപ്പാതത്
 ഇപ്പോഴത്തെ തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉള്ള കിടങ്ങൂർ എ
 ന്നപ്രദേശത്ത് പിതൃഗൃഹത്തിലും തത്ത്വവേദകാരായ്
 അധികവും അമ്പലപ്പുഴ കോവിലിന്റെ കേന്ദ്രീകൃതമായി
 അവിടെയും അതിനനുസരിച്ചായിരുന്നു കൂർ ഭാഗങ്ങളെ
 വർത്തമാനമാക്കിയിരുന്നതും മാറ്റം മാറ്റംമാറ്റംമാറ്റിന്റെ
 യും ആശ്രിതനായി തിരുവനന്തപുരത്തും അറങ്ങിയിട്ടു

൯. സംസ്കൃതത്തിൽ വലിയ പണ്ഡിതനും സംസ്കൃതത്തിലും പ്രാകൃതഭാഷയിലും പല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള കവിനായ നാമൻനമ്പിയാർ എന്നു പേരായ ഒരു ഭാഗിനേയനും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ തിരുവനന്തപുരത്ത് കാമസിദ്ധിക്കുന്നതായിക്കാണുന്നുണ്ട് കണ്ണൻ നമ്പ്യാരുടെ ചരമം കൊല്ലുവാൻ നൂറു കിമനാസത്തിൽ കൃഷ്ണപാൽപത്രത്തിലും ചരതവും ചേർന്ന മിവസമാകണമെന്ന് ആ കവിയെപ്പറയിട്ടുള്ള ഒരു ചരമശ്ലോകത്തിൽ നിന്നു തെളിയുന്നതാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കടംബപരമ്പര ഇപ്പോഴും ദേവർപ്പുറത്തെ കിളിക്കുവെഴുതിയശിലയുണ്ടു്.

൧൧. ഫലവക പാട്ടുകൾ.

ഈ എന്നതിൽപ്പുട്ടതായി എത്രയോ അസംഖ്യം കൃതികൾ മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ട് ഇവയെല്ലാതിലും മലയാളം റീനോപകരണവും ഉള്ള പലരിൽ പാട്ടുകൾ ആദികാലം മുതൽക്കേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്. ആ വക പാട്ടുകൾതന്നെ ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ട്, സർപ്പാപ്പാട്ട്, ഭക്തകാളിപ്പാട്ട്, അമ്പലപ്പാട്ട് എന്നീവക തുടങ്ങി എണ്ണിക്കാലൊട്ടുമാണ് ഉണ്ടു് അതിന്നു പുറമെ പിൽക്കാലത്തുണ്ടായതായി കണ്ടിടാട്ടുകൾ, തിരുവാതികപ്പാട്ടുകൾ, കൈക്കൊടിമാളിപ്പാട്ടുകൾ, വഞ്ചിപ്പാട്ടുകൾ, വടക്കൻപാട്ടുകൾ, ചെറുവടപാട്ടുകൾ, പശുവൻപാട്ടുകൾ, അമ്മാനപ്പാട്ടുകൾ, ചാനകൾ ഇങ്ങനെ പലതരത്തിലുമാകിട്ടു അറവയി ഉണ്ടു് ഈ വകയിൽ ചെന്നിട്ടുള്ള ഖണ്ഡകൃതികൾ ഇപ്പോൾ എത്രയുണ്ടെന്നു കണ്ടുപിടിപ്പാൻ തന്നെ മലയാളം മുഴുവനും കണ്ടു പരിശോ

ഭൂമി സമതലീകരണ സാധിക്കുമല്ല എന്നുകാണെ
 ന്നതും, മറ്റൊരൊ പ്രത്യേക ഭീഷണി യാത്രം നടപ്പു
 ചെയ്ത മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾത്തന്നെ പ
 ലനം പാട്ടുകളും ഉണ്ട്. ഇവയിൽ മിറൻ താഴ്വ
 രം സംഭവങ്ങൾക്കിടയിൽ നിമിഷിച്ചിട്ടുള്ളതും അധിക
 ബൃഹദം ധാരാളം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളവയായിട്ടാണ് ഭീഷ
 ണത്. മറാഠകൾ പാട്ട്, പെണ്ണാൻ പാട്ട് മുതലായവ
 ഇതിനുമുമ്പെഴുതപ്പെട്ടവയാണ്. എന്നാൽ ആ വകയിൽ
 കവിതാരേഖിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവർ ധാരാളം പ്രയോഗിക്കുന്ന
 തായി പലതുമുണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതുമാണ്. പത്തുണ്ടാ
 യിരുന്ന ചില യുദ്ധാനുഭവങ്ങൾ പരാക്രമങ്ങൾ വർണ്ണിക്കു
 ന്ന വടക്കൻ പാട്ടുകളിൽ അങ്ങനെയൊരു വർണ്ണനകൾ, മ
 ണോധാരങ്ങൾ മുതലായവ അതിനുമുമ്പാകെ ഉണ്ടാക്കി
 ഉണ്ട്. അവയിലെ 'കുന്നത്തു മെച്ച വിളക്കുപോലെ'
 'കുന്നിനേൽ പൂക്കൊന്ന പൂതൻ പാലെ' എന്നിവകൾ ഉ
 പമകളും 'മുളികൊണ്ടു വെൺ ചാടി വീഴിയ കൊണ്ടും'
 'കാൽകൊണ്ടുണ്ടാർത്താളം ചവിട്ടു കൊണ്ടും' എന്നിങ്ങനീ
 ളി വർണ്ണനകളും ഏതുവെഴുതപ്പെട്ടവയെന്നതും ലയി
 ച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ അപ്രത്യക്ഷമായും മറ്റുള്ളവ
 കൾ പലതുമുണ്ടെന്നും ഉത്തമമായതും സാധിത്യ
 ഇന്നും കിടക്കുന്ന നിമിഷിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികളും ധാരാളം ഉ
 ണ്ട്. പുതന്നത്തു നമ്പൂരുടെയും മേൽക്കോട്ടക്കാരന്റെയും
 മെച്ചത്തുകൾ ഭട്ടതിരിയുടെ സമ്പന്നമോദപാലം എന്നതോ
 ടും മാമപുത്തു വാരിയരുടെ കുമ്പസാരം വഞ്ചിപ്പാട്ടി
 നോടും മറ്റും കിടന്നിരിക്കുന്നതും ഉത്തമകൃതികൾ വള
 രം ഉദ്യോഗത്തിന് ഏതൊരു ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള

എന്നുള്ളതിനിമിത്തമാണ്. ഈ വർത്തമാനപ്പരിപാടിയിലെ ഇങ്ങനെ ഒരു പരക്കല്ലാത്ത ഈ പ്രകൃതിയിൽ സാധിക്കുക. ഇവയിൽപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ ഒരു ഭരണിമാൻ സ്വഭാവത്തിനെപ്പറ്റി പോലും പ്രത്യേകം പരാതി ഈ പ്രകൃതിയിൽ സാധിക്കുന്നതല്ല.

മൗ ഗദ്യങ്ങൾ.

ഗദ്യഗുണങ്ങളും മൊത്തത്തിൽ ആഴിയിലും മറ്റും ഉപയോഗിക്കുന്ന ഉപാധിയിൽനിന്നു് ഏതാൽ കേവലം സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിലുള്ള ഗുണങ്ങൾ ഗദ്യമായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത് അടുത്ത കാലംവരേയും വളരെ ഉപയോഗിക്കുന്നതല്ലെന്നു പറയാം. മതാലോചനയ്ക്കും ബന്ധിപ്പെട്ടുള്ള കർമ്മങ്ങളും മറ്റും വിവരിക്കുന്ന മതഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റും, ജ്യോതിഷം, തദ്വ്യാസം എന്നിവകൾ വിഷയങ്ങളിലുള്ള ഗദ്യഗുണങ്ങളും അതിമാണ് അധികം ഉപയോഗിച്ചത്. അതിൽ മറ്റൊരു, ജ്യോതിഷം, തദ്വ്യാസം എന്നീ മതവിഷയത്തിലും മറ്റൊരു ബന്ധത്തിൽ മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലും പല തരത്തിലുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങളും മൊത്തത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചത് അതിനുവേണ്ടി ശബ്ദാശയത്തിലും മറ്റൊരു ആവക വിഷയങ്ങളിൽ പല അപൂർവ്വഗുണങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഉണ്ട്. മറ്റൊരുതരം പല അപൂർവ്വതയോടെയും മികിതാക്കളുടെയും പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങളെപ്പറ്റിയും, പിഴിക്കുമ്പോൾ "എന്നിവക മികിതാസ്വഭാവംകൊണ്ടു് മൊത്തത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനായിട്ടു് അതുപോലെ ജ്യോതിഷത്തിലും

ദൃഷ്ടിനിമിത്തം എന്ന തീതിയും മറ്റും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ളതും
 ചെറുതായിട്ടുണ്ട്. ആവക ഗണിക്കാറിനുള്ളതിലും മ
 ള്ളതും ഗുണമുള്ളതും 'യുക്തിമാന' മുതലായി മറ്റു ചെറു
 ഗുണങ്ങളും ചേർത്തിട്ടുണ്ടുണ്ടു. നിമിത്തം മറ്റൊരുതരത്തിൽ
 ഉണ്ടാകാനിടയായിട്ടുണ്ട്. മതവിചാരങ്ങൾ പ്രബലിച്ചാ
 കൂട്ടു പ്രവാഹങ്ങൾ മുതൽ നായനാർ മുതലുള്ളവരെ
 മോക്ഷത്തിലാക്കും ആവകാരുടെ മതകലപങ്ങളു വിവരി
 ക്കുന്ന ചരക്കുകൾ, യാഗം, അഗ്നി മുതലായ ദൈവികക
 ര്മ്മികകൾ പ്രബലമായ പരമവിദ്യയെന്ന യോഗമെന്ന,
 അഗ്നിമെന്ന മുതലായ ഗുണമുള്ള, പ്രാമുഖ്യത്താലിരിക്കുന്ന
 അർത്ഥവ്യതിരിദിക്കുന്ന പലതരം ആചാരങ്ങളു, നാശങ്ങൾ
 ഇതിനെ തുടങ്ങി എത്രയും അന്യധർമ്മ വിധിയെ ഗുണ
 കൾകൊണ്ടുണ്ടുണ്ട്. ഈ അപ്രകാരം മേൽപ്രകാരം ദൈവ
 മ്ലം മുതലായ വിചാരങ്ങളിലും മേലാധാരത്തിലും ഉള്ള
 സംസ്കൃതഗുണങ്ങളുടെ വ്യക്തതയുള്ളതും ഇവയുടെ
 അനേകം ഗദ്യഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഉപരിൽ
 ചിലതും എന്നല്ല മറ്റൊരുതരം ദൈവവിചാരങ്ങളായ
 മേലാധാരത്തിലൊന്നു നാശിച്ചിട്ടുള്ളതും മേലാധാര
 സാധിതവുമായി നിശ്ചിതവുമുള്ള അഗ്നിമാത്രം
 കിമി, നാഗാനന്ദാദി, അമിതവുമായ മുതലായ വി
 ചരിതകളുടെ സംസ്കൃതനിലവ കാലാദി മുതലായ ഗു
 നങ്ങളിലൊന്നി തീർത്താൽ 'യുക്തി' എന്ന പദം ചേർത്താൽ
 അതും മറ്റും ചേർത്ത് വാക്യങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചാൽ കൊ
 ന്നപോയിട്ടുള്ള 'യുക്തകല' എന്ന ഗദ്യരീതിയാണ്
 സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആകട്ടെ ഉപരികേതലുള്ള ഗു
 നങ്ങൾ എല്ലാത്തിൽ ഉള്ളതായതും ഉണ്ടാകാനും ഇ
 വന്നിട്ടില്ല.

൨൦. ഉപസംഹാരം.

അനുകാലംവാങ്ങിയുള്ള മലയാളഭാഷാഗതിയുടേയും അതിലെ സാഹിത്യങ്ങളുടേയും സാക്ഷാദർശനമാണ് ഇതുപരം പ്രസ്താവിച്ചത്. അനുകാലംമുതൽ ഈ ഭാഷയിൽ പല അതിമുക്തികൾ അനേകം സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പദ്യസാഹിത്യത്തിലെ ഭാഷയെപ്പറ്റിയുടേതൊന്നും എഴുത്തച്ഛൻ ഏർപ്പെടുത്തിയ രീതിയിൽനിന്നു പറയത്തക്ക വ്യത്യാസമൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മണിപ്രവാളത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ മാത്രം വെൺഗണിനസൂരിപ്പെട്ടാൽ, പുറത്തുള്ള നമ്പൂതിരി ഭക്തവാത്സവർ ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഏർപ്പാത്തി. അതിനെയാണ് പിന്നെയുള്ളവരിൽ പലരും അധികം തുടർന്നിട്ടുള്ളതെന്നു മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ആ പരിഷ്കാരമാകട്ടെ വ്യത്യസ്തമായി ഇല്ലാതാകുന്നു. സംസ്കൃതപദങ്ങളെ ശിശുവർണ്ണനയിലും ചെറുവയസ്സത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്നതു ചുരുക്കം. സംസ്കൃതമന്ത്രമീറ്റിക്കെതിരുന്ന കൂടാതെ കഴിക്കണം. മൃതീയ, പഞ്ചമി, സപ്തമി തുടങ്ങിയ ഏകവചനം നാമകൃതമായി ഉപയോഗിക്കാം. അതിനാൽ, അപസാ, മലയാത്, ചോകാദികൾ ഈ സാധാരണമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടാതെ, ഭക്ത, മത, മത എന്നിവയ്ക്കും സമയമായി പ്രയോഗിക്കാം. ക്രിയാപദം എന്നും സംസ്കൃതത്തിൽ ചേർക്കുക. ഇവയെല്ലാം ആരും പരിഷ്കാരം. ഗദ്യസാഹിത്യത്തെപ്പറ്റിയുടേതൊന്നും ഉണ്ടാകട്ടെ, പാശ്ചാത്യസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുമായി മലയാളികൾക്കുണ്ടായ പരിചയം നിമിത്തം പലരും മറ്റൊരു പരിഷ്കാരം

അദ്ദേഹം ഗുഹമണ്ഡലത്തെ അസംധാകണമായ സംഖ്യാധികൃ
 യും ഉണ്ടായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ആഖ്യാതികകരും, ചെറുകഥ
 കരും, ഉപന്യാസങ്ങൾ, പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും
 ഉള്ള ചെറുലേഖനങ്ങൾ, പലതരം പാഠപുസ്തകങ്ങൾ
 മുതലായി അനേകവിധത്തിൽ കാണുന്നവയെല്ലാം ഇദ്ദേ
 കാരുടെയായിട്ടുള്ളവകയാണ്. കാഷാഭീതിയെപ്പറ്റി നോ
 കുകയാണെങ്കിൽ ഇദ്ദേഹത്തെ ഗദ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും നാ
 ലവസ്ത്രമായിത്തീർക്കുവുന്നതാണ്. ഉൽകലിക, വൃത
 ഗന്ധി, പദ്യബന്ധം, ചുറ്റുക. ഉൽകലൻ എന്നതിന്നു
 വലിയ മാരം ചുരുക്കുന്നവൻ എന്നാണർത്ഥം. അവന്റെ
 സമ്പ്രദായം തോന്നിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ളതാണ് ഉൽക
 ലിക. അനേകം ശീർഷസമാസങ്ങൾ ചൊല്ലും ഉള്ളാ
 ണത്തിന്നു കേവലച്ചുമതു പദങ്ങൾ നിറച്ചും അതു എ
 ഭൂപ്പത്തിലൊന്നും അവസാനിക്കാത്തവിധം വാചകങ്ങൾ
 വളച്ചുനീട്ടിക്കൊണ്ടുപോയിക്കൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഗദ്യ
 മാണ് ഉൽകലികാവസ്ത്രത്തിൽ പെടുന്നത്. ഈ രീതി
 ക്ക് ആശയഗാംഭീര്യം, അർത്ഥപുഷ്പി മുതലായ ഗുണങ്ങ
 കളും കേൾക്കുമ്പോഴുള്ള ആഹ്ലാസവും ആധർമ്മ
 വുമാണ് അധികം പ്രധാനമായി ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതും.
 നല്ലൊരു ചെറുതും ശുദ്ധമുള്ളതും ചേർന്നു വിവരിക്കി
 ക്കു മേലും കൊട്ടിക്കഴിഞ്ഞാലോ കഷ്ട നല്ല തുലാവസ്ത്രം
 പെട്ടു തോന്നാലോ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന വികാരം ഈ വക
 ഗദ്യം കേട്ടു കഴിഞ്ഞാലും ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നു ചുരുക്ക
 ത്തിൽപ്പറയാം. വൃതഗന്ധി എന്ന മണ്ടാമത്തെ തരമാ
 കളെ, ഏതാനും പദ്യഭാഗങ്ങൾ ഗദ്യത്തിന്റെ അംശമാ
 യി ചേർന്നു നിർമ്മിക്കുന്ന ഗദ്യരീതിയാണ്. എന്നുവെ

ചുരുക്കം, 'ആ മനുഷ്യനും' "കരുതുംകോപേന പാപാഹ്വാനോ
 ടപരപോരതിതത്തിയിട്ടിട്ടു ചാടിക്കൊന്നതെന്നു" അ
 വശത്തിൽ അവിടെ കൂടിയിരുന്ന സകല മനുഷ്യരും
 പേടിച്ച് ചാടിയിരുന്നു. എന്നാൽ മാതിരിയിൽ കാണുന്ന
 വകയാണ് വൃതഗന്ധിഗദ്യമെന്നു ചുരുക്കം. മനുഷ്യരി
 ലധികമായാൽ ഈ രീതിയെപ്പോലെ മുതിർപ്പിക്കാൻ മ
 തിയാതി മറ്റൊന്നുമില്ലെന്നും പറയാവുന്നതാണ്. ഇട
 ക്കിടക്ക് ധാരാളം പദ്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു ചേർത്ത് ആ പദ്യ
 ങ്ങളെ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി ഗദ്യങ്ങൾ നി
 ര്മിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന രീതിയാണ് പദ്യബന്ധമെന്നു പറ
 യാവുന്നതും. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു മാത്രമായി പറയുകയാണെ
 ന്നിൽ ഇതിന്നു 'സാഹിത്യരീതി' എന്ന പേര്
 പറയാം. 'ഉദ്ധരണി' എന്ന പദംമാത്രം ഉണ്ടാക്കുന്ന
 തിന് അറിഞ്ഞാലും അങ്ങനെയൊന്നും ഒന്നിനരി
 തെ മുന്നായി കൂടാതെ കേവലം ഇടുവുന്നതുപോലെ
 താണ് ഈ ഗദ്യരീതിയിലും ഗദ്യങ്ങളും പദ്യങ്ങളും ചേർത്തു
 വരുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. വയറു വേഗം നിറക്കാൻ
 ആ ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥമെന്നപോലെ ഗദ്യം വേഗത്തിൽ വ
 ലയമാക്കിത്തീർക്കാൻ ഈ രീതിയും ഉപയോഗപ്പെടുന്നതു
 മാണ്. സംഭാവനയോടെയും ഏറ്റവും അടുത്തറി
 തിയിൽ ചെറിയ വാക്യങ്ങളായി നിർമ്മിച്ചുള്ള ഗദ്യമാ
 ണ് കൃത്രിമ എന്നുവരും. അർത്ഥപര്യായം ആശയഗാം
 ഭീര്യവും വരുത്തുവാൻ ഈ രീതിയെപ്പോലെ മറ്റൊന്നി
 നും സാധിക്കുന്നതല്ല. അതിനുള്ള കാരണം ഗദ്യത്തി
 ന്റെ സാമാന്യമായ രീതി ഇതാണെന്നുള്ളതുതന്നെ
 യുമാണ്. പക്ഷെ, പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നിയേക്കാവു

നമ്മുപോലെ ഈ ഭീതിയിൽ നല്ല ജീവനും പുഷ്പിപ്പുള്ളി
 ഗദ്യങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നത് അത്ര എളുപ്പമായിട്ടുള്ളതല്ല.
 അതിന്ന് മാരകമായ സാഹചര്യങ്ങളിലും നാം പ്രയാസിച്ചു
 വരുന്ന വാക്കുകളും ആവക വാക്കുകളുടെ ശൃംഖലയും നല്ല
 വണ്ണം മനസ്സിലാക്കി നോക്കിക്കണ്ടുപിടിക്കുകയും അനാവ
 ശ്യവാക്കൾ വരാതെ കഴിപ്പാൻ പ്രത്യേകം നിയന്ത്രി
 ക്കുകയും വേണ്ടിവരുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെയെല്ലാമാണ്
 ഇപ്പോഴത്തെ ഗദ്യരീതികളെപ്പറ്റി ചുരുക്കത്തിൽ പറ
 വാൻ കരുന്നതത്. ശേഷം ചിന്തയും.

